

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

first
comes
blood

promised in blood book one

LILITH VINCENT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÖNCE KAN GELİR

KANLA VAAT EDİLMİŞ, 1

LILITH VINCENT

İÇİNDEKİLER

Blurb

Oynatma

Listesi

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Sonsöz

Yazarın Notu Yazar

Hakkında

Dört acımasız adam. Onları birleştirecek bakire bir mafya prensesi. Ama önce kan akacak.

On yedinci doğum günümde ailem hakkında korkunç bir sır öğreniyorum. Geleceğim dört acımasız adamın elindedir ve onların ellerinde beni bekleyen şey hayal bile edilemeyecek kadar korkunçtur.

Beni arzulayan dört adam. Bana sahip olmaya yemin eden dört adam. Beni yok edebileceklerini düşünen dört adam.

Coldlake Belediye Başkanı'nın tek kızı olarak, onların ulaşamayacağı bir yerde tutulmalıyım. Bunun yerine, onlara kurban olarak atılıyorum. Benim babam içlerinden sadece birinin benimle evlenebileceği konusunda ısrar ediyor, ama hepsi de sözümü tutmaya yemin ediyor.

Kanla verilmiş bir söz.

Onlar alır. Ben kanıyorum. Mutlu yıllar bana.

Yazarın notu: First Comes Blood, Promised in Blood serisinin ilk kitabıdır ve bir uçurumla biter. Bu kitaplar karanlık temalar, şiddet ve acımasızca sahiplenici erkeklerin yer aldığı bir Why Choose romantizmi içeriyor. Bu kitapta Hikaye karanlık, kirli ve lezzetlidir, bu yüzden lütfen kendi takdirinize göre okuyun.

FIRST COMES BLOOD (KANLA SÖZ VERİLMİŞ, 1) by LILITH VINCENT

Telif Hakkı © 2021 Lilith Vincent

| Tüm Hakları Saklıdır |

Kapak tasarımı Untold Designs'a

aittir
Fox Proof Editing tarafından düzenlendi

Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştiriler için kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Yazarın çalışmalarına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, yerler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişiler arasındaki benzerlikler tamamen tesadüfidir.

 Vellum ile oluşturuldu

OYUN LİSTESİ

Suçlu Zevkiniz - Henry Verus
SENİ ÖZLEDİM! - CORPSE
Neredesin - Otnicka
BALENCIAGA - FILV
Such a Whore (Baddest Remix) - JVLA
Roses - Imanbek Remix - SAINT JHN Drüg
- Lucky Luke, Emie
Clandestina - FILV, Emma Peters
Promiscuous Motive - Nelly Furtado VS Ariana Grande
Çünkü Ben Deliyim - DJ Goja
Bildiğim Şeytan - Allie X
Demons - Hayley Kiyoko

Çalma listesine [buradan ulaşabilir](#) veya Spotify'da "First Comes Blood by Lilith Vincent" araması yapabilirsiniz

Chiara

I Bir anda tüm dünyanız paramparça olabilir.
Onarılamaz
Kesinlikle.

Final.

Zenginlik, ayrıcalık ve korumanın tersine çevrilmiş, sapkın bir Kùlkedisi masalının içinde yaşıyorum. Bir gece yarısı, elimde hiçbir şey kalmayana kadar her şey elimden alınıyor. Yanağımı okşayıp bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek bir iyilik perisi bile yok.

Bir daha hiçbir şey yolunda gitmeyecek. Artık onlara aidim. Şeytan prenslerime. Bu şehrin hükümdarları. Felaketin habercileri. Yakışıklı oldukları kadar tehlikeli ve günah kadar acımasız dört adam. Hayatımı ellerinde tutuyorlar ve ben onların oyuncağıyım. Bu yozlaşmış şehirde güçlerini arttırmak için bir piyon.

Sevdiğim şeyi alıp kanatacaklar.

Ama bunların hiçbiri henüz olmadı. Doğum günümde saat henüz gece yarısı değil ve bembeyaz elbisemde tek bir kan lekesi bile yok.

Hayatım ve kalbim en azından birkaç saat daha tek parça.

Tik tak.

MUMLAR YEMEK ODASINI AYDINLATIYOR ve her duvarda taze çiçekler var. Masanın ortasında siyah ve altın renginde -babamın özel renkleri- zarif bir orta süsü var ve kristal bardaklar, gümüş çatal bıçak takımı ve beyaz kemik porselenlerle ışıltıyor. Peçeteler, yapraklarını her bir yemek tabağına yayan lotus çiçeklerini andırıyor.

Tavanda bebek mavisi bir pankart asılıdır ve üzerinde *"Bugün on yedi!"* yazmaktadır.

Sevecen ve kitschy. Bu annemin dokunuşu olacak ve kalbim bunu görünce yerinden çıkacak. Belki de her şeye rağmen mutlu bir gece olacak ve akşam yemeğinde babama üniversiteye gitmeyi sorabilirim ve bu sefer kaçmayacak ya da konuyu değiştirmeyecek.

Zihnimin bu hayalden kaçması için zaman yok çünkü odaya girdiğim anda topuklamaya çağrılıyorum.

"Chiara, buraya gel."

İtaatkâr bir şekilde gidip babamın önünde duruyorum. Smokin giymiş, tertemiz ve bakımlı. Kalın siyah saçları geriye doğru taranmış ve saç telleri arasında birkaç gümüş iplik parlıyor. Her anlamda güçlü bir adam. İri ve heybetli, parlayan gözleri ve geniş omuzları var ama politik olarak da güçlü bir adam. Coldlake'in belediye başkanı. Biz zenginiz. Etkiliyiz. Dokunulmazız. İnsanlar ailem hakkında yalanlar söylemeyi sever, ama söylentiler asla kalıcı olmaz. Düşmanlarımızın başına kötü şeyler geliyor ve eriyip gidiyorlar.

Omzunun üzerinden annem sarkıyor, elleri dirseklerini sıkıca kavramış, çok ince yüzü her zamankinden daha da zayıf. Uzun siyah bir gece elbisesi giymiş, sarı saçları toplanmış ve mücevherlerle ışıltıyor ama koyu renk göz farı yüzünü bir kafatası gibi gösteriyor.

Şölende bir hayalet.

Birkaç ay önce okulda *Macbeth*'i çalışmıştık ve doğum günü partime kederli bir ruhun geldiği fikri aklımdan geçiyor.

Babam beni tepeden tırnağa incelerken, sarı saçlarımın arasına sıkıştırılmış tacımdan vücudumu saran ve ayaklarımın altında toplanan beyaz şifon elbiseme kadar anneme güven verici bir gülümseme gösteriyorum. Neden bana bu elbiseyi daha önce hiç görmemiş gibi baktığını bilmiyorum. Bunu benim için o seçti. On yedinci yaş günümde kurbanlık bir bakire gibi görünüyorum.

Kulak memelerimden sarkan pırlanta küpelerle gergin bir şekilde oynuyorum ve o da elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor.

"Kes şunu. Seni gergin gösteriyor ve sinirler zayıflar içindir. Zayıf görünmek mi istiyorsun?"

"Kimin önünde?" Onun yanından masaya bakıyorum, yemeğe kimin geleceğini merak ediyorum. Babam haftalardır onur konuğu hakkında şifreli laflar ediyor ama bana başka bir şey söylemiyor. Oval maun masanın üzerindeki tabakları sayıyorum.

Ben.

Anne.

Baba.

Ve... dört yer daha mı?

Dört mü? "Yemeğe kim geliyor?"

Annem daha da solgunlaşıyor ve boğazı sanki hastalanacakmış gibi kasılıyor.

Babamın gülümsemesi genişler. Hep o gizemli hava. *Babam en iyisini bilir ve soru sormayın.* Babam tanıdığım en zeki adam ve bizim için ya da Coldlake şehri için yapamayacağı hiçbir şey yok. Bir sorun ya da skandal olduğunda, bize her şeyin düzeltileceğini söyler ve sonra da düzelir. Ona göre, sorunların nasıl ortadan kalktığını bilmemize gerek yok. Bu tür endişeler için çok önemliyiz. Biz onun güzel kızlarıyız.

Ama bu politika değil. Bu benim doğum günü partim.

"Öğreneceksin." Duvardaki saate bakar. Sekize iki dakika var. Gizemli konukların gelmesine iki dakika. Tik taklar aniden tehditkâr bir hal alıyor.

Tik tak.

"Chiara." Annemin sesi titriyor. Ellerimi avuçlarının arasına almak için öne çıkıyor, ellerim soğuk ve ölüm gibi kemikli.

"Lütfen biraz daha yemeye çalış anne," diye fısıldıyorum kocaman gözlerinin içine bakarak. Son zamanlarda gözümün önünde eriyip gidiyor gibi görünüyor. "Hastalanmandan endişe ediyorum."

Parmaklarımı sıkıyor. "Benim için endişelenme. Bugün on yedi yaşındasın. Hakkındaki gerçeği öğrenmenin zamanı-"

Kapı zili çalar ve annemin sözünü keser. Babam anneme uyarıcı bir bakış atar ve annem geri çekilir.

"Ne hakkındaki gerçek?" Annemle babamın arasına bakıyorum ama babam cevap vermiyor, annem de veremiyor. Babama her zaman hayranlık duyardı, ama son zamanlarda

düpedüz korkuyordum.

Babam masayı inceler ve yüzü tiksintiyle değişir. Bir adım atar ve keskin bir çekişle bebek mavisi doğum günü afişini yırtar ve yumruklarının arasında buruşturur.

Annem inliyor ve gözleri yaşlarla doluyor. Elini tutup sıkıca kavıyorum ve pankartı yan odaya fırlatırken babamın arkasından bakıyorum. Artık yemek odasındaki hiçbir şey bizim değil. Hepsi babamın.

Onu bir seçim ya da büyük bir miting arifesinde böyle gördüm, ne pahasına olursa olsun kazanma hırsıyla yanıp tutuşuyordu. Karizması sayesinde etrafındaki herkes onun kararlılığına kapılır. Annem ve ben mükemmel, gülümseyen bir eş ve kız oluruz. Annem konuşmalar yapacak ve ben de babamın elini tutup kalabalığa el sallayacağım. Coldlake'in en uzun süre görev yapan belediye başkanı olarak babam, insanları istedikleri kişinin kendisi olduğuna ikna etmek için ne söyleyeceğini, nasıl gülümseyeceğini çok iyi biliyor. *İhtiyaçları* olan kişi o.

Ve Coldlake için iyi oldu. Şehir gelişiyor ve insanlar refah içinde. Bu şehrin özel bir yer olduğunu anlamak için geçit törenlerine katılmanız ya da bir Cumartesi günü Ana Cadde'de durup alışveriş yapan ve yemek yiyen mutlu insanları görmemiz yeterli. Babam özel biri.

Ama bu gece, babam hırsını doğum günü partime getirdi. Bana bakarken, beklentisinin tüm ağırlığını hissediyorum.

Koridordan bize doğru gelen ağır ve erkeksi ayak seslerini duyduğumda ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor. Tek bir ayak değil. Birçok ayak.

Ben daha nefes alamadan odaya dört adam giriyor; iri yarı, tehlikeli görünümlü, sert bakışlı ve odaklanmış adamlar. Sessiz bir sıra halinde diziliyorlar, yüz ifadeleri düşmanca. Yine de yüzleri tanıdık geliyor. Bir şokla onları tanıdığımı fark ediyorum. Onlar ünlüler.

Daha doğrusu, rezil.

Babamınki gibi bir smokinle solda duran Salvatore Fiore, kol düğmeleri pırıl pırıl parlayan manşetlerini düzeltirken çenesini kibirle kaldırmış. Zengin kahverengi saçları geriye taranmış ve güçlü çenesi tıraş edilmiş. Şehirde yarım düzine kumarhanesi var. En azından bunlar yasal olanlar. Blackjack'ten başka bahislerin de oynandığı bir düzine daha olduğunu duydum.

Yanında Vinicius Angeli var, elleri pantolonunun cebinde ama zeki gözleri ilgiyle parlıyor. Angeli, *melek* gibi. Melek gibi bir yüzü var, altın güzelliği içinde korkunç. Ben Başmelek'i böyle hayal ediyorum.

Gabriel karşıma çıksa nasıl görünürdü? Haberlerde kirli para söylentileri etrafında dönüyor. *Bir sürü* kirli para.

Üçüncü adam tamamen siyah giyinmiş, gömleği devasa göğsünü sıkıca sarıyor. Siyah sakalını kısa ve özenle düzgün bırakmış. Benden daha iyi kaşları var. Siyah bukleleri yakasının arkasına değıyor ve gözleri kısık. Yargılayıcı. Bir an sonra adı aklıma geliyor. Cassius Ferragamo, gece kulübü sahibi. Striptiz kulübü sahibi de olduğı söyleniyor, her gece şehirdeki en yozlaşmış insanlarla dolu olanlar.

Son olarak, diğerklerinden biraz uzakta duran, soluk gözlü, sarışın, takım elbiseli ve ince siyah kravatlı bir adam var. Avustralyalı bir sörfçünün dalgalı saçlarına ve kaslı vücuduna sahip ama bakışları o kadar ama o kadar soğuk ki damarlarımdaki kanın buza dönüştüğünü hissediyorum. Onu nerede görsem tanırım. Lorenzo Scava. Ne iş yaptığını kimse bilmiyor ama acımasız, tehlikeli ve son derece yasadışı olduğı söyleniyor.

Coldlake'teki herkes bu adamları tanıyacaktı. Hepsinin resimleri haberlere çıktı. Onlar suçlular. Haraççılar. Gangsterler.

Katiller.

Ve hepsi doğum günü partime geldiler.

Vinicius'un ağzında bir gülümseme beliriyor. "Hey, doğum günü kıızı," diye mırıldanıyor siyah kadife gibi bir sesle. Sonra göz kırpmıyor.

Yüzüm kendiliğinden tepki veriyor, yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Coldlake Kız Katolik Lisesi'ne gidiyorum. Temas ettiğim tek erkekler ailem ve yaşlı rahipler. Şimdi, dört tane fokur fokur kaynayan yakışıklı adam sanki tadımı merak ediyormuş gibi bana bakıyor. Onların önünde tamamen çıplakmışım gibi hissediyorum.

Salvatore kelepçelerini düzeltmeyi bitirir ve kendinden emin adımlarla ilerler. "Mutlu yıllar, Bayan Romano."

Ellerini omuzlarıma koyduğunda, Vinicius'un tutuşturduğu sıcak bir kıvılcım göğsümde alevleniyor. Salvatore yanaklarımı öpmek için başını eğiyor, önce hızlı hızlı öpüyor ama ilk öpücükten sonra yavaşlıyor. Salvatore'un devasa sırtı sayesinde babamın görüş alanından çıkıyorum ve yüzüne şeytani bir gülümseme yayılırken parmakları çenemde geziniyor. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor ve bileğimdeki eli, ağzı ağzıma inerken aniden sıkılaşıyor.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıldığı saniyeler çok uzun. Isı ondan içime akıyor. Ateş vücudumu yalıyor. Bunun olmasına izin vermemeliydim.

Elimi göğsüne dayayıp onu uzaklaştıramadan öpücüğü kesiyor. Ağzı benimkini terk ediyor ama ben hala hissedebiliyorum.

Kaşları kalkıyor, benimle alay ediyor. "Güzel kızların doğum günü öpücüğüne ihtiyacı vardır." "Fiore!" Babam havlıyor.

Ama Salvatore hareket etmiyor. Olduğu yerde duruyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, kışkırtıcı ifadesi yardım çağırmam için beni cesaretlendiriyor. Dudaklarımı kapatıp yüzümü başka yöne çeviriyorum, içim çalkalanıyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Salvatore birkaç saniye daha olduğu yerde kalarak babama kimsenin emirlerine uymadığını kanıtlıyor sanırım ve sonra kenara çekiliyor.

Babam adamlarla selamlaşırken olduğum yerde kalıyorum, onlarla benim aramda duruyorum. Bir an için, misafirlerinden birinin benimle tanıştıktan birkaç saniye sonra beni öpmesine benim adıma öfkelenip öfkelenmediğini merak ediyorum. Sadece hepsi onu Belediye Başkanı Romano olarak saygıyla selamlayıp elini sıktağında yumuşamış görünüyor.

Endişelendiği şey onun itibarı, benim değil.

Adamlar sırayla anneme ve bana resmi olarak tanıtıldı. Sadece Vinicius bana gülümsüyor. Salvatore eğlenmiş görünüyor ama dostça bir şekilde değil. Cassius ve Lorenzo bana buz gibi bir sessizlikle bakıyor, ilki sanki onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmışım da beni düzeltmek için can atıyormuş gibi, ikincisi ise uzuvlarımı eklem yerimden mi yoksa altından mı koparacağını düşünüyormuş gibi. Onların ilgisi içimdeki ateşi söndürmek yerine daha da yakıyor. Tüm hassasiyetim bana bu adamlardan korkmamı söylüyor ve birçok açıdan korkuyorum da. İçimde daha derinlerde, daha ilkel bir şey bana yaklaşmak istiyor.

Babam hepsine iş adamı diyor. Önemli arkadaşlar ve meslektaşlar. İnsanlar ve dünya hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama okuyabiliyorum. İnsanların ne dediğini duyuyorum. "Sanırım bir hata oldu."

Babam ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor ve kapüşonlu bakışları uyarı ile parlıyor. "Hata yok. Onlar senin akşam yemeği misafirlerin. Misafirlerine karşı nazik ol, Chiara."

"Ama hepsi suçlu!" Ben patladım.

Babamın çenesi gerilir. Dört adamın her biriyle bakışıyor ve sonra gülümsüyor.

Gülümsüyor.

Onlar da gülümsüyor. Dört hain gülümseme, tüm dişler ve tehdit. "Peki ya sonra?" Babam soruyor.

"Ve... biz değiliz." Sonunda sesim yükseliyor. Biz değil miyiz? Öyle miyiz? İnsanlar Romano ailesi hakkında fısıldaşıyor.

ve birçok pastada parmağım var. Belirsiz şeyler. Haberlere konu olacak şeyler değil. Her hafta yeni bir suçlamadan kaçıyor gibi görünen bu adamlar gibi değil.

Salvatore'dan karanlık bir kıkırdama geliyor. "Düşündüğümde daha masummuş." Gözleri dudaklarımda, göğüslerimde, kalçalarımda geziniyor, sanki bakışlarıyla şifon elbisemi parçalara ayırıyor. Dudaklarım hâlâ o öpücükten yanıyor.

"Chiara, bunlar benim en yakın arkadaşlarım. Biraz saygı göster."

Sevgili dostlar? Bu adamlar mı? Babam hakkındaki suçlamaları duydum, yeraltı dünyasıyla bağlantıları ve düşük yerlerde arkadaşları olduğuna dair. Elbette benim de şüphelerim vardı... ama babam her zaman söylentileri yalanladı ve saçma bulduğunu söyledi. O benim babam ve ben ona inanıyorum. Bazı babalar gibi sevgi dolu, şefkatli bir adam değildir ve annemle benden çok şey bekler, ama her zaman dürüst bir insan olduğuna inandım. Kendi babana güvenemiyorsan, kime güvenebilirsin?

Odanın diğer ucunda, takım elbiseli dört adam aç kurtlar gibi beni izliyor.

"Otur." Bu annem ve benim için bir emir. Annem sandalyesine doğru hızla yürürken gözleri yerde. Sesini bulabilseydi bana ne söyleyeceğini biliyorum.

Sadece itaat et, Chiara. Onun istediğini yapmanın daha kolay olduğunu biliyorsun. Yakında her şey bitecek.

Ama yerime oturmaya cesaret edemiyorum. Eğer oturursam, korkunç şeyler duyacağım. Duyacağımı biliyorum. Bu dört adamın -bu dört azılı, tehlikeli adamın- bu gece evimizde olmasının masum bir nedeni olamaz. Umutsuzca babama bakıyorum. Baba, sen ne yaptın?

Onlara ne söz verdin? Bu

adamlar ne *istiyor*?

Annem ve babam oval yemek masasının iki ucunda. Dört erkek bir kenarda duruyor ve benim tek başıma oturduğum yer de tam karşıda. Sandalyelerinin arkasında doğum günü kızının yerine oturmasını bekliyorlar.

"Eleonora," diyor babam tembelce, karısına bile bakmadan. Annem aceleyle yanıma geliyor ve beni sandalyeme itmeye çalışıyor ama direniyorum.

"Otur," diye kulağıma nefes veriyor. "Lütfen sevgilim. Sadece bu geceyi atlat. Daha reşit değilsin ve sana hiçbir şey olamaz." Dehşete düşmüş bakışlarımız buluştuğunda, söylemediği son sözü aramızda asılı kalıyor.

Henüz.

Ama bana bir şey *olacak*. Benimle ve bu adamlarla ilgili bir şey. Bu gece değil, ama yakında.

"Korkmana gerek yok. Zamanı gelmeden sana yardım etmenin bir yolunu bulacağım, söz veriyorum," diye fısıldıyor.

Dizlerimin bağı çözülüyor ve annem kendi koltuğuna dönmeden önce beni kendi koltuğuma yönlendiriyor. Önümdeki adamların hepsi oturdu. Salvatore. Vinicius. Cassius. Lorenzo. Bana bakıyorlar. İstemediğim tehlikeli bir iş için mülakata alınıyormuşum gibi hissediyorum.

Babam zile basıyor, şarap ve başlangıçlarla içeri girmeleri için personele işaret veriyor. Köpüklü suyumdan bir yudum alıp annemin şifreli sözlerini anlamaya çalışıyorum. *Vakit gelmeden sana yardım etmenin bir yolunu bulacağım.* Ne zamanı?

Annem ve ben somon füme dilimlerimizi yerken babam ve erkekler konuşuyor. Emlak fiyatları. Rıhtımdaki endüstriyel gelişmeler. Cassius'un açtığı yeni gece kulübü. Babam onları son iş girişimleri için tebrik ediyor ve onlar da sırtarak yapılan anlaşmalar için teşekkür ediyorlar. Onları dinlemek tüylerimi diken diken ediyor.

"Anlaşmalardan bahsetmişken..." Dört konuğa şöyle bir bakar. "Hanginiz o kişi olması gerektiğini düşünüyor? Ayrıntıları özel olarak konuşabiliriz ama bir hanımefendi kendisine kur yapılmasından hoşlanır." Babam şarap kadehiyle beni işaret ediyor ve büyük bir yudum alıyor.

Salvatore sandalyesinde arkasına yaslanıp bana bakarak, "Tabii ki öyle," diyor. Kibirli gülümsemesi dikkatimi çekiyor. "Belli ki ben olmalıyım. Ben en zengin ve en güçlüyüm."

Kimin ne alacağı onun mu olmalı? Ve para ve güç neden önemli? Salvatore'un kusursuz bir bakım ve zenginlik havası var, ama fiziksel olarak en güçlü mü yoksa başka bir şey mi kastettiğini bilmiyorum. Çok daha fazla ağırlık kaldırabilecekmiş gibi görünen Cassius, Salvatore'a bakıyor ve küçümseyici bir "*Tch*" sesi çıkarıyor.

"Belli ki sen? Belli ki hiçbir şey," diye araya giriyor Vinicius ve bana bakarken yakışıklılığı yine gözümü kamaştırıyor. "Ben olacağım çünkü en yakışıklı ve en zeki benim."

Masanın uzak ucunda, Lorenzo bir yerden bir bıçak çıkarmış ve parmaklarının arasında döndürüyor. Ucu fena halde keskin. Ona en yakın olan annem, titreyen eliyle boğazını kapatarak koltuğunda geriye doğru çekiliyor.

Keşke hepsi gitse ama en çok Lorenzo Scava'nın ortadan kaybolmasını diliyorum. Yüzü hiçbir şeyi ele vermiyor ama kadının korkusundan zevk aldığı izlenimine kapıldım.

"Ben en sertiyim. Başkalarına karşı olan görevimde ve onların bana karşı olan görevlerinde sarsılmazım." Bu Cassius. Sesi İtalya'da birkaç yıl ya da daha fazla zaman geçirmiş gibi aksanlı. Babama hitap ediyor, ama sonra dikkati bana dönüyor ve son sözlerinin havada uğursuzca asılı kalmasına izin veriyor. İçimden bir ürperti geçiyor. Umarım benden hiçbir beklentisi yoktur.

Salvatore masaya bakıyor. "Ya sen, Lorenzo?"

Lorenzo Scava sanki olan biteni hiç duymamış gibi davranıyor. Annem gittikçe daha da korkmuş görünürken o hala bıçağı çevirip parmak eklemlerinde gezdiriyor.

Ellerim kucağımdaki peçeteyi daha fazla dayanamayana kadar kavırıyor. "Kes şunu!"

Lorenzo bıçağı havadan kapıyor ve yırtıcı bir bakışla beni çiviliyor. O solgun bakışa hapsolmuş durumdayım ve tüm sinirlerim bana *kaç* diye bağırır da kılımı bile kıpırdatamıyorum. "Çok basit. Eğer o kişi ben değilsem, hepiniz pişman olacaksınız."

"*Cane pazzo*," diye mırıldandı Cassius. *Kuduz köpek*.

"Bir ne? Neler oluyor?" Umutsuzca babama bakıyorum. Eğer bu bir iş anlaşmasıysa, şimdiye kadar duyduklarımın en tuhafı.

Babam masanın başında yumruklarını tahtaya dayamış, bana geniş geniş gülümsüyor. Gören de doğum günü olduğunu sanır, o kadar çok gülümsüyor ki. "Chiara. Bu gece, bu adamlardan biriyle sözleneceksin. On sekizinci doğum gününde nişanlanacaksın ve on sekiz yaşına bir hafta kala evleneceksin ve Romanolar Coldlake'in en önemli ailelerinden birine katılmış olacaksınız."

Masanın etrafında kimse kıpırdamıyor. Annem bile. Oda o kadar sessiz ki saatin tik taklarını duyabiliyorum. Ağzı açık ve gözleri kocaman olan bir tek ben varım. Benim dışımda herkes bunu biliyordu.

Dört potansiyel nişanlım yaşadığım şoku en iyi şarapmış gibi içiyorlar. Babam beni önlerine serdi ve mallardan çok memnunlar.

Avuçlarım nemleniyor ve nefes alışım hızlanıyor. Babamın başından beri benim için planladığı gelecek buydu. Benimle ne istediğimi tartışmakla hiç ilgilenmedi çünkü beni bu acımasız adamlardan birinin gelini olarak hayal ediyordu. Her zaman en iyi iş anlaşmalarını kendisinin yaptığıyla övünmeyi severdi. En iyi kaldıracı bulur. En cazip teşvikleri sunar. Ama bu seferki anlaşma gayrimenkul, yeniden geliştirme ya da ticaret anlaşması değil.

Anlaşma benim.
Tik tak.

Salvatore

"Y

Bu adamlardan biriyle evlenmemi mi istiyorsun?"

Chiara Romano'nun güzel yüzünün rengi soluyor. Babasının ne istediğini ilk duyduğunda burada olmamıza sevindim. Sen

Bir sürprizle nasıl başa çıktıklarına bakarak bir insan hakkında çok şey söyleyebilirsiniz.

Ya da onun durumunda, bir şok.

Elleri kucağında kenetlenmiş ve gözleri yuvarlak. Uzun kirpikleri ve bal sarısı saçlarıyla minyon, neredeyse oyuncak bebek gibi. Kulaklarındaki pırlantalar ve saçındaki taç onun taze yüzlü güzelliğini ortaya koyuyor. Dudakları ise bambaşka bir şey. Yemyeşil, tatlı ve öpücüklere açık. Bu ağzın başka neler yapabileceğini merak ediyorum.

Diğerlerine bakıyorum ve onların da aynı şeyi merak ettiklerini fark ediyorum. Bayan Romano düğün gecesinde ne kadar eğlenceli olacak? Karşılık verecek kızları severiz.

Başkan Romano kızına ters ters bakar. "Evet, Chiara. Az önce senin için hecelemedim mi? Bu adamlardan biri senin kocan olacak. Bu geceden sonra kendini sözlenmiş sayabilirsin. Bir yıl bir hafta içinde evlendiğinde bu evden ayrılacak ve kocanla yeni bir hayata başlayacaksın."

Şarap kadehimin üzerinden müstakbel gelinime bakıyorum ve gözyaşlarımın sel olmasını bekliyorum. Evlendiğinde dağılacak bir kadına sahip olamam.

Korku. Cassius ve Lorenzo bir kadının gözyaşlarından hoşlanırlar, ama karım ağlarsa, onu dövmek zorunda kalırım.

Chiara'nın gözleri kurudu. "Ama neden? Bu karanlık çağlardan kalma bir şey gibi."

Şarap kadehimi yere bırakıp öne doğru eğildim. "Ailenin seni bu kadar uzun süre gerçeklerden uzak tutması çok nazik bir davranıştı. Nazik ama yanlış yönlendirilmiş. Asla başka bir seçeneğin olmayacaktı, Chiara. Bizim gibi insanlar aşk için evlenmez. Güç için evleniriz."

Bebek mavisini gözlerini bana çeviriyor ve yüz ifadesi korkuyla titriyor. Chiara Romano'nun daha iyi bir poker suratına ihtiyacı var. Ama sorun değil. Ona öğreteceğim.

"Bizim gibi insanlar mı? Ama benim ailem sizinki gibi değil. Biz suçlu değiliz." Sol tarafımda, Vinicius onun seçtiği kelimeler karşısında irkilmiş gibi yapıyor. "Lütfen.

Biz *girişimci* terimini tercih ediyoruz."

"Kendi adına konuş," diyor Cassius. "Ben bir iş adamıyım. Bunlar benim ortaklarım. Tavrınızdan hoşlanmadım, genç bayan."

Chiara keskin bir nefes alır, sanki Cassius'un sözleri ona bir kırbaç gibi çarpmıştır.

Zaten korkuyorsa, kocası olarak ona yapacaklarından da hoşlanmayacaktır.

Belediye Başkanı Romano konuşmanın kontrolünü kaybettiğini hissediyor gibi görünüyor ve sesini yükseltiyor. "Bu çatıyı başınızın üzerine koymak için paranın nereden geldiğini sanıyorsunuz? O pahalı okulunun parasını ödemek için mi? Tüm o güzel kıyafetlerini?"

"Belediye başkanı olarak işiniz."

Vinicius güler. Cassius kaşlarını çatarak başını sallar. Lorenzo soğuk, kapüşonlu gözlerle Chiara'ya bakıyor. Kocasının karşısında, Bayan Romano zihninin uzak köşelerine kaçmış gibi görünüyor. Acaba Chiara da öyle mi? Zayıf ve kırılgan.

Gece yarısına kadar öğrenmiş oluruz. Her birimiz Bayan Romano için küçük bir hediye hazırladık. Eğer kırılırsa, o zaman çekip gideriz. Bizim dünyamız zayıflara göre değil.

"Hayır, tatlım." Başkan Romano'nun sesinden küçümseme damlıyor. "Yaptığım anlaşmalardan geliyor. Bu şehrin gelişmesini sağlayan anlaşmalardan - tabii ki bu adamların yardımıyla."

Lorenzo dönüp belediye başkanına bakıyor ve bıçağını tekrar çevirmeye başlıyor. Kimse hakkında sonradan düşünülmüş gibi konuşulmasından hoşlanmaz, özellikle de biz.

"Bu adamlardan biriyle yapılacak anlaşmanın önemli bir parçası olacaksın."

Vinicius dilinin ucuyla sivri köpek dişlerinden birine dokunuyor. "Sadece birimiz mi? Hepimiz ona sahip olamaz mıyız?"

Cassius'un gözleri ilgiyle parlıyor. Lorenzo küçük tırnağını alt dudağının üzerine götürüyor ve karanlık ve kirli bir şey hayal ediyormuş gibi Chiara'ya bakıyor.

Gülümsemem genişliyor. "Evet. Neden onu paylaşmıyoruz?"

Chiara'nın gözleri daha fazla şaşkınlığı tutamadı. Zavallı küçük kuzu. Bu geceden önce hiç öpüldüğünü sanmıyorum, bırakın dört erkeğin aynı anda onunla neler yapabileceğini hayal etmeyi. Sadece birimiz onunla evlenebilir, ama hepimiz onu paylaşacağız ve ona dünyamızın gerçekte neyle ilgili olduğunu göstereceğiz.

Dördümüz. Kan hariç her yönden kardeşiz.

Belediye Başkanı'nın dudağı kıvrılır. "Benim sadece bir kızım var. Sadece bir damadım olabilir."

Şarabımı kadehimde tembelce döndürüyorum ve müstakbel eşime sesleniyorum. "Bilmen gereken bir şey var. Dördümüzün arasına asla giremeyeceksin. Aramızdaki bağı hiçbir şey değiştiremez."

Romano'nun yüzünde küçücük bir gülümseme belirir ve kaybolur. Belediye başkanı aramızı açmak için kızını kullanabileceğini düşünüyor. Dördümüz birleşirsek ondan daha güçlü oluruz. Bölünürsek, bizi birbirimize düşürebilir.

Chiara babasının sırtışını fark etti. Önce beni, sonra dördümüzü süzdü ve sonunda bakışları Lorenzo'nun üzerinde toplandı.

Yüz ifadesi soruyor: *Bağın mı? Onunla bile mi?*

"Evet. Bu deli herif bile," diye homurdanan Cassius başını yanındaki sarışın adama doğru salladı.

Bayan Romano oturur ve boğazını temizler. "Bunların hepsi çok ilginç beyler. Ama sanırım bir şeyi unutuyorsunuz. Bu Chiara'nın seçimi."

Belediye başkanı ona karşı çıkmak için ağzını açıyor ama ben onun sesini duymaktan bıktım. Gelinimle konuşmak istiyorum. "Pekâlâ o zaman. Aramızdan kimi seçerdin, Chiara? Hangimiz senin müstakbel kocan?"

Vinicius bana gülümsüyor ve kravatını düzeltiyor. Akıllı başında her kız için seçimin onunla benim aramda olduğunu biliyor ve o daha yakışıklı.

Ama önemli olan en az şey dış görünüştür. Ben akıllı bir seçimim. *Tek* seçim. Sonunda kim alırsa alsın ona sahip olacağım, ama o noktalı çizgide benim de adım olsun istiyorum.

Bekliyorum, kaşlarım kalkık.

"Ne? Şimdi seçim yapmamı mı istiyorsun?"

Kimi seçeceğini duymak istiyorum. Bu ona bağlı olmayacak, ama kaçınılmaz olan gerçekleşmeden önce adımı söylediğini duymak istiyorum. Böylece

Zorlanmasına gerek kalmazsa onunla evlenme işi daha az ağlamaklı ve sinir bozucu olur.

Masanın etrafındaki sessizlik uzuyor. Duvardaki saatin tik takları odayı dolduruyor.

"Yapmayacağım." Chiara o kadar yumuşak fısıldıyor ki dudakları zar zor hareket ediyor. Gözlerini dikmiş bize bakıyor.

Bize meydan okuyor.

"Soruya cevap ver Chiara," diyor Başkan Romano.

Gözlerim kısıldı. Bir kadının karşı koyması gereken tek yer yatak odasıdır. Bir şey yapması emredildiğinde, sorgusuz sualsiz itaat etmelidir.

Chiara ayağa kalkıyor, sandalyesi yere sürtünüyor. Yüzü güçlü duygularla titriyor. Başka bir şey söylemeden, başı eğik bir şekilde odadan çıkar.

Belediye Başkanı Romano ayağa kalkmaya başladı ama önce ben ayağa kalktım ve ceketimin düğmelerini ilikledim. "Onunla konuşacağım. Sadece biraz iknaya ihtiyacı var."

Vinicius'un eğlenen ifadesini ve Cassius'un sırtışını yakalıyorum. Ne? İyi görünebilirim. Dördümüz arasında bu konuda en inandırıcı olan benim, tabii bu maskaralığın uzayıp sabrımın tükenmeyeceğini varsayarsak. Lorenzo bıçağını dövmele eklemlerinin üzerinde çeviriyor ve gözleri mum ışığında yanıyor. Niyeti çok açık. Eğer ben onu dize getirmezssem, o getirecek.

Ev, karanlıkta aydınlatılan büyük bir yüzme havuzunun bulunduğu merkezi bir avlu etrafında inşa edilmiştir. Bir Hollywood film yıldızına ya da Wall Street finansçısına uygun bir malikane. Bir belediye başkanının buna parası yetmemeli. Neredeyse benim evim kadar saray gibi, ki servetimin dökülen kanlar üzerine inşa edildiği düşünülürse Belediye Başkanı Romano'nun seçmenleri arasında alarm zillerinin çalması gerekir.

Chiara'yı bir oturma odasında buluyorum, kapılar ılık akşam havasını içeri almak için geri çekilmiş. Oda karanlık ama o beyaz elbisesinin içinde ısıltılı. Sırtı bana dönük, başı eğik, küçük yumrukları sıkılı.

Sessizce arkasından yaklaşp parmaklarımı çıplak omuzlarında gezdiriyorum. Teni sıcak ve pürüzsüz ve benimkine karşı elektrikli bir his veriyor. "Akşam yemeği misafirlerini kaçırdın, Chiara."

Elimi boğazına götürüp bir daha asla böyle bir şey yapmayacağını anlayana kadar sıkmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Soluk soluğa bana dönüyor, gözleri kocaman ve sıkıntılı. "Hepinizin gitmesini istiyorum, lütfen. Bir yanlış anlaşılma oldu."

Battaniyesinin altında saklanan ve canavarların gitmesini uman küçük bir çocuk. Gülümsemem genişliyor. "Ama sana bir hediyem var."

Chiara ağzını kapatır ve yutkunur. "Eğer bu başka bir öpücükse o."

Hayır mı? Benden korkuyor olabilir, bizden korkuyor olabilir ama Onu öptüğüm an. Korku ve arzu birbirine karışmıştı. Sarhoş edici bir karışım.

Ona doğru bir adım atıyorum, onun geri adım atmasının tadını çıkarıyorum. Bu kız vücudunun her santimi için benimle savaştacak. Sabırsızlanıyorum.

Cebimden düz kadife bir kutu çıkarıp açıyorum ve içinden elmas kolye çıkıyor. Işığı yakalıyor ve baştan çıkarıcı bir şekilde parlıyor.

Yüzünü başka yöne çevirir. "Hayır, teşekkür ederim."

"Bu senin doğum günü hediyen. Özellikle senin için aldım." Satın aldım. Vinicius'tan son soygunundan pay olarak aldım. Bir milyarderin özel uçağının pilotu kılığına girmiş ve Venezuela'nın uzak bir pistinde herkese silah doğrultmuştu. Havaalanı yetkililerine ödeme yapmak için uluslararası bağlantılarıma ihtiyacı vardı ve ben de kolyeyi aldım. Önce kanı temizlemem gerekti.

"Hediyenizi kabul edersem, babam gibi ben de size borçlu olacağım. Olay bu, değil mi? Sana borcu var ve tüm bunlar bu yüzden oluyor."

"Eğer babanın bana borcu olsaydı, kızı için değil kanı için gelirdim ve elmas kolyeler değil silahlar sallardım."

Chiara'nın arkasına geçiyorum, kolyeyi boynuna doluyorum ve saçlarını okşuyorum. Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp fısıldıyorum: "Dünyanın işleyişi hakkında öğrenmen gereken çok şey var. Benimle evlendiğinde sana öğreteceğim."

Minik tokayı takıyorum ve elmasların teninde nasıl parıldadığını hayranlıkla seyrediyorum. Chiara'nın güzel, ince bir boğazı var ve üzerine eğildiğimde dilimi narin teninde gezdirmek ve nabzının çılgınca attığını hissetmek istiyorum. Onu siyah çarşafların üzerinde yüzüstü, bu elmas kolye dışında çıplak ve tamamen merhametime kalmış olarak hayal ediyorum.

"Senden hiçbir şey istemiyorum. Sana borçlu olmak istemiyorum. Sana vermek istemeyeceğim şeyler isteyecekmişsin gibi hissediyorum."

"Ama çok az şey istiyorum." Sadece beden ve ruhun. Merhamet çılgınlıkların.

Senin tam itaat ve hayatın sonsuza dek benim ellerimde.

Parmakları boğazının etrafındaki elmaslara dokunmak için uzanıyor. "Ne istiyorsun?"

Ellerimi omuzlarına koydum ve yüzünü bana çevirdim. "Sen."

O güzel gözlerinde şaşkınlık titreşiyor ve alt dudağı yumuşuyor. Eğilip onu dişlerimle ısırarak için can atıyorum.

"Senin hakkında çok aşağılık şeyler duydum. Gerçekte kimsin sen?" "Ben bir iş adamıyım. Otellerim var. Kumarhane işletiyorum." Arkasında durdum ve

Evinin çatısının hemen üzerinden görünen üç pırıl pırıl gökdeleni işaret etti.

"Bu benim, diğerlerinin yanı sıra iki yanındaki de benim."

Konuşurken dudaklarım kulağının kabuğunu sıyrıyor ve parmaklarımın altında titrediğini hissediyorum.

"Bu gerçeğin sadece bir kısmı, değil mi?" diye fısıldıyor.

"Akıllı kız. Sana gerçeği söyleyeyim mi?"

Başını sallıyor, hâlâ parıldayan binalara bakıyor.

Kolumu beline doladım ve onu göğsüme doğru çektim. Sertleşiyor ve kolumu kavıyor. "Ne pahasına olursa olsun ben kazanırım. Aklıma koyduğumu elde ederim, buna sen de dahilsin Chiara."

"Ben bir gökdelen ya da babam değilim. Sözler ve elmaslarla satın alınamam."

Onun meydan okuması karşısında soğukkanlılığım kırılıyor. Gözlerimin içine bakıyor olsaydı, şu anda korkuyla geri çekiliyor olurdu. Boynundaki elmasları okşuyorum ve sesimi yumuşak tutuyorum. "Hayır mı? Ama yine de buradasın, kollarımda, elmaslarımı takıyorsun."

"Sen gider gitmez onları çıkarıp atacağım."

Kaslarımda ısı dalgalanıyor. Naiflikten saygısızlığa giden çizgiyi aştı. Elim daha yukarılara kayıyor, boğazını okşuyor. "Baban yakında olduğu ve bugün doğum günün olduğu için bu evde tehlikede olmadığını düşünüyorsun. Sana elmaslar verdim. İyi davranıyorum. Görgü kurallarını unutmuşsun, Chiara."

Boğazını kavradım ve sıktım. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve iki eliyle bileğimi kavradı. Vücudu çırpınıyor ama onu kendime sıkıca kenetlemiş durumdayım.

Tuzağa düştüm.

Dişlerimi göstererek kulağına hırladım, "Onları hatırlamana yardım edeceğim. Bana cevap vermeyeceksin. Sana verdiğim şeylere pislikmişsin gibi davranmayacaksın. Ne zaman istersem sana ulaşabilirim. Canını yakabilirim. Annenin canını yakabilirim. Bu kasabada istediğim her şeyi yapabilirim ve hiç kimse, en azından baban, beni durduramaz."

Chiara boğuk bir inilti çıkarıyor, topukları inciklerime çarpıyor.

"O güzel ağzının kafana bir kurşun sıkmasına izin verme." Çırpınırken onu izliyorum, hareketleri giderek daha çılgınca bir hal alıyor. Eğer biraz akli varsa, bunu sadece bir kez duymak zorunda kalacak. Sonunda onu bırakıyorum ve kendimden uzaklaştırıyorum.

Chiara nefes alamayıp iki büklüm olurken eli boğazına kaçıyor. Ceketimi düzelttim ve saçımı düzelttim. Sanırım dersini aldı.

"Arkadaşın da olabilirim, en kötü kâbusun da. Mutlu yıllar, Chiara."

Vinicius

I Salvatore yanımdan geçerken havuzun kenarında duruyorum. "Doğum günü çocuğuyla güzel bir sohbet yaptın mı?"

O tutar Yürümek ile a yüz gibi Gök gürültüsü, ve
hırlıyor,

"Saygısız küçük sürtük. Zamanı geldiğinde ona haddini bildirmekten zevk alacağım."

Karanlıkta kendi kendime sırtıyorum. Salvatore'da hiç incelik yok. Sanırım elmaslar işe yaramayınca doğrudan tehditlere başvurdu. Herkes bilir ki balla daha çok sinek yakalarsın.

Havuzun etrafından dolanarak Chiara'nın titreyen elleriyle bir kanepenin arkasına tutunmuş nefes almaya çalıştığı oturma odasına gidiyorum. "Salvatore ile konuşman nasıldı?"

Dönüyor, iri gözleri kocaman açılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Titriyorsun."

Chiara derin bir nefes alır, ama yavaşça. "Ben iyiyim, teşekkür ederim."

Yanımdan geçip gidiyor ama ben onun önüne geçip hoş bir şekilde gülümsüyorum. Akşam yemeğindeki ifadesinden Cassius ya da Lorenzo'dan hoşlanmadığı belliydi ve Salvatore onun ödünü koparmıştı. Tüm bu ejderhalar. Ben onun beyaz atlı prensi olacağım.

"Tüm bunlar senin için çok garip olmalı. Bu gecedен önce babanın bizimle bu kadar yakın çalıştığından haberin yoktu, değil mi?"

Chiara beni dikkatle inceliyor, bir numara arıyor.

Numara yok. Sadece nazik davranıyorum.

Şimdilik.

"Biraz benimle oturun. Diğerleri çok sinirli ve ben bile onlara sözümü dinletmekte zorlanıyorum." Kanepeye gidip kendimi rahat ettiriyorum. "İyi bir sohbeti tercih ederim, hadi konuşalım."

Chiara yemek odasına doğru bakıyor, orada olmanın burada benimle olmaktan daha güvenli olup olmadığını merak ediyor gibi görünüyor.

"Yemin ederim önümüzdeki otuz dakika içinde bana evlilik sözü verdirtemeyeceğim. Dördümüzü merak ediyor olmalısın. Belki sorularına cevap verebilirim." Başımı eğip onu etkisiz hale getirmek için elimden geleni yapıyorum. "Belki sana yardım edebilirim."

Yavaşça kanepeye doğru ilerliyor ve yanıma oturuyor, yüzünde patlamak üzere olan bir bombaymışım gibi bana bakıyor. Ben de gülümseyerek rahatlıyorum.

"Diğerlerinden farklı görünüyorsun," diyor bir süre sonra.

"Ne yani, tamamen deli değil mi?" Başını sallıyor, ben de gülüyorum. "Haklısın. Salvatore ve diğerleri kendi istediklerini yaptırmaya alışkınlar. Şu anda Salvatore'un sorusuna cevap vermediğin için çok kızgın olduklarını tahmin ediyorum."

"Hiçbirinizle evlenmeyeceğim," diyor hemen.

"Üzgünüm, kedicik. Beklenmedik bir şey olmazsa, bizden biriyle evleneceksin." Chiara'yı karısı olarak kabul eden kişi, belediye başkanı üzerinde her türlü ilginç baskıya sahip olacak. Geçen yıl tutuklandım ve suçlamalar devam etmese de anısı hala içimi öfkeyle yakıyor. Chiara'ya sahip olursam bu bir daha olmayacak.

Yüzü çaresizlik içinde buruşuyor. "Ama bu çok arkaik. Geleceğimin böyle olacağını hiç düşünmemiştim."

Cebimden bir paket iskambil kâğıdı çıkarıp ona gösteriyorum. "Belki de çözüm bende. Bir oyun oynamaya ne dersin?"

"Ne tür bir oyun?"

"Bunu kesin olarak çözmek için küçük bir bahis. Salvatore kumarhanelerin sahibi olabilir ama aramızdaki bahisçi benim. Ona sorarsanız, bir sorunum var ama istediğim zaman bırakabilirim." Bir gülümseme daha, bu seferki kendini küçümseyen bir gülümseme.

Chiara kartlara bakar. Eğer çekip gidecek olsaydı, şimdiye kadar çoktan gitmiş olurdu. Sadece onu kandırmalıyım.

Desteyi ikiye ayırıyorum ve bir araya getiriyorum; onları kavislendiriyorum ve tekrar düzgün bir yığın haline getiriyorum. Tanıdık el hareketleri kaygan ve hoştur. Bir bahisçinin dikkatini çekmekte asla başarısız olmazlar.

Ya da kadının.

Chiara kartlara ilgiyle bakıyor. "Ne üzerine bahis oynuyoruz?"

Kartları sıralıyorum, özellikle bir tanesini arıyorum. "Eğer kazanırsan, dördümüz de hayatından sonsuza dek çıkacağız."

Chiara üzerindeki etkisi elektrikseldir. Omurgası dikleşiyor ve gözleri parlıyor. Bunu ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum ve her saniyesini içime çekerek anı uzatıyorum.

"Bu tek başına söz verebileceğin bir şey değil, değil mi? Diğerleri ne isterlerse yapıyorlar gibi görünüyor."

"Oh, ama öyle. Kaybedersem diğerleri bana kızacak ama bahsin arkasında duracaklar." Kaybedersem.

Eğer.

"Neden?"

"Çünkü bizim dünyamızda anlaşma anlaşmadır ve bir kez söz verildikten sonra tek çıkış yolu bir çam kutusudur." Bir avuç suçlu olabiliriz ama bir kuralımız var. İstedığımızı elde etmek için yalan söyler, çalar ve hile yaparız ama sözümüz kutsaldır.

"Ya kaybedersem?"

İstedğim kartı buluyorum ve ona göstermek için çeviriyorum. "Değişen bir şey yok.

Eskisi gibi devam edeceğiz ve içimizden biri kalbini kazanmak için elinden geleni yapacak." "Ben aptal değilim. Bu kalbimle ilgili değil." Karta bir göz attı.

"Ne oyunu oynuyoruz?"

Kupa kızını masaya koyuyorum. "Hanımefendiyi bulun." İki kart daha dağıtıyorum, yüzü yukarı bakacak şekilde ve onları da kızın yanına koyuyorum. Maça ası. Sinek onlu.

Chiara başını sallar. "Bana kupa kızını gösterip sonra el çabukluğuyla kartları değiştirdiğin ve onu bulma şansımın sıfır olduğu oyun mu? İmkânı yok, bu oyunun tamamı bir aldatmaca."

Ona sırtıyorum. "Ben de bu numarayı bilmeyeceğini umuyordum."

"Nehrin üzerindeki köprüde bu oyunu oynayan sahtekârlar var. Her hafta sonu kiliseye giderken yanlarından geçiyorum."

"Kilise mi? Sen ne kadar küçük bir meleksin, için de dışın da." Üç kartı aldım ve ona uzattım. "O zaman yer değiştirelim. Sen kartları taşı, ben de veziri bulayım."

Chiara kartları benden alıyor, yüzünde kuşkulu bir ifade var. "Sana hala güvenmiyorum."

Elimi kalbimin üzerine koydum. "Kimim ben? Kendimi senin ellerine bırakıyorum."

Kartların arkasına bir göz atıyor ve ifadesi tamamen donuklaşıyor. "Pekâlâ."

Tereddüt ediyorum, ani poker suratı beni şaşırtıyor. "Bekle, gerçekten mi? Numarayı biliyor musun?"

Uzun kirpiklerini bana kırptıştırıyor. "Kim, ben mi?"

Gözlerimi kısıyorum. Ya blöf yapıyor ya da gerçekten el çabukluğu biliyor. Eğer bu anlaşılmayı onlar için bozarsam diğerleri beni canlı canlı yüzer. Chiara'yı fena halde istiyorlar. Ben de onu istiyorum. Bahisler yüksek ve gerçekten kaybedebilirim.

Birden kendimi enerjik hissettim ve parmaklarımı çıtlattım. "İlginç. Hadi yapalım şunu."

Chiara'nın ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Sanki kaybetme fikri seni heyecanlandırıyor gibi."

"Son zamanlarda çok fazla kesin bahis oynadım. Tehlikeli yaşamak eğlenceli."

"Kazanırsam bahsi gerçekten onurlandıracak mısın? Sana güvenebilir miyim bilmiyorum." "Cassius gibi bir adamın sözünden dönmeme izin vereceğini mi sanıyorsun? Ya da Salvatore mu? Adam kumarhane işletiyor."

Üç kartı çeviriyor, başını bir yana eğmiş beni izliyor. "Ya hepinizden kurtulurum ya da her şey aynı kalır. Buna saygı duyacak mısınız?"

"Yemin ederim."

"Sanırım hayır diyemem. Kaybedecek neyim var ki?"

Düşündüğünden daha fazlasını.

Ona yaklaşıyorum ve kulağına mırıldanıyorum. "Gerçekten çok güzelsin, bunu biliyor musun?"

"Dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak. Hile yapmayacağını söylemiştin."

Elimi kolunda gezdiriyorum. "Hile yok. Güzel bir kadının kaderimi ellerinde tutması sık rastlanan bir şey değil."

Elindeki üç kartın arkasını göstererek, "Bunlar bende kalacak," diyor. "Beni istediğin kadar pohpohlayabilirsin ama onları bırakmayacağım."

Şu anda kartlar umurumda değil. "Bahisler yüksek olduğunda oyun daha da ilginç oluyor, sence de öyle değil mi?" Elimi beline doluyorum. "Bir düşün Chiara. Kontrol sende. Bu sana kendini güçlü hissettirmiyor mu?"

Bana bakmak için çenesini kaldırıyor, gözleri yıldızlar kadar parlak. Salvatore onu öptüğünde ne hissetti acaba? Pusu kurmayı seviyor. Ben teslim olmayı tercih ederim.

"Bu... farklı."

"Şimdi gel," diye mırıldanıyorum, ağzımı onunkine yaklaştırarak. "Sana karşı dürüst oldum. Sen de bana karşı dürüst olmayacak mısın?"

Bakışları ağzıma kayıyor. "Sana güvenebilir miyim bilmiyorum."

"Neden bunu deneyip öğrenmiyoruz?"

Ağzımı onunkine bastırıyorum. Dudakları birbirinden ayrılıyor ve birbiri ardına dudaklarına sahip olmama izin veriyor. Gözleri kapanırken nefes aldığını hissediyorum. Korunaklı bir Katolik kıza göre baştan çıkarıcı bir öpücüğü var. Evet, diğerleri de ondan hoşlanacak. Cassius için yeterince masumiyet. Lorenzo için fazlasıyla savunmasız.

Ellerinden biri göğsümde, diğeri ise o değerli kartları tutuyor. Korumasızdı ve ayak bileğine kadar uzanıp parmaklarımı bacağına iç kısmına doğru kaydardım.

Belki de pusuya düşürülmeyi biraz seviyordumdur.

Chiara nefes nefese öpüşmeyi kesiyor. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz, nefeslerimiz birbirine karışıyor. Ne kadar cesur bir kız. Her şeyi göze alması için ne gerektiğini merak ediyorum.

Geri çekiliyor ve kartları sallıyor. "Hadi şu işi bitirelim."

Elimi koluna koyarak onu durduruyorum. "Bekle. Bunu daha ilginç hale getirelim. Buna var mısın?"

"Nasıl daha ilginç?"

"Bana kadının nerede olduğunu gösterme. Tüm kartları kapalı olarak dağıt, yerlerini değiştir ve ben sadece birini seçeyim."

"Ama bu kraliçeyi seçme ihtimalinizi daha da azaltıyor. Bunu neden isteyesin ki?"

Bir omzumu silkiyorum. "Senden hoşlanıyorum, Chiara. İddiayı kazandıktan sonra belki sana çıkma teklif ederim. Seni zorlarsak hiçbirimizi istemezsin."

Elindeki kartlara ve sonra bana bakıyor. Hâlâ kafası karışık ama devam ediyor. "Pekala."

Zafer içimde hızla akıyor, tadı neredeyse dudakları kadar lezzetli. Bir dolandırıcı kesin olarak bir şeyi bilir: Açgözlü olmayan birini dolandıramazsın. Chiara az önce açgözlü oldu.

Üç kartı yüzleri aşağı bakacak şekilde masaya koyar. Sonra onları masanın üzerinde ileri geri karıştırmaya başlar. "Hadi bakalım. Bayanı bul."

Kalbime dokunuyorum. "Onu çoktan buldum."

Chiara göğsüme bakıyor. "Bu oldukça sevimsiz. Bundan kaçmaya çalışma. Bir kart seç."

"Bulmayacağım. Kraliçemi çoktan buldum."

"Yine de seç."

"Tamam, ama o zaten bende, o yüzden sayılmaz. Ortadaki."

Ortadaki karta uzanır ve durur. "Eğer bu kartı çevirirsem ve kupa kızıysa, o zaman ya şeytanın şansına sahipsin ya da beni kandırdın ve hangisinin olduğunu bulana kadar rahat etmeyeceğim."

Yavaş ve ateşli bir gülümseme takınıyorum. "Şeytan kesinlikle benim tarafımda ama bu gece onun yardımına ihtiyacım yok. Bu sadece sen ve ben arasında."

Chiara derin bir nefes alır ve kartı ters çevirerek maça asını ortaya çıkarır. Ellerini yanaklarına koyar ve soluk soluğa kalır. "Kazandım! Kazandığıma inanamıyorum."

Başımı sallıyorum. "Üzgünüm, kedicik. Hayır, yapmadın." "Eziklik yapma. Seni adil bir şekilde yendim."

Ceketimin ön cebine uzandım, bir iskambil kâğıdı çıkardım ve ona gösterdim. Kupa kızı. "Sana onu çoktan elde ettiğimi söylemiştim."

"Ne?" Chiara kupa kızını elimden kaptı ve ona baktı. Sonra masadaki diğer ikisini aldı. Sinek onlusu ve karo valesi. "Ama... ama kupa kızı bendeydi! Beni öptüğünde bile kartları bırakmadım. Onu nasıl ele geçirdin?"

Daha geniş gülümserim. "Bir dolandırıcıyla oynamanın ilk kuralı. Her şeyden şüphelen, özellikle de işler senin lehine gidiyor gibi görüldüğünde." Risk almaktan hoşlanıyor olabilirim ama aptal değilim. Kazanacağımı bilmeseydim böyle bir bahse girmezdim.

Chiara numarayı anladığında omuzları çöküyor. "Kartları daha bana vermeden değiştirmişsin. Kartları kontrol etmediğime inanamıyorum."

Benim tarafımdan öpülmekten zevk almakla meşguldü. Artık beni istediğini biliyorum. Onu karım yapmak için iki kat daha fazla mücadele edeceğim. Bu şehirde nereye gidersem gideyim Başkan Romano'nun cebimde olmasının güvenliğini istiyorum.

Kartları ondan aldım ve bir kenara attım. "Sana bir hediyem var. Küçük bir tavsiye. Kimseye güvenme, kendi ailine bile. Güvenebileceğin tek kişi kendinsin."

"Sana bir daha güvenme şansım yok."

Sivri köpek dişlerimi göstererek gülümsüyorum. "Özellikle de ben."

Başım onu öpecekmişim gibi ona doğru eğiliyor. Son anda dişlerimi birbirine geçiriyorum ve o da sığıyor. "Mutlu yıllar, kedicik."

Cassius

Tlanet gecede, yemeğimin geri kalanını yemedim ve bana bir eş sözü verilmedi. Hala belediye başkanının evinde ne işim var?

Chiara şımarık bir çocuk gibi yemek odasını terk ettikten sonra kendime ikram ettiğim viskiden bir yudum alıyorum. Yüzme havuzu mavi-beyaz parlıyor ve bahçe ışıklarla süslenmiş. Yarım düzine personel gördüm. Bu evdeki her şey pahalı. Böyle bir aile yetiştirmek ancak bu ayrıcalığın bir bedeli olduğunu ve bu bedelin de size söyleneni yapmak olduğunu anlamaları halinde kabul edilebilir.

Beyazlar içinde bir figür havuzun kenarında yürüyor, altın sarısı saçlarına ısıltılı bir taç yerleştirmiş. Şifon ince vücuduna yapışıyor. Onu izliyorum, viskinin tadı ağızda kalıyor. Kulüplerimden birine girerken Chiara koluma çok yakışacak. Yatağıma uzandığında çok lezzetli olacak. Cüssemle tamamen yutabileceğim küçük kadınları severim ve onun narin güzelliği, yüzü gözyaşlarıyla kaplandığında daha da güzel görünecek.

Ama belki de sade olsaydı bu daha kolay olurdu. Güzel olduğunu bilen güzel kadınlar tam bir baş belasıdır. Yine de gözlerim onu takip ederken, Chiara Romano'nun son derece nefis olduğuna üzülemiyorum. Viskimi bırakıp kravatımı düzeltiyorum. Sadece daha fazla düzeltmeye ihtiyacı olacak.

Ellerim pantolonumun cebinde, havuzun uzak ucunda duruyorum. Chiara o kadar dalmıştı ki neredeyse göğsüme çarpacaktı. Nefes nefese kalarak geri çekildi.

Kendini toparlayarak, "Benim için de bir şeyin var mı?" diye sorar.

Ses tonunu beğenmedim. Küstahlığın sınırında. "Neden? Benden bir hediye hak ettiğini mi sanıyorsun?"

Chiara omuz silkiyor, yüzü mutsuzluğun bir resmi. "Bugün benim doğum günüm. Bunu bana Salvatore verdi." Boğazındaki parıldayan taşlarla dolu kolyeye dokunuyor.

Tabii ki ona elmas verdi. Cömert hediyeler ve acımasız tehditler, bu onun tarzı.

"Vinicius bana tavsiye verdi."

Yumuşakça gülüyorum. "Dur tahmin edeyim. Kimseye güvenmiyor musun? Kesinlikle ona güvenme.

Yalan söylediğini anlayabilirsiniz çünkü dudakları hareket ediyor."

Dudaklardan bahsetmişken, Chiara'nınki şişmiş. Onu kim öpüyordu, yine Salvatore mu? Hayır, muhtemelen oyunlarının bir parçası olarak Vinicius.

"Neden hepimiz beni istiyorsunuz ki?"

O henüz benim karım değil. Bunu en iyi nasıl oynayacağımı merak ediyorum. Belki de Vinicius'la yaptığı sohbetten sonra en iyi cevabı dürüstlikle verecektir. "Baban güçlü bir adam. Bizim için yararlı biri."

Chiara irkilir. "Ama hiçbirinizle evlenmek istemiyorum."

Belki değil, ama onun konumundaki bir kadın kocasını seçemez. Aşk evliliği yapma lüksüne sahip değildir. Görevini yerine getirecek ve ailesine ve kocasına hizmet etme ayrıcalığı için teşekkür edecektir.

Kızlarım olduğunda, doğduklarından itibaren bunu anlayacak şekilde yetiştirilecekler. Bu on yedi yaşındaki kıza bir ders verilmesi gerekiyor.

Uzanıp başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "Ne gece geçirdin ama. Bu senin için çok zor olmalı."

Şaşkınlıkla başını kaldırıyor ve yüzü yumuşuyor. "Um, evet. Garip bir gün oldu."

Palmiye ağaçlarının arasına yerleştirilmiş beş kişilik bir kanepeye gidip oturuyorum. "Diğerleri eğlenmek için seninle uğraşacak. Ben bunu yapmam."

"Bu güven verici. Nerede durduğumu bilmek isterim."

Bana *Bay Ferragamo* ya da *efendim* bile demeden cesurca bakıyor. Ne kadar disiplinsiz. Gerçek bir mafya kızı böyle davranmaya cesaret edemez.

evlenmeyi umduğu adamın etrafında. Annesi en azından yerini biliyor gibi görünüyor.

Yanımdaki koltuk minderine vuruyorum. "Gel buraya.

Isırmam." "İçeri girmek istiyorum."

İç çekiyorum. "Bu bir fırsat Chiara. Çocuk gibi davranarak bir yere varamazsın.

Tereddüt etti ve sonra oturdu, ama gösterdiğim yere değil. İki adım uzağımda. Onu saçlarından tutup daha yakına sürüklememek ve yüzüne hırlamamak için tüm irademi kullanıyorum. *Sana söylediğim yere oturacaksın ve eğer bir kez daha bana itaatsizlik edersen, hayatının geri kalanında pişman olmanı sağlayacağım.*

Rahat görünmek için omuzlarımı kanepenin arkasına dayıyorum ve kolumu koltuk boyunca uzatıyorum. "Gergin görünüyorsun, *bambina*. Sakin ol. Sadece seninle konuşmak istiyorum." Sesimi derin ve şefkatli bir şekilde yükseltiyorum. İşte, işte, küçük kız. Kötü adamlar seni korkuttu mu?

"Sen bir suçlu musun?" diye soruyor. "İçeride öyle olmadığını söylediğini biliyorum, ama sadece bu gece neler olduğunu anlamak istiyorum."

Küstahlığı sınır tanımıyor. Bir dakika boyunca ona bakıyorum, suyun yüzüne yansıyan ışığını izliyorum. "Evet ama bu bir iş, zevk değil. Yoluma çıkana kadar yasalara uyacağım."

"Ne sıklıkla yoluna çıkıyor?" Her zaman. "Ara sıra."

Chiara sırtı dik, gözleri ıslıl ıslıl beni izliyor. On yedi yaşında bir kıza göre şaşırtıcı bir duruşu var. Sanki bundan kurtulacağını düşünüyor. Hayır diyecek, hiçbirimizle evlenmeyecek, biz ve babası da onu rahat bırakacağız.

Çok fazla güven. Çok aptalca.

Bileğindeki ince saati ayarlayarak, "Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim," diyor.

Seni güvenen küçük aptal. Vinicius'un söylediği tek bir kelimeyi bile dinlemedin mi? "Oyunlar çocuklar içindir."

"Hepiniz iyi arkadaş mısınız?"

Bizi anlamaya çalışıyor. Bizi birbirimize karşı nasıl kullanabileceğini. "Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz."

Hayatlarımız birbirlerine o kadar sıkı sıkıya bağlı ki onları birbirinden ayırmak mümkün değil. Her birini kendimden bile daha iyi tanıyorum. Aramızda dostluktan daha güçlü bir şey var. Hırstan ya da kandan daha güçlü.

Sadakat.

Birlikte daha güçlü olduğumuzu zor yoldan öğrendik ve her zaman da öyle olacağız. Chiara, hepimizin emrinde olmanın kendisi için ne anlama geldiğini zamanla öğrenecek.

"Kaç yaşındasın?"

"Otuz dört."

"Diğerlerinden daha yaşlılar. Sanırım yirmi sekiz yaşlarında falanlar?" "Aşağı yukarı bir yıl."

Chiara bana biraz daha yaklaştı. "Benimle evlenmek isteyeceğini sanmıyorum. Hâlâ okuldayım. Okul kızları yetişkin erkekler için çok can sıkıcı olmalı." Bana gülümsüyor ve saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Bu beklenmedik bir sürpriz. Beni etkilemeye çalışıyor.

"Bunun ne kadar saçma olduğunu babamla konuşmanın bir yolu var mı? Beni dinlemese bile başka bir adamı dinleyebilirmiş gibi hissediyorum. Daha on yedi yaşındayken benden çok daha yaşlı yabancılarla sözlenmek..."

Biraz ürperiyor. Tam bir aktris. "Korkuyor musun, *bambina*?"

O büyük, bebek gibi gözleriyle bana bakıyor ve başını sallıyor.

"Ne iş yaptığımı biliyor musun?" Ona soruyorum.

Chiara tereddüt ediyor, konuyu değiştirmeme şaşırılmış gibi görünüyor.

"Gece kulübü işletiyorsun."

"Ve?"

"Ve... striptiz kulüpleri." Bunu söylemek bile kızarmasına neden oluyor.

"Neden sordunuz?"

"*Sebebi yok*" der gibi başımı sallıyorum. Küçük aptal ne yaptığımı biliyor ama gün boyu beni parmaklarında oynatmaya çalışan güzel kadınlara sahip olduğumu fark etmemiş.

Ona doğru biraz dönüyorum, vücut dilini yansıtıyorum ve şakağımı yumruğuma dayıyorum. "Peki sen ne iş yapıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

Ona gülümsüyorum. "Bu bir numara değil. Sen kimsin? Sizi ne mutlu eder?" "Şey," diye yavaşça başladı, "hala okuldayım, bu yüzden zamanımın çoğunu

benim zamanım. Başka ne bilmek istediğinizi bilmiyorum. Lütfen alınmayın ama benim neredeyse iki katım yaştasınız ve pek fazla ortak noktamız olduğunu düşünmüyorum."

"Sıcak bir gece. Sen güzel bir kızsın. Eğlendir beni."

Chiara önce kucağına, sonra da kirpiklerinin arasından bana bakıyor. İçimden bir sarsıntı geçti. Kahretsin, bu çok tatlıydı. Benim için yapabileceği en baştan çıkarıcı şey olduğunun farkında olmadan olduğundan daha da masum görünmeye çalışarak takıyor. Bunu Scava'nın önünde yaparsa onu canlı canlı yer. Bu çok yazık olur, çünkü geri kalanımıza bir şey kalmaz.

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Belediye başkanının kızı olmak nasıl bir şey?"

Rahatlamış bir şekilde gülümsüyor. "Ah, o. Bunun hakkında konuşabilirim. Belediye başkanının kızı *olmadığımı* hatırlamıyorum. Beş yaşımdan beri babam Coldlake Belediye Başkanı. Babam seçim kampanyası yürütürken mitinglerde sahnede annemle bana ihtiyaç duymadıkça ya da sokakta biri beni tanımadıkça çoğu zaman bunu fark etmiyorum. Ya da biri adımı öğrendiğinde farklı davranmaya başlarsa."

"Nasıl farklı?"

Burnunu kırıştırıyor. "Çoğunlukla yalakalık. Beni pohpohluyorlar çünkü bir şey istiyorlar. Sırf kim olduğum için farklı muamele görmekten hoşlanmıyorum."

Endişelenme, *bambina*. Sana hak ettiğin gibi davranacağız.

Bir sonraki seçim gelecek yıl, Chiara on sekiz yaşına girdikten kısa bir süre sonra. Belediye Başkanı Romano şüphesiz insanları nasıl oy kullanacakları konusunda etkilemek için yardımımızı isteyecektir. Karşılığında isteyeceğimiz tek şeyin kızı olmayacağının farkında mı merak ediyorum.

O bir eş olmayacak. O bizim rehinemiz olacak. Eğer söyleneni yapmazsa, onu parçalar halinde geri alacak.

"Baban kararlı bir adam. Onun fikrini değiştirmek sizin için zor olacak."

"Neredeyse imkansız," diye onaylıyor başını sallayarak.

"Seni koruyacak birine ihtiyacın var."

Chiara başını sallamayı bırakıyor ve zihninin telaşlandığını görebiliyorum. *Koruyucu kocaya* çok benziyor.

"Bir arkadaş," diye gülümseyerek teklif ediyorum ve o da bir kez daha rahatlıyor.

Evet, sıcak ve cana yakın değil miyim? Bu büyük ve korkutucu dünyada seni güvende hissettirmiyor muyum? Uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Diğerleri sana bir doğum günü hediyesi verdi. Benim de senin için bir şeyim var ve bu elmaslardan daha iyi. Tavsiyeden daha iyi."

"Oh? Ne oldu?"

Parmağımı kıvrarak onu yaklaşmaya çağırıyorum. O yaklaşmak istemiyor ama ben sanki duyulmamızdan endişeleniyormuşum gibi etrafıma hızlıca bir göz atıyorum. Söyleyeceklerimin sadece onun için olduğu ve diğerleri için olmadığı fikri çok cazip geliyor ve Chiara daha yakına kayıyor. Artık tam yanımda ve narin beyaz elbisesinin içinde yüzünün güzelliğini ve göğüslerinin kabarıklılığını takdir edebiliyorum. Chiara'yı benim olduğuanda tam bir Ferragamo kadınına dönüştürmek haftalar sürecek. O daha fazla kötü alışkanlık geliştirirken bir yıl daha bekleyemem.

Elini uzattım ve şaşkınlıkla elini benimkine koydu, muhtemelen elini okşamamı ya da bileğine bir bilezik takmamı bekliyordu.

Onun yerine elini öyle sıkı kavırıyorum ki nefesi kesiliyor ve onu kucağıma çekiyorum. Daha bağıramadan kalçalarımın üzerine yayıldı ve bir elimle sırtının altından tutarak onu yerinde tuttum.

"Ne yapıyorsun? Bırakın beni!"

Eteğini tutup yukarı çekiyorum. Chiara karşı koymaya başladı ama bu onu bir yere götürmüyordu. Elbisesiyle birlikte kıcının dolgun kıvrımlarını vurgulayan küçük, ten rengi bir G-string giyiyor.

Chiara nefes alıyor, yardım çağırmaya hazırlanıyor.

Saçlarını tutup avucumun içinde sıkıca çekiyorum. "Eğer çığlık atarsan, seni pişman ederim. Kim olduğumuzu unuttun mu, Chiara? Ailen gibi seni şımartmak için mi buradayız sanıyorsun? Ya da görevini nazikçe hatırlatmak için mi? Biz insanları sadece bize rahatsızlık verdikleri için öldürürüz. Hâlâ on yedi yaşında olduğun için şanslısın, yoksa çoktan ölmüş olurdun."

"Lütfen bırak gideyim. Ben bir şey yapmadım," diye fısıldıyor, sesi dökülmemiş gözyaşlarıyla titriyor.

"Karşılıklı konuşuyorsun. Ailene saygısızlık ediyorsun. En çok da bize saygısızlık ediyorsun." Saçını bırakıyorum, elimi büküyorum ve kaldırıyorum. Bundan zevk alacağım. Narin poposu karanlıkta dolgun ve parlak.

Chiara dönüp bana bakıyor. "Ne yapıyorsun?" "Sana görevini hatırlatıyorum. Sadakatin şimdilik babana, ama yakında bize de olacak. Karım olduğuanda, emirlerime sorgusuz sualsiz itaat etmeni bekleyeceğim."

Kıcına sert bir şaplak indirdim. Chiara inliyor ve ellerim karıncalanıyor. Kıcında mükemmel bir kırmızı el izi var ve benden uzaklaşmak için mücadele ederken kalçaları yayılıyor.

Onun altında sikim kalınlaşıyor. Devam etme dürtüsü çok güçlü. Onu nefes nefese bırakıp ağlatmak ve istediğim her şeye yemin ettiğini duymak istiyorum

Sadece bitmesi için. Şu anda tek istediğim o ilahi manzara.

Ama o benim karım

değil. *Henüz* karım

değil.

Onu serbest bırakıyorum ve kucağımdan kayarak ayaklarımın dibine düşüyor. "Bu hak ettiğin şeyin sadece bir tadı. On sekizinci yaş gününe kadar yanımızda yer almanın ne demek olduğunu öğrenmiş olsan iyi edersin. Hangimiz seninle evlenirse evlensin, hepimiz aynı itaati bekliyoruz."

Ayağa kalkıp kravatımı düzeltiyorum ve yemek salonuna doğru bakıyorum. Acaba kimse ana yemeği servis etme zahmetine girmiş midir?

Chiara ayaklarımın dibinde oturuyor, şifon elbisesi deri ayakkabılarımın üzerinde gölleniyor.

Başı eğik ve omuzları titriyor.

Acınası. Ona zar zor dokundum.

"Hepimizin sizi itaat ettirmek için farklı yolları var. Seni aşağıladığımı düşünüyorsun ama bu diğerlerinin yapabileceklerinin yanında hiç kalır. Umarım bu gece dersini almışsındır. Mutlu yıllar, Chiara."

Lorenzo

Chiara Romano buruşuk bir yığın halinde oturmuş, Cassius eve geri dönerken ona bakıyordu. Sırayla diğerleriyle konuşurken ve her biri tarafından yenilgiye uğratılırken onu gölgelerden izledim.

Cassius onu yok etmiş gibi görünüyor.

Ayağa kalk. Kırılma, diye ısrar ediyorum
sessizce. Henüz eğlenmedim.

Vinicius gölgelerde bana katılıyor. "Cassius halinden memnun görünüyor. Ona kimseye güvenmemesini söyledim ama beni dinlemedi. Şimdi ona bir bak."

Chiara'nın derin bir nefes almasını ve yavaşça ayağa kalkmasını izliyoruz. "Ona çok yumuşak davrandı," diye alay ediyorum.

"Ağlamıyor bile."

"En son ne zaman bir kadınla birlikte oldunuz ve o kadın ağlamıyor ya da ödeme yapılmasını beklemiyordu?"

Karanlığa karşı dişlerimi gösteriyorum. "Kuku için para ödemiyorum. Şimdi siktir git. Bayan Romano'ya mutlu yıllar dilemek istiyorum."

"O henüz senin karın değil, bunu unutma," diyor sertçe, kolumu kavrayarak.

Bakireyi becerme demek istiyor, çünkü o benim değil ki mahvedeyim. Elinden çekiliyorum. Önümüzdeki otuz dakika boyunca o benim ve herhangi bir söz veremem. İşler kontrolden çıkabilir.

Karanlıktan çıkıyorum ve yüzme havuzunun çevresinden Chiara'ya doğru yürüyorum. Başını eğmiş, yürürken burnunu çekiyor ve gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu anlayabiliyorum.

Mükemmel. Onu hıçkırığa hıçkırığa ağlatmak için bir şey yapmama gerek kalmayacak.

Chiara kısa bir süre duruyor ve bakışları ayaklarımdan yüzüme doğru ilerliyor. "Sen de mi beni aptal yerine koymaya geldin?" diye fısıldıyor.

Ona sessizce bakıyorum. Belediye başkanının cebimde olması işime yaramayacak. Diğer üçünün de bunu beklediğini biliyorum ama benim yaptığım iş sözleşmeler ve izinler gerektirmiyor ve ben kendi sorunlarımı kendim çözerim.

Chiara titrek bir nefes alır. "Ne yaparsan yap, ne söylersen söyle, buna kanmayacağım. Arkadaşların bana hepinizin ne kadar soğuk piçler olduğunuzu gösterdi ve sen en kötüsüne benziyorsun."

Karımla da yapabileceğim pek bir şey yok. Scava adını taşıdıktan sonra benim için sınırlardan kaçakçılık yapamaz. Onun üzerinden para kazanamam çünkü herkes benim olana dokunmaya korkar.

"Hepinizin benim dünyadaki yerimin öğretilmesi gereken şımarık bir prenses olduğumu düşündüğünüzü biliyorum," diye devam ediyor Chiara. "Düşündüğüm kadar zeki ya da önemli olmadığımı."

İşe yarayacağı tek şey çocuklarımı doğurmak. Üç tane yeter, sonra onu öldürmek zorunda kalacağım. Onları lekeleme riskini göze alamayacak kadar zayıf ve itaatsiz.

"Bu gece hazırlanırken ne düşündüğümü bilmek ister misin? Bir yıl daha. Bir yıl daha ve sonra hayatıma başlamak için özgür olacağım."

En azından güzel bir yüzü var ve tek elle sıkıştırılabilecek kadar küçük. Chiara ile biraz eğlenmenin tadını çıkaracağım.

Alnı şaşkınlıkla kırışıyor. "Bana bir hediyeniz var mı? Bir tavsiye ya da bana söyleneni yapmam için bir uyarı?"

Ne bok yersem yiyeyim. Verdiğim tek hediye kafaya sıkılan kurşunlar. Boğulabilir boğazının etrafında elmaslar var. Onlar Salvatore'dan. Gözlerinde güvensiz bir bakış. Vinicius yüzünden olacak. Ve ellerinden biri Cassius'un izniyle kışına gidiyor. Önleyici bir saldırı. Tarzını hep sevmişimdir.

Şimdi, bu şımarık, naif prensesin doğum günü gecesini tamamlamak için elimde ne var?

"Lütfen bir şey söyle. Beni korkutuyorsun."

Başımı diğer tarafa eğiyorum. Daha bir şey yapmadım bile.

Ona doğru bir adım atıyorum ve yüzünde bir korku beliriyor. "Ben içlerinde en tehlikelisiyim. Neden biliyor musun?"

Ben yaklaşırken Chiara başını sallayarak yavaşça geriye doğru yürüyor.

"Çünkü ne babandan ne de senden bir şey istiyorum," diyorum usulca. "Sadece kazanmayı seviyorum. Seninle evlendiğimde, muhtemelen düğün gecemizde boğazını keseceğim."

Sırtı evin duvarına çarpıyor ve gözleri karanlıkta kocaman görünüyor.

Vücudum neredeyse onunkine değene kadar boşalmaya devam ediyorum. "Kanın yatağın üzerindeki gül yapraklarına bulaşacak. Ne güzel bir manzara olacak."

Chiara kaçmaya çalışıyor ama omzundan tutup onu çeviriyorum ve bir elimle duvara yapıştırıyorum. "Salvatore'yi baştan çıkarabileceğini sandın. Vinicius'la pazarlık yapabileceğini. Cassius'u manipüle edebileceğini. Bir süreliğine onlarla oynamana izin verdiler çünkü bu onları eğlendirdi."

Dudaklarım kulağına değene kadar her kelimedede daha da yaklaşıyorum. "Ama ben oynamıyorum. Oyun oynamam. Oyun oynamam."

"Sen delisin," diye fısıldıyor.

İnsanlar bunu bana hep söylüyor. Aslında demek istedikleri kontrol edilemeyeceğim ve bu onlar için çok korkutucu.

Kulağına karşı gülümsüyorum. "Eğer kendine söylemek istediğin buysa. Her iki durumda da, beni etkilemeye çalışma zahmetine girme. Donmuş bir metal parçasıyla daha başarılı olursun."

"Pekala, yapmayacağım. Bırakın gideyim, lütfen. Daha on yedi yaşındayım."

Sanki bu, onun bu geceki entrikalarını ve manipülasyonlarını izledikten sonra ona karşı merhametli olmamı sağlayacakmış gibi. Eğer kurnaz küçük bir sürtük gibi davranmak istiyorsa, o zaman öyle muamele görecektir. "İstemiyorum. İyi bir kız ol ve doğum günü hediyemi almama izin ver, böylece bir yıl bir hafta daha yüzümü görmek zorunda kalmazsın."

"Doğum günü hediyen mi? Ne istiyorsun?"

Vücuduna bakıyorum ve usulca "Güzel soru" diyorum.

Eteğinden bir avuç tutup yukarı çekiyorum.

"Hayır, yapma, lütfen-"

Cebimden bir fermuarlı kravat çıkardım ve bileklerini arkadan tutturdum. Bunu kolay yoldan yapmayı denedim. İyi olamaz, bu yüzden onu zorlamam gerekecek. Elimde debeleniyor ama hiçbir yere gitmiyor. Bir dakika sonra kravatı bileklerine doladım ve sıkıca çektim.

Chiara inlemeye başladı. Boştaki elimle ceketimin içine uzanıp bıçağımı çekiyorum ve ona gösteriyorum. Bu onu susturdu. Sivri uçlu bıçak ay ışığında parlıyor ve Chiara bu manzara karşısında donup kalıyor.

"Ne kadar kan dökeceğin sana kalmış. Eğer yardım için bağırsan, seni kurtarmaya çalışan herkesi öldürürüm ve sana da izletirim. Bu gece annenin öldüğünü görmek ister misin, yoksa sakınleşecek misin?"

Chiara hareket etmiyor, konuşmuyor. Yanağını duvara dayamış ve gözlerini kocaman açmış. Çok daha iyi. Elbisesini tekrar yukarı çekiyorum.

Hiçbir şey yapmayacağım. Sadece ona bakmak istiyorum. Muhtemelen.

Benimle ne kadar savaşmaya çalıştığına bağlı. Cassius'un izniyle kışında solan kırmızı bir el izi var. Kahretsin, küçük şirin bir vücudu var. Onu görmek ve korkusunun kokusu beni sertleştiriyor.

G-string'ini kavradım, kayışlarını kestim ve Chiara bir protestoda bulunurken onu serbest bıraktım.

"Burada neyimiz varmış?" İç çamaşırının parçalarını havaya kaldırıp loş ışıktaki inceleyerek mırıldanıyorum. Kumaşın amına yaslandığı yerde koyu, ıslak bir nokta var.

Ona iç çamaşırını gösteriyorum, başparmağım kaygan yamanın üzerinde geziniyor ve dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "Bu benim için mi? Yoksa diğerlerinden biri için mi? Sen tüm bu kötü adamlardan çok *korkan*, *kafası* çok *karışmış*, korunaklı, saf bir Katolik kız gibi davranırken seni kim kaygan bir pisliğe dönüştürdü?"

"Lütfen yapma," diye inliyor, başını sallıyor, yüzü ağlayacakmış gibi buruşuyor.

Oh, lütfen ağla. Azgın kızları ağlatmak en sevdiğim şeydir.

"Kötü erkeklerden hoşlanır mısın, Chiara? Seni ıslatan ben miydim? Lütfen ben olduğumu söyle." Dilimi kulağının kabuğunda gezdiriyorum ve bana karşı titriyor. Kışının sikime sürtünmesi neredeyse beni uçuruma sürüklüyordu. Kontrolüm sadece zayıf bir şekilde elimde ve o bunu paramparça etmek üzere. Bıçağın düz kısmını çenesinin altına bastırıyorum ve homurdanıyorum, "Bir daha böyle kıvırırsan, bu evdeki herkes çılgınlıklarını dinlerken seni hemen şimdi beceririm."

Chiara usulca pantolonunu indiriyor, kıpırdamamak için umutsuzca çabalarken tüm vücudu kaskatı kesiliyor.

Elimdeki bıçağı çeviriyorum ve kabzasını kalçalarının arasına sokuyorum. Sapını ileri geri hareket ettirdiğimde çıplak amcığı tam oradaydı.

Dudakları. Çok ıslaktı, içine sokmam için çok hazırdı.

"Yoksa hepimiz için mi ıslandın? İstedğin bu mu Chiara, sıraya girip seni teker teker becermemizi mi? En son ben gireceğim. Sence sıra bana geldiğinde hâlâ debeleniyor olacak mısın?"

Dehşete kapılmış bir şekilde gözlerini kapattı. Eminim şimdi benden hiç konuşmamı istememiş olmayı diliyordur.

"Neden buradasın ki? Belli ki benden nefret ediyorsun."

Nefret mi? Nefreti hissetmek için sevebilmelisin. Gözlerimi titreyen bedeninde gezdiriyorum. Masum ve titrek olanları severim, ama masum ve titrek olanlar beni asla istemez.

"Bunu sana yapmıyoruz, aptal. Ona yapıyoruz." "Babama mı? Ama hepiniz arkadaş değil misiniz?"

"Bizim dünyamızda dost yoktur. Sadece müttefikler ve düşmanlar vardır ve bu ikisi bir anda yer değiştirebilir. Belediye Başkanı bizi müttefik olarak istiyor ama biz kullanılmayı sevmeyiz Chiara. Ona bir ders verilmesi gerekiyor ve sana acı çektirerek ona acı çektirmek bizim için daha eğlenceli."

"Ama... ama o senin müttefik olmak istediğini düşünüyor," diyor küçük bir sesle.

Yumuşakça gülüyorum. "Yani boku yedin, değil mi? Şöyle düşün. Bundan sonra ne olacağı önemli değil. Bu eve adım attığımız andan itibaren boku yedin."

Yumuşak bir sesle konuşurken dudaklarımı kulağına dayıyorum ve bıçağımın kabzasını amına doğru çeviriyorum. "Sularını bıçağımın her tarafına akıtıyorsun, Chiara. Okula gidip rahibine günah çıkardığında, ona çok kötü bir adamın sana ne yaptığını ve bunu ne kadar sevdiğini anlattığından emin ol."

Bıçağı daha sıkı kavriyorum ve baskıyı artırıyorum, kabza dudaklarının arasına girerken gözlerinin açılmasını izliyorum.

"Doğum günün kutlu olsun."

Chiara

Lorenzo'nun sırtımdaki ağırlığı ve çıplak mahrem yerlerime bastıran bıçak kabzası aynı anda yok oluyor. Vücudunun yakıcı sıcaklığı kalkıyor ve ayak seslerinin uzaklaşmasını dinliyorum. Olduğum yerde kalıyorum,

duvara yaslanmış. Bıçağın kılıfına geri sokulması gibi bir şşşt sesi geliyor.

Sonra sessizlik.

Dakikalar geçiyor ve ben ne hareket etmeye ne de gözlerimi açmaya cesaret edebiliyorum. Elbisemin altında çıırılçıplaktım. Çıplak ve -nasıl oldu bu?- ıslak. G-stringimi Lorenzo'nun dövmeli parmakları olan büyük elinde tekrar görüyorum, başparmağı kaygan yamanın üzerinde yavaşça sürtünüyor. Bu zalim adamlardan biri beni tehdit ederken ve kandırırken beni tahrik etmişti. Ama hangisi? Salvatore boğazıma elmaslar takıp beni boğarken mi? Tatlı diliyle beni kandıran Vinicius mu? Hoşgörülü ilgisi ve ateşli tehditleriyle Cassius mu? Ya da -lütfen Tanrım, hayır-Lorenzo'nun sadist ahlaksızlığı? Her bir adamı hatırladığımda, onlara karşı hissettiklerimde herhangi bir fark göremiyorum. Vücudumun verdiği çılgınca tepki ne olursa olsun, hepsinden nefret ediyorum.

Uzaktan derin, iğrenç bir kahkaha duyuyorum. Lorenzo bana ne yaptığını diğerlerine anlatırken mi? Ya hepsi geri dönüp tehdit ettiği şeyi yaparlarsa?

Birbiri ardına.

Duvardan uzaklaşıyorum ve umutsuzca etrafıma bakıyorum. Ellerim arkamda acı verici bir şekilde sıkıca bağlanmış ve her hareket onları yakıyor. Tamamen savunmasızım. Sol tarafımda mutfığa inen bir merdiven var. Bastırılmış bir hıçkırıkla onlara doğru ilerliyorum, aşağıda güvende olduğumu biliyorum. Beni seven insanlar. Beni koruyacak insanlar.

Ağlama.

Sakin ağlamaya kalkma.

Aşağı inerken tanıdık sesler kulağıma ulaşıyor. Şoförlük ve yemek servisi yapan Stephan. Violette, evi temizliyor.

"...sanki onu yargılıyorlarmış gibi sıraya dizilmişlerdi.

Korkunçtu." "Hem de doğum gününde. Zavallı kız daha on yedi yaşında."

Son birkaç basamağı sendeleyerek iniyorum ve önlüklü, rahatlatıcı, unlu bir kadının kollarına atılıyorum. Francesca, açımız. "Sence Belediye Başkanı-Chiara!"

Yüzündeki dehşet ifadesi bardağı taşıran son damla oluyor ve boğazımdan bir hıçkırık yükseliyor. Bu insanlar benim arkadaşlarım. Anneme ve bana her zaman nazik davrandılar ve ben küçükken bana göz kulak oldular, özellikle de Francesca. Neredeyse altmış yaşında ve yüzündeki çizgiler tanıdık olduğu kadar rahatlatıcı da.

Yüzümü omzuna bastırdığımda sırtımı sıvazlıyor. Bu gece olanlar yüzünden parçalara ayrılmayı reddediyorum. O korkunç adamların istediği de bu, bu yüzden nefesimi tutuyorum ve gözyaşlarıma karşı dişlerimi sıkıyorum.

"Stephan, elleri bağlı mı? Onu serbest bırak."

Stephan bir makas buluyor ve fermuarı kesiyor. Francesca'dan uzaklaşıyorum ve bulanık gözlerle titreyen ellerime bakıyorum.

Violette koluma dokunuyor, kaşları endişeyle çatılmış. "Chiara, sana ne oldu? Bu adamlardan biri mi yaptı?"

Onlara bu gece neler olduğunu ve babamın benim için ne planladığını anlatmak için ağzımı açıyorum ama daha tek kelime edemeden Lorenzo'nun kaynayan tehdidi aklıma geliyor.

Eğer yardım için bağırırsan, seni kurtarmaya çalışan herkesi öldürürüm ve sana da izletirim.

Boğazım düğümleniyor. Diğer üçü de muhtemelen aynı derecede acımasız ve onu durdurmaya çalışmayacaklar.

"Yok bir şey. Ben iyiyim. I..."

Üç şüpheli, endişeli yüz bana bakıyor. Şu anda bana yardım edebilecek kimse yok. Sadece bu geceyi atlatmak zorundayım, sonra annem ve benim bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmak için bir yılımız olacak.

Saate baktım ve saatin on biri geçtiğini gördüm. Babam bu gece bu adamlardan biriyle sözleneceğimi söylemişti. Ben sadece bana iyi davranan insanlarla birlikte bodrum katındaki mutfakta saklanmak istiyorum.

"Chiara," diyor Francesca, saçlarımı okşamak için uzanarak. "O adamlardan biri seni incitti mi?"

"Tabii ki ona zarar verdiler!" Stephan kopmuş fermuarı sallayarak haykırıyor. "Ona bir bakın. Şuna bir bakın. Bir şeyler yapmak zorundayız."

Yüzünde bir öfke maskesi var. Onlarla yüzleşmek için yukarı çıkarsa paramparça olacak.

"Hiçbir şey olmadı. Benim için endişelenmeyin." Bana inanmıyorlar ama burada kaldıkları sürece inanmak zorunda değiller. Benim için kendilerini tehlikeye atmalarına izin veremem.

Duvarın tepesindeki saat geçen saniyeleri gösteriyor.

Tik tak.

Violette endişeyle diğerlerine bakar. "Şu kocaman, siyah saçlı adamı tanıdınız mı? Şehirdeki tüm striptiz kulüplerinin sahibi. Orada çalışan kızlar gördükleri ve duydukları hakkında tek bir kelime bile fısıldarlarsa ölüyorlar."

Francesca başını sallar. "Bu Cassius Ferragamo. Sarı saçlı adam, yakışıklı olan, yemin ederim o Vinicius Angeli. Geçen yıl kara para aklamaktan tutuklanmıştı, sonra da bıraktılar."

"Ve diğer ikisi-" Violette başlıyor.

"Salvatore Fiore ve Lorenzo Scava," diye fısıldıyorum.

Hepsi bana bakıyor, kuşkusuz doğum günü partime neden böyle dört adamın davet edildiğini merak ediyorlar. Coldlake Belediye Başkanı için çalışmak sağduyulu olmayı gerektiriyor ve üçünün de babamın ağırladığı önemli kadın ve erkekler hakkında dedikodu yaptığını hiç duymadım. Bazen ünlüler, bazen de eyalet valisi ziyarete gelir. Babam gevezelik ettiklerini düşünürse işlerini kaybedebilirler ama bana bu gece ne olduğunu sormak için can attıklarını hissedebiliyorum.

İşlerinden çok hayatları için endişeleniyorum. Burada ne kadar uzun kalırsam, onları o kadar tehlikeye atmış olurum.

Onlardan uzaklaşıyorum. "Teşekkür ederim. Şimdi iyiyim, benim için endişelenmeyin."

Yüzüme zorla yerleştirdiğim gülümseme kırılğan bir his veriyor ve merdivenlere yönelip eve çıkmamı izliyorlar. Salon koyu renkli ahşapla kaplanmış ve

Işıklar kısık. Yemek odasından sesler geliyor. Derin, erkek sesleri hızla konuşuyor.

Henüz kimsenin yüzüne bakamam. Yakındaki banyoya girip kapıyı kilitliyorum.

Aynaya baktığımda yüzüm solgun ve gergin, rimel gözlerimin altında bulanıklaşmış. Kapalı tuvalete oturuyorum ve gözlerimin altını ıslak mendille silerek bu gece olan her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum.

Coldlake'in bel altı bölgesini işgal eden adamların babamın düşmanları olması gerekiyordu. Üç yıl önce kampanya mitinglerinde onunla birlikte sahnedeydim ve kanun ve nizamcı bir belediye başkanı olduğundan ve suça karşı sert olduğundan bahsetti. İnsanlar bunu duyduklarında alkışladılar. Coldlake çoğunlukla müreffeh ve güvenli, ama tehlikeli yerler de var. Tehlikeli insanlar. Haberlerde yeni bir park açılışı ya da bir iş başarısı ödülü ile ilgili büyük, gösterişli hikayeler arasında, kayıp insanlar ve çözülmemiş cinayetler hakkında kısa paragraflar var. Emeklilik fonlarından kaybolan paralar ve yakılıp yıkılan dükkanlar. Hiçbir şehir mükemmel değildir ve hiçbir yerde sıfır suç diye bir şey yoktur, ancak ben her zaman Coldlake'in çoğundan daha iyi bir şehir olduğuna inandım. Öyle olduğu için mi, yoksa bana defalarca böyle söylendiği için mi?

Mermer fayanslara ve makyaj masasına bakıyorum. Lavabodaki altın musluklara ve duvarlardaki sanat eserlerine. Babamın maaşıyla bu kadar büyük bir evi ve pahalı bir yaşam tarzını karşılayabilmemiz tuhaf değil mi? Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Uzanıp saçımdaki tacı çekiyorum, ışıktaki bir o yana bir bu yana çeviriyorum. Onu bana bu sabah babam vermişti. Parlayan taşların kübik zirkon olduğunu sanıyordum. İmitasyon elmaslar. Yansımadı, boynumdaki elmaslar da taçtakiler kadar parıltıyor.

Babamın elmas bir taç almaya gücü yetmez. Elmas bir tacı karşılayamamalı.

Bu ev. Sahip olduğumuz her şey. Hayatlarımız sıkı çalışmayla değil, yalanlarla inşa edildi.

"Baba, ne yaptın sen?" Fısıldıyorum, taç parmaklarımdan düşüyor.

Babamı bulup ona boyundan büyük işlere kalkıştığını söylemeliyim. Bu adamlar kontrol edilemez. Onlar doğanın güçleri ve o sandığı kadar güçlü değil.

Kalbim küt küt atarak banyodan çıkıyorum ve koridorda ilerliyorum. Yemek odasından gelen sesler artık daha yüksek ve dört adamın arasından babamın sesini duyabiliyorum. Süslü bir Venedik saati var.

Büyük büyükbabam tarafından Birleşik Devletler'e getirilmiş. Gölgesine sokuluyorum, mekanizmanın *tik takları* söylenenleri bastırıyor. Eğer söz verilmeden gece yarısına kadar dayanabilirsem...

Bu aptalca bir düşünce. Şafağa kadar saklansam bile, adamların yarın gece, sonraki gece ve ondan sonraki gece istediklerini alana kadar geri gelmelerini engelleyecek hiçbir şey yok.

Benim hakkımda ne söylediklerini bilmek istemiyorum. Bunu yapamam.

Bu neden oluyor?

Bu dört adam babama bir şekilde şantaj yapıyor olabilir ve o da beni onlardan biriyle evlendirerek onları yatıştırmaktan başka çaresi olmadığını düşünüyor. Belki anneme ve bana gerçeği söylemeye utanıyor ama dürüst olursa ben ondan asla utanmam. Dürüstlük ve şeffaflık en önemli şeylerdir. Babam hep böyle derdi.

Elimi saatin serin ahşabına koyuyorum ve etrafına bakıyorum. Buradan yemek odasının kapısını görebiliyorum ama içeride kimse yok.

Aniden, ağır ayak sesleri yaklaşır ve bir ses yükselir. "... halletmemiz gereken bir iş var, sonra bu işi bitirebiliriz. İzninizle."

Babam kapıda beliriyor ve beni fark etmeden üst kata çıkıyor. Yüzü ciddi, kendinden emin ve rahat görünüyor, ama onca yıl ofiste çalıştıktan ve kendinden emin görünmek için kendini eğittikten sonra, gerçekte ne düşündüğünü söylemek imkansız.

Şimdi benim şansım. Onu yukarı kadar takip edeceğim ve tüm bu anlaşmayı iptal etmesi için yalvaracağım. Sözde arkadaşlarının bana ne yaptığını duyduğunda, onları bu evden attıracaktır. Annem ve ben her zaman onun yanında olduk ve Coldlake halkı bize güveniyor. Babamla birlikte bu adamların elinden çektiklerini anlatırsak, tüm yalanlarının üstesinden gelebiliriz.

Merdivenlere yaklaşırken, tüm vücudumu titreten bir ses duyuyorum

Bu

z. "Onu almana izin vermeyeceğim." Anne, yemek odasında. O da onlarla birlikte. Tek başına.

Annem net konuşuyor ama sesinde bir titreme var, sanki bu iblis sürüsüyle yüzleşmek için son gücünü topladı.

"Herhangi biriniz."

Karşılık olarak derin, zengin bir kahkaha duyulur. Cassius'un kahkahası. Aksanlı sesiyle soruyor: "Peki sen kimsin ki yolumuza çıkıyorsun?"

"Chiara'nın annesi," diye haykırıyor, sesi daha güçlü. "Kocamın size ne söz verdiğini bilmiyorum ama anlaşma iptal oldu."

"Bize kızını vereceğine söz verdi ve biz de onu alacağız." Salvatore'un kibirli sesi. "Bize karşı gelmeye cüret ederseniz ailenizin üzerine yağdıracağımız acı hakkında hiçbir fikriniz yok."

Gergin sessizlik uzuyor. Elimi kapının yanındaki duvara dayıyorum. Hiçbirini göremiyorum ama acı verici derecede zayıf ve sıkıntılı annemin o adamlara tek başına karşı koyduğunu hayal edebiliyorum. Arkamda saat gece yarısına gittikçe yaklaşıyor.

Tik tak.

Saatin üzerinden garip bir ses kulaklarıma ulaşıyor.

Shhhk. Shhhk. Shhhk.

Lorenzo'nun bıçağı, sanki kılıfına sokup çıkarıyormuş gibi. Şu lanet bıçak. Annem her zaman her türlü silahtan ölesiye korkmuştur. Oraya gidip buna bir son vermeliyim.

"Acı mı?" Annem aniden ağlıyor ve ben donup kalıyorum, bir elimi hızla atan kalbimin üzerine bastırıyorum. "Bana tek çocuğumu benden koparmaktan daha fazla acı verebileceğinizi mi sanıyorsunuz? İstedığınızı elde etmenizi engellemenin bir yolunu bulmak için koca bir yılım var ve eğer bu başarısız olursa, onu asla bulamayacağınız bir yere saklarım. O sizin değil ve asla da olmayacak."

Söylediği her hecede gerçeği duyabiliyorum. Beni bu adamlardan korumak için her şeyi ve her şeyi yapacaktır. Annemin sevgisi tüm gücüyle üzerime çökerken gözlerim yaşıyor.

Vinicius her zamanki gibi sinsice ama bana karşı kullandığı cazibeden hiçbir şey katmadan, "Ölmek istiyorsunuz, Başkan Romano," diye cevap veriyor. Manipüle etme zahmetine girmediğinde sesi ne kadar da soğuk çıkıyor. Neredeyse Lorenzo kadar soğuk.

"Kendi hayatım umurumda değil," diyor annem tiksintiyle. "Kendinizden, paradan ve güçten başka bir şeyi sevmiş olsaydınız, sevdiğiniz kişi için hayatınızdan vazgeçmenin hiçbir şey olmadığını bilirdiniz. *Hiçbir şey*. Ama sevemezsiniz, değil mi? Nasıl seveceğinizi bilmiyorsunuz. Hepiniz aşağılıksınız. Nefret dolusunuz. İğrençsiniz. Şimdi evimden defolun!"

Bahçe kapısının açıldığını ve annemin hafif bir hıçkırıkla hızla uzaklaştığını duyuyorum. O benden çok daha güçlü ve zeki. Düşündüm ki

bu adamları ikna edemezdi, ama onların ne olduklarını hemen anladı.

Canavarlar.

Canavarları ikna edemezsin. Sadece karşılık verebilirsin.

Arkamı dönüp hızlı ve sessiz bir şekilde koridordan aşağıya, bahçeye açılan başka bir kapının olduğu mutfığa giden merdivene doğru yürüyorum. Gece havasına çıktığımda annem havuzun kenarında duruyor, yüzü ellerinin arasında ve kalbi kırılacakmış gibi hıçkırarak ağlıyor.

Annem yanımdayken, bu gece kimseye söz vermeyeceğim. Herkese karşı birlikte güçlü duracağız.

Siyah takım elbiseli yalnız bir figür yemek odasından çıkar. Başı ve omuzları gölgeler içinde, olduğu yerde duruyor ve annemin sırtına bakıyor. İçimden öfke fişkırıyor. Annemin emrettiği gibi evi terk etmemişlerdi, ya da en azından hepsi değil. Kim kaldı ve neden ona eziyet etmeye devam etmek zorunda?

Tik tak.

Tıkırtıyı buradan duyabiliyorum. Buradan nasıl duyabilirim?

Saat kafamın içine girdi ve sesi kulaklarımdan çıkmıyor.

Adam öne çıkar ve annemi saçlarından acımasızca kavrayarak başını geriye doğru çeker. Hıçkırıklarının ortasında soluk soluğa kalırken boğazı kemerli ve elleri dışarı fırlıyor. Diğer elinde, karanlıkta parıldayan, hınzırca sivriltilmiş bir bıçak var.

Salondaki büyükbabanın saati çalmaya başlar. Gece yarısı.

Gece yarısı oldu ve bana söz verilmedi. Ben

kazandım. Kazanmadım mı?

Bıçak karanlıkta parlıyor. Saat ağır ve yavaş çalıyor.

Zaman yavaşlıyor.

"Hayır!"

Biri çığlık atıyor.

Anneme doğru koşuyorum. Bacaklarım pekmez içindeymiş gibi hissediyorum. Ciğerlerim sanki bir maraton koşmuşum gibi yanıyor. Bıçak acımasız kavisini tamamlayıp zaferle sallanırken annemin boğazından kan fişkırıyor. Öne doğru düşüyor, gözleri kocaman, yüzme havuzunun içine.

Koşuyorum, koşuyorum ve saatin sağır edici zilleri bahçede çınlarken o gittikçe daha yavaş düşüyor. Çok fazla kan. Önünden aşağı bir çeşme gibi akıyor. Ona zamanında ulaşamıyorum. Başaramayacağım. Havuzun kenarında dizlerimin üzerine çöküyorum ve elbisesinin sarkan eteğini yakalıyorum. İpeksi

Siyah kumaş parmaklarımın arasından kayıp gidiyor ve annem kollarını iki yana açarak havuza dalıyor.

Su kırmızıya boyanır. Annem yüzüstü suyun içinde sallanıyor, boğazından iğrenç bir leke halinde kan akıyor.

"*Anne.*"

Kendimi onun peşinden içeri atmaya çalışıyorum ama bir el elbisemin arkasını avuçlayıp beni tutuyor. Onun pençesinde çırpınıyorum, hıçkırıyorum ve çığlık atıyorum, gözyaşlarım bir çift siyah deri elbise ayakkabısının üzerine düşüyor. Elinde ucundan kan damlayan bir bıçak tutuyor.

Lorenzo'nun bıçağı. Bütün akşam benimle alay ettiği bıçak.

Nefesim daha hızlı ve daha hızlı geliyor. Bakmak istemiyorum ama bunu bu canavarlardan hangisinin yaptığııı bilmek zorundayım.

Hayatımın geri kalanında kimden nefret edeceğim? Sevdiğim şeyi öldürdüğü için kimi yok edeceğim?

Annemin kanı yüzme havuzunu kırmızıya boyamaya devam ediyor ve siyah elbisesi etrafına yayılıyor. Yukarı bakıyorum.

Yüzüne.

Annemi öldüren adama.

*Chiara***A**

Maskara fırçası.

Bir parça ruj.

Yüzümü örtmek için saçıma dantel bir duvak çekilmiş. Işık, narin ağın ve işlemeli çiçeklerin arasından süzülüyor. Ben dışarıyı görebiliyorum ama dünya içeriyi göremiyor.

Babam takım elbisesi ve kravatıyla ön kapıda beni bekliyor. Bakışları elbisemin üzerinde geziniyor, kumaşın her kıvrımını, her düğmeyi inceliyor. Başka bir adam kızına "*Annen seninle gurur duyardı*" ya da "*Çok güzel görünüyorsun*" diyebilir ama babam öyle biri değil ve hiçbir zaman da olmadı. Ayrıca, o gecedен beri birbirimizle neredeyse tek kelime konuşmadık.

Dışarıda, kocaman bir kiralık araba sokakta rölantide çalışıyor ve şoför içeri girmeme yardım ediyor. Eteğim babama değmesin diye elbisemi üzerime geçiriyorum. Kiliseye giden yol çok uzun değil ama ana caddelerden geçiyoruz ve insanlar içeri girip bize bakıyor. Hepsi bugünün ne olduğunu biliyor.

Peçemin içinde kendimi güvende hissediyorum. Peçe benim korumam ve onu geri çekeceği ve nefret dolu yüzüne bakmak zorunda kalacağım andan korkuyorum.

Babam ve ben kilisenin merdivenlerinden birlikte çıktık ve tonozlu, kavernöz mekâna girdik. Vitray pencerelerden soluk güneş ışığı süzülüyor. Org müziği havayı dolduruyor. Sunağın üzerinde kocaman altın bir haç duruyor.

Sıralarda yüzlerce insan var ve hepsi dönüp benim babamın yanında koridorda yavaş yavaş ilerleyişime bakıyor.

Uzakta beni neyin beklediğine bakmamaya çalışıyorum. Bakmamaya çalışıyorum.

Ama gözlerim kendime rağmen oraya, beyaz güllerle dolu parlak siyah bir tabuta çekiliyor. İçim keder ve panikle doluyor. Bu gerçekten oluyor. Annemi, bu dünyadaki tek gerçek koruyucumu gömüyorum.

Klor ve kan kokusu burnuma doluyor, her biri en az diğeri kadar nefret dolu. Su boğazımdan aşağıya ve ciğerlerime doğru ilerliyor. Nefes alamıyorum. *Nefes* alamıyorum-

"Chiara. İnsanlar bakıyor." Sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle söylenmiş sözler.

Babam beni ön sıraya doğru çekti. Tahta sıranın arkasına tutunuyorum ve acı dolu bir nefes çekiyorum. Hissetmemek daha iyiydi, üç hafta önceki o gecenin dehşetini düşünmemek daha iyiydi. Annem burada. Annemin soğuk bedeni beni bir daha asla kucaklamayacak.

Babam dirseğimi tutuyor ve beni oturmaya zorluyor. Tekrar görüyorum, boğazındaki yarığı. Kan püskürmesini. Yüzme havuzuna yavaşça düşüşünü. Bir yer gösterici ikimize de bir kitapçık uzatıyor. *Eleonora Mirabella Romano'nun Sevgi Dolu Anısına*, gülümseyen yüzünün bir resmi.

Kitapçığı siyah eldivenli elime alıp kucağıma koyuyorum. Siyah eteğimi babamdan uzaklaştırıyorum, böylece ona ait hiçbir şeye dokunmuyorum. Dışarıdan bakan biri, ortak bir kederin içine gömülmüş, yan yana duran ve ihtiyaç anında birbirlerinden güç alan bir baba-kız görecektir. Onun için önemli olan şey sadece nasıl göründükleri, gerçekte nasıl oldukları değil. Buna karısının hayatından, kızının sevgisinden ve güveninden daha fazla değer veriyor. Cinayet masası dedektifinin gözlerinin içine bakıp "*Kimin yaptığını bilmiyorum*" dediğinde aramızdaki sevgi paramparça oldu. *Ben karımı kurtarmaya çalışırken o korkak duvarın üzerinden kaçtı.*"

Annemin cesedi bir ceset torbasına konulup götürüldükten sonra, Coldlake polisi bulabildiği her türlü ipucunun peşine düşerken annem üç hafta boyunca morgda yattı. Elllerinde pek bir şey yoktu. Annemle ilgili DNA kanıtı yok. Tanık yoktu. Cinayet silahı yok. Adamlar gecenin karanlığında kayboldu.

Kimse onun cinayetinin cezasını çekmeyecek. Sanki hiç olmamış gibi her şey örtbas edildi. Sanki o hiç var olmamış gibi.

O gecedен beri tek damla gözyaşı dökmedim. Annemin fedakarlığına rağmen babamın planı devam edecek. Bana söz verildi ve onun ölümü bir hiç uğruna oldu.

Tabutuna bakıyorum, bu dünyada ondan kalan son şey. Onun için aldığım yeni mavi etekli takım elbiseyle gömülüyor. Dolabını karıştırırken, her elbise bana babamı hatırlattı. Birini onunla akşam yemeğinde giymişti. Birini kampanya mitinginde giymişti. Geçen yılki geçit töreninde giydiği, babamın yanında oturduğu ve kalabalığa gülümseyip el salladığı en sevdiği elbise. Her giysi, ona en çok ihtiyaç duyduğu anda onu korumayan adamlarla lekelenmişti.

Ölmesi gerekmiyordu.

Hepsi benim hatam.

Ayin başlar ve rahibin vaazından ve ilahilerden sonra babam konuşmasını yapmak üzere ayağa kalkar. Yüzü kasvetli ve gözlerini cemaatin üzerinde gezdirirken omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi görünüyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve annemin anılarıyla onun sesini bastırıyorum. Büyükanneimin mutfak masasında onun kucağında oturup komşular, amcalarım ve teyzelerim hakkında sohbet ederken, kahve içip kek yerken. Bana bir elmayı uzun bir ipte nasıl soyacağımı öğretmesi. Dördüncü yaş günümde bana verdiği yavru kediye nasıl okşayacağımı. *"Yavaşça, tatlım. Sadece küçük. Bunun gibi."*

O çok nazik bir insandı ve bana nasıl nazik olunacağını ve dünyada nasıl zarafetle hareket edileceğini öğretti. Şimdi hayatımda nezaket ve zarafet nerede?

Gözlerimi açıp tabuta bakmak için döndüğümde koridorun karşısında bir çift göz bana takılıyor.

Midem kasılıyor.

Yumruklarım siyah elbisemin üzerinde kenetleniyor ve dudaklarımı sıkıca kapatarak boğazımın arkasından sessizce çığlık atıyorum.

Buraya geldi.

İşte.

Bu ne cüret.

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve sanki bu annemin cenazesi değil de sosyal bir etkinlikmiş gibi başını eğerek selamlıyor. Bakışlarını tutuyorum, midem çalkalanıyor. Siyah perdenin arkasından yüzümü görüp göremediğini bilmiyorum ama güçlü olmadığımı bilsem bile güçlü olmalıyım. Çünkü annem sonunda güçlüydü, değil mi? O canavarlara tek başına karşı koydu.

Tören sona eriyor ve hepimiz ayağa kalkıyoruz. Peçe beni *ondan* ve diğer yas tutanların müdahalesinden koruyor. Bu insanlar annemi tanımıyorlardı ve onun benim için neleri feda ettiğini bilmiyorlardı.

Mezarın başında, onun için ağlamalarını ve babamı teselli etmelerini izliyorum ve bu sırada *onun* varlığı enseme sızlatıyor.

Tören evimizde yapılıyor ve beyaz gömlekli ve siyah papyonlu garsonlar annemin sevgiyle dekore ettiği odaları dolduran yüzlerce kişiye gümüş tepsilerde sandviçler sunarken ben bir köşede duruyorum. Siyasetten ve yaklaşan seçimlerden, faiz oranlarından ve yeni otel gelişmelerinden bahsediyorlar. Bu insanların hiçbiri annem için burada değil. Babam ve arkadaşlarıyla omuz omuza vermek ve birbirleriyle dedikodu yapmak için buradalar.

Coldlake Tribune'ün katlanmış bir nüshası yan masanın üzerinde duruyordu ve annemin cinayeti hakkında kamuoyunda neler söylendiğini merak ederek onu çeviriyorum. Bugünün gazetesi ve ön sayfası "Kasabanın sevgili belediye başkanıçesine" adanmış. Yüzü bana gülümsüyor, gözleri şefkatle dolu.

Boğazım yanıyor.

O kadar seviliyordu ki, bir yüzme havuzunda boğazı kesilerek öldürüldü. yarık.

Titreyerek nefes alıyorum ve bakışlarımı hızla başka bir yere çeviriyorum. Görsele eşlik eden bir metin paragrafını yakalar.

...belediye başkanının ölümünün sekiz yıl önceki Siyah Orkide Cinayetleriyle bağlantılı olma ihtimali var.

Kaşlarımı çatıyorum. Siyah Orkide Cinayetleri. Bunları duymamış mıydım? Vahşice öldürülen genç kızlar ve genç kadınlar. Çocuktum ve çok iyi hatırlamıyorum ama sanırım kadınlardan birinin ya da birkaçının boğazına siyah bir çiçek sokulmuştu. Kimin yaptığını kimse bilmiyor. Demek babam annemin cinayetini bu şekilde örtbas edecek: bilinmeyen bir psikopatın üzerine atacak ve davanın kapanmasına izin verecek.

Ön sayfanın geri kalanını tarıyorum ve babamın adını görüyorum.

Belediye Başkanı Romano, altı ay içinde Belediye Başkanı adayı Christian Galloway'e karşı yeniden seçim kampanyasına başlama sözü verdi. Dün gece düzenlediği basın toplantısında "Eşim de böyle olmasını isterdi" dedi. "Coldlake'i çok severdi. Coldlake için öldü. Ben galip geleceğim."

"Bana burcumu oku, Chiara."

Midem bulanıyor.

Derin, alaycı bir sesle etrafımda dönüyorum. Yakınımda duruyor. O kadar yakın ki, peçemin dantelinden bile gözlerindeki mavi ve yeşilin tek tek parçalarını görebiliyorum. Çıkarmak istemedim. Hiç çıkarmak isteyeceğimi de sanmıyorum.

"Ben bir Yay burcuyum. 29 Kasım. Sence yıldızlar uyumlu olduğumuzu mu söylüyor?" Bir sıra güçlü beyaz dişini göstererek gülümsüyor.

Yere bakıyorum ve gazeteyi hâlâ elimde tuttuğumu fark edip bir kenara atıyorum. Yanından geçmeye çalıştığım da kolumu tuttu.

"Güzel gelinimin yüzünü haftalardır görmedim." Duvağın kenarını kavlıyor ve yavaşça geri çekiyor. Beni çırılçıplak soyuyormuş gibi hissediyorum. Masa sırtına bastırıyor ve ondan uzaklaşamıyorum ve sonra aramızda hiçbir şey olmadan ona bakıyorum.

"Ah, işte buradasın," diyor Salvatore Fiore, gülümsemesinde muzaffer bir parıltıyla. "Kazandığın için kendinden memnun musun?" Ona soruyorum.

Salvatore daha geniş gülümsüyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Bir de baktım ki ağzı benimkine doğru iniyor, ona vermek istemediğim bir öpücük daha koparmaya çalışıyor. Yüzümü sertçe başka yöne çeviriyorum.

"Bu annemin cenazesi. Biraz saygılı olun."

"Gelinim bu kadar güzelken kendime nasıl yardım edebilirim?" diye mırıldanıyor.

Omzunun üzerinden bakıyorum, diğer üçünün yüzlerinde bir dizi sırtma ve alay ile arkasında belirmediğini görmeyi bekliyorum. Boynumu eğerek odanın her köşesine bakıyorum.

"Arkadaşların bugün nerede?"

Salvatore'un yüzündeki gülümseme kaybolur. "Ben tam önünde dururken neden onları arıyorsun?"

"Sadece soruyordum-"

"O zaman sorma," diye hırslıyor.

Ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum. Ruh hali doğum günümün olduğu gece olduğu gibi hızla değişti. Saniyeler içinde kibarlıktan caniliğe dönüştü.

"Affedersiniz." Yüzümden aşağı çekmek için peçeme uzandım.

Bileğimi kavradı. "Hayır. O güzel yüzünü benden saklama. Sana bakan her erkeği öldürmek isterdim ama seni görmeyi daha çok arzuluyorum."

Vinicius olsaydı onu boş dalkavuklukla suçlardım ama Salvatore'un neresinde duracağımı bilmiyorum. O ilk öpücükten beri yaptığı her şeyi ikinci kez düşünmeme neden oldu.

Diğer elimle yüzümdeki peçeyi çekiyorum. "Eğer içinizden biriyle evlenmek zorunda kalırsam, yas tutmaya devam edeceğim."

Siyahlar içindeki gelini, ölüm bizi ayırana dek hor görüp yok edecek. "Bizden biri değil. *Benimle*. Seninle evleneceğim."

Kolumu onun elinden çektim. Salvatore ile evlenmeme ne zaman ve nasıl karar verildiğini bilmiyorum. Babam ve dört adam

Ben üst katta, battaniyenin altında kederden felç olmuş bir halde yatarken.

Ne kadar edeceğimi merak ediyorum. Birkaç sözleşme mi? Yeni bir gökdelen için inşaat izni mi? Her neyse, babam zirveye çıkacaktır. Her zaman öyle yapar.

"Diğer üçü anlaşmanız hakkında ne düşünüyor?"

"Diğer üçü hakkında çeneni kapatmaya ne dersin?" diyor dişlerinin arasından.

Arkadaşları hakkında nasıl bu kadar kinle konuşabildiğini anlamıyorum. Tabii artık arkadaş değillerse? Öyle mi? Salvatore kazandı ama bedeli arkadaşları mı oldu? Babam dört güçlü düşmanın arasını açmak için beni kullandı.

Gözlerim Salvatore'un kaslı, takım elbiseli vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Sizin için üzülüyorum. Evime kendinizden çok emin bir şekilde geldiniz. Bana satın alınamayacağınızı söylediniz ama şu halinize bakın. Kendinizi sattınız ve şimdi yalnızsınız."

"İtaatsizliğin bedelini ilk elden öğrenmiş biri için ne kadar keskin bir dilin var." Salvatore anlamlı anlamlı boğazıma baktı.

Dizlerim titremeye başlıyor ama yumruklarımı sıkıyor ve irademin gücüyle ayakta kalıyorum. "Onu gömdüğüm gün annemin cinayetini yüzüme mi vuracaksın? Şu anda canlı olmamın ölü olmamdan daha faydalı olduğunu biliyorum. Hâlâ yapabiliyorken gerçekten ne hissettiğimi söyleyebilirim."

"Yapabiliyorken tadını çıkarın. Elli hafta kaldı ve artıyor." Duvağımın kenarını topluyor, dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor ve mırıldanıyor, "Benim için bir yaş gibi gelecek."

Dudakları kulağımın arkasındaki yumuşak teni buluyor ve oraya yavaşça bir öpücük konduruyor. Müstakbel kocam olduğu yerde kalıyor, boynumdan yayılan kokuyu içine çekiyor. Bu evlilikten kurtulmanın bir yolunu bulmak için elli haftam var. Annem beni bu evlilikten kurtarmak için öldü. Onun fedakârlığının bir hiç uğruna olmasına izin veremem.

Salvatore geri çekilir, mavi-yeşil gözleri karanlık ve ıslık ıslıktır. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana güvenebilirsin. Her zaman."

Ne yapmak için? Okuldayım. Sorunlarım annemin ölümü, matematik ödevleri ve o.

Peçemin ardından göğsüne bakıyorum, onun önünde dağılmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ve sonunda, o gitti.

Avuç içimi masaya dayayıp derin, düzensiz nefesler alıyorum. Ne cüretle annemin cenazesine gelir ve çektiğim acıdan zevk alır? Odanın etrafına ve koridorun aşağısına bakıyor, diğer odalara göz gezdiriyorum. Düzinelerce insan gruplar halinde ayakta duruyor, küçük sandviçler yiyor ve konuşuyor. O gece olanlarla ilgili gerçeği ben, babam ve dört tehlikeli suçlu dışında kimse bilmiyor.

Avazım çıktığı kadar bağırabilirdim.

Annem öldürüldü.

Öldürüldü.

Ve hiçbirinizin umurunda değil.

Kalabalık dağılıyor ve babamın bana baktığını görüyorum, ifadesi siyah takım elbisesi kadar acımasız. Beni Salvatore ile konuşurken gördü mü? Salvatore, Vinicius, Cassius ve Lorenzo'nun doğum günü partime geldiği gece olanları herkese haykırmayı ne kadar istediğimi biliyor mu?

Dudaklarımdan gerçeğin tek bir kelimesinin dökülmesine izin verirsem hangisi *beni* öldürür?

Gidip ikinci katın sahanlığına oturuyorum ve alt kattaki karmakarışık konuşmaları dinliyorum. Arada sırada bir kelime bana doğru süzülüyor.

Bazen benim adım.

Çoğunlukla babamın, *kampanyanın, oyların* ya da *stratejinin*. Annemin adını duymuyorum. Bir kere bile.

Saatler geçiyor ve sonra sesler azalmaya başlıyor. Kısa bir süre sonra biraz sohbet olur, ama çoğunlukla yemek ekibi toparlanırken tabakların ve bardakların şingirtisi duyulur. Alacakaranlık çökerken, bu sesler bile azalır.

Saçımdaki siyah örtüyü çekip merdivenlere bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum. Beklediğim ve korktuğum an bu, babamla nihayet baş başa kaldığımız an.

Onu boş oturma odasında, tabletine dokunurken buluyorum. Sanırım karısının cenazesi için harcadığı bir günün ardından yetişmesi gereken bir sürü e-postası var. Sonunda başını kaldırıp bakana kadar nefretten kaskatı kesilmiş bir halde önünde dikiliyorum.

"Evet, Chiara?" diye soruyor, parmağının ucunu ekranın üzerine koyarak.

Annemin ölümünden üç gün sonra odama gelip Salvatore'la evleneceğimi haber verdiğinden beri ilk kez konuşuyoruz.

"İyi bir kampanya günü mü?" Boğazım düğümlenerek soruyorum.

Yüzünde bir zamanlar tanıdığım babama dair bir iz arıyorum. Her zaman sade ve benimle duygusal olmaktan çok entelektüel olarak ilgilenen biriydi.

hiç bu kadar soğuk olmamıştı. Son birkaç aydır ona bir şey oldu ve annemle benden tamamen uzaklaştı.

Şimdi onun gözlerine bakmak karanlık bir uçuruma bakmak gibi.

Babam dikkatini tekrar tabletine veriyor. Öne atılıp tableti elinden kapıyorum. "Neden beni buna hazırlamadın? Neden annemi hazırlamadın? Ölmek zorunda değildi. *Söylemeliydin-*"

Babamın öfkesi aniden alevleniyor ve tableti elimden kapıyor. "Ona söyleneni yapmasını ben öğrettim! Haddini bildiğini sanıyordum. Görünüşe göre yeterince iyi değil. Konu sen olduğunda değil."

"O beni seviyordu. İkimizi de sevmen ve koruman gerekiyordu. Yaptığın hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı."

"Olan oldu. Salvatore Fiore ile sözlendiğini kabul etmek için haftaların vardı ve kendini düğüne hazırlamak için bir yılın var. Seni hiçbir şey için acele ettirmeyeceğim."

Duyduklarıma inanamayarak ona bakıyorum. "Polise gidebilirim. O zaman planların ne olur?"

"Salvatore'u arayıp söyleyeyim mi, yoksa sen mi söylersin?" Geri çekiliyorum ve sertçe yutkunuyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye alay ediyor babam. "Bu dünya ve içindeki yerin hakkında uzun uzun düşünsen iyi olur. Salvatore'la evlenmezsen bunun sonuçları olacak. Eğer reddedersen, başka ne işe yararsın ki?"

Çılgılık atıyorum ve kendimi ona doğru fırlatıyorum, yumruklarımı yüzüne, göğsüne, vurabileceğim her yere vurmak için kaldırıyorum. Bileklerimi kolayca kavrayıp beni kenara fırlatıyor ve halıya yuvarlanıyorum.

Üzerime abandı. "Uslu durmayı öğrensen iyi olur. Bir yıl içinde artık benim sorunum olmayacaksın ve seni temin ederim ki kocan seni benim kadar şımartmayacak. Kendini hazırla, Chiara. Bundan sonra ne olacağı sana bağlı."

"Bununla ilgili hiçbir şey benim kararım değil," diye sızlanarak ayağa kalkıyorum. "Hiçbir şey."

Olduğum yerde kalıyorum ve birkaç sessiz dakika boyunca babama bakıyorum, onu çalışırken izliyorum ama bir tuğla duvara bakıyor da olabilirim. Bir duygu belirtisi bekliyorum.

Pişmanlık.

İnsanlık.

On yedinci doğum günümün gecesinde ölen tek kişi annem değildi. Bu hepimiz için bir dönüm noktasıydı. Geri dönüşü olmayan bir eşik.

Artık babama ulaşmamın hiçbir yolu yok. Tekrar bir insan olabilmesi için yaptıklarının akıl almaz acısını hissetmesi gerekecek. Bunun yerine, o parçasını sonsuza dek kapatmayı seçti.

Yanaklarımdaki gözyaşlarını silerek arkamı dönüyorum ve yavaşça yukarı çıkıyorum.

Bu evlilikten ve bu aileden kurtulmanın bir yolunu bulmak için elli haftam var.

Annemin ölümü bir hiç uğruna olmayacak.

Yemin ederim.

Chiara

"**I** Çok erken, Chiara. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Annen böyle olmasını istemezdi." Francesca hıçkırırken bana sıkıca sarılıyor. Violette ve Stephan onun arkasında duruyorlar, yüzleri endişeyle gölgelendi.

Kendimi aşçının kollarından dikkatlice kurtarıyorum. "İyi olacağım, söz veriyorum."

Odayı ekmek pişirme kokusu dolduruyor ve Francesca'nın güvercin grisi elbisesinde ve beyaz önlüğünde un lekeleri var.

"Ama ya sana bir şey olursa?" diye feryat ediyor.

"Haklı," diyor Stephan öne doğru bir adım atarak. Vücudu öfkeyle kaskatı kesilmiş ve yumrukları sıkılı. "*O piç kurusuna* güvenemeyiz."

Violette nefes nefese kalır ve sanki babam ya da hatta Salvatore'un kendisi duymuş gibi hızla etrafına bakar. "Stephan, bu şekilde konuşmak tehlikeli. Ama o haklı Chiara," diye ekliyor ve bana dönüyor. "En azından burada güvende olduğumu biliyoruz."

Francesca'nın sırtını rahatlatıcı bir şekilde sıvazlıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Ben iyi olacağım. Okula geri dönmek istiyorum."

Annemin cenazesinin üzerinden iki hafta geçti ve kederim hala kalbimde dayanılmaz bir ağırlık, ama bu evden çıkmazsam çıldıracağım. Nereye b a k s a m annemi hatırlıyorum. Annemin fotoğrafı

Oturma odası. Salon için aldığı süslemeler. Kanı yüzme havuzunu korkunç bir kırmızıya çevirdi.

Francesca burnunu çekerek beyaz okul gömleğimin yakasını düzeltiyor ve siyah ceketimdeki unu temizliyor. Kırmızı ve altın renkli Aziz Osanna Katolik Kız Okulu arması kalbimin üzerine dikilmiş. Pileli eteğim dizlerimin birkaç santim üzerinde duruyor ve uzun siyah çoraplarım bacaklarımı sarıyor.

"Emin misin?" diye soruyor ve ben de gülümsemek için elimden geleni yaparak başımı sallıyorum. "Fikrini değiştirirsen bizi ara, Stephan seni alır."

Stephan başını sallıyor ama Francesca benim için bir kese kağıdına atıştırmalıklar koyarken Violette ile bakışıyorlar. Endişeliler çünkü bu evden ayrıldığımda korumasız kalacağım. Doğum gününe gelen o dört adam bana istedikleri her şeyi yapabilirler.

Stephan anlamıyor. O adamların bu evden ayrılmamı beklemelerine gerek yok. Babam izin verirse bana istediklerini yapabilirler ve zaten onların tarafında olduğunu açıkça belirtti, benim değil.

Francesca'dan atıştırmalıkları alıp okul çantama koyuyorum ve herkesle vedalaşıyorum.

"Babana veda etmeyecek misin?" Francesca soruyor.

Tereddüt ediyorum, ağzım çalışıyor. Üçü de babamla aramızdaki uçurumu fark etti ama bunu kedere bağladılar. Hepsi buymuş gibi davranmaya devam etmeliyim yoksa onların da sonu ölüm olabilir.

"Ona daha önce veda ettim," diyorum ve hepsine el sallayarak kapıdan aceleyle çıkıyorum.

Aziz Osanna'ya on dakikalık bir yürüyüşle ulaşıyorum ve ağaçlarla çevrili sokaklarda ilerlerken derin nefesler alıyorum. Üniformamı giyme ve okul çantamı hazırlama rutini beni rahatlatıyor. Sınıfa gidip sırama oturmak için sabırsızlanıyorum. Öğretmenlerin sesini duymak için. Not almak ve ev ödevlerimi not etmek için. Hepsinden önemlisi, giderek daha az taşla oynanan bir satranç tahtasındaki piyon olmak yerine, kayıtsız bir makinenin küçük, önemsiz bir dişlisi gibi hissetmek istiyorum.

Sadece beni
bırakarak. Bir de
onu.

Ama bugün Salvatore'u düşünmek istemiyorum. Dolabımı açıp İngilizce kitaplarımı çıkarırken başımı iki yana sallıyorum. Bir dakika sonra zil çalıyor ve aceleyle derse gidiyorum. En iyi arkadaşım Nicole, ben onun yanındaki koltuğa kayarken şaşkınlıkla bana bakıyor.

Öğretmen yoklama yapar ve duyurulara geçerken Nicole yaklaşıp fısıldar: "Geri döneceğini neden söylemedin? Sen iyi misin?"

Ona buruk bir gülümseme verip fısıldıyorum, "Ben iyiyim. Bugün döneceğimi sana söylemediğim için üzgünüm."

İngilizce dersine birlikte yürürken Nicole kolunu belime doluyor ve beni sıkıyor. "Seni çok özledim. Bok gibi hissediyor olmalısın. Her şey çok boktan."

Onun bildiğinden daha boktan bir durum ama burada onunla birlikte olduğum için kalbim daha hafif hissediyor.

"Senin için çok endişelendim. Yine de iyi görünüyorsun. Çok cesursun."

Ona gülümsedim. Bu sabah aynaya baktığımda tenim gri, gözlerim donuk ve yorgundu. "Berbat görünüyorum. Ama teşekkür ederim."

"Zavallı baban nasıl? Yıkılmış olmalı."

Gülümseme yüzümde donup kalıyor. Öğretmenimizin beklediği sınıfın eşiğinden geçerek cevap vermekten kurtuluyorum.

Bu kadar çok dersi kaçırdıktan sonra etrafımdaki *Hamlet* tartışmasını zar zor takip edebiliyorum ve kafam sisle dolmuş gibi hissediyorum. Sabah derslerimin hepsinde böyle, ama sanırım öğretmenler bana yumuşak davranmaya karar verdiler, çünkü kimse pencereden boş boş baktığım için beni azarlamıyor.

Ders aralarında sınıf arkadaşlarımdan rahatsız edici bakışlarını hissediyorum ve bazıları daha cesurca sorular soruyor. Herkes annemin faili meçhul cinayetiyle ilgileniyor ve mırıldanılan sempatiler, soruşturma hakkında bilgi almak için beni yoklamak için bahanelere dönüşüyor. *Siyah Orkide Cinayetleri* ifadesinin arkamdan birden fazla kez fısıldandığını duyuyorum. Nicole herkesi uğurlayana kadar soruşturmada neler olduğunu bilmediğimi tekrar tekrar mırıldanıyorum.

"Siyah Orkide Cinayetleri hakkında ne biliyorsun?" Öğle yemeğinde birlikte otururken Nicole'e sordum.

Yüzünü buruşturuyor ve düşünüyor. "Hiçbir şey, gerçekten, çok korkunç olmaları ve kimin yaptığını kimsenin bilmemesi dışında. Dört kız öldürüldü ve kimse nedenini bilmiyor. Geçen gece annemle babamın bu olaydan bahsettiklerini duydum. Bunun annenle bir ilgisi var mı?"

Başımı sallıyorum. "Sürekli aklıma geliyor ve nedenini bilmiyorum."

Korkunç olay yeri fotoğrafları görürüm ya da olay günü yaşananları hatırlatacak bir şeyler okurum diye internette arama yapmaya cesaret edemiyorum.

Doğum günüm. Gözlerimi her kapattığımda yeterince kan ve vahşet görüyorum.

Nicole bir an için alt dudağını çiğniyor ve sonra sesini fısıltıya düşürüyor. "O gece gerçekten hiçbir şey görmedin mi?"

Kalbim çarpmaya başladı. Ya hata yapıp gerçeği ortaya çıkarırsam ve benim yüzümden başka biri ölürse?

Nicole felç olmuş sessizliğimi keder sanıyor. Elimi tuttu. "Özür dilerim, çok duyarsızım. Sorduğumu unut. Yeterince şey yaşadın."

"Ben iyiyim. Hâlâ... her şeyi değerlendiriyorum ve o geceyi çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Bu arada, babamın bir planı var."

Nicole gülümsüyor. "Babanın her zaman bir planı vardır. Hâlâ belediye başkanı olmasına sevindim. Annem ve babam o yürek parçalayıcı konuşmayı yaptığından beri onun için endişeleniyorlar."

Evet, yıkılmış görünmüyor muydu?

Nicole sandviçini açar, yüzünü buruşturur ve ısırır.

"Evlenmemi istiyor." Kelimeler ağızımda iğrenç bir tat bırakıyor.

Nicole çiğnemeyi bırakır ve gözleri golf topu gibi yuvarlaklaşır. Sonra bütün lokmasını bir kerede yutar ve öksürmeye başlar. "Aman Tanrım. Kime? Ama sen on yedi yaşındasın. *Okuldayız.*"

Ne kadarını söyleyeceğime karar vermeye çalışırken sırtına vuruyorum. Nicole anaokulundan beri benim en iyi arkadaşım. Ona nedenini söyleyemem ama başıma gelenleri birine anlatmalıyım. "Henüz söyleyemem. Karışık bir durum. Babamı vazgeçirmeye çalışıyorum ama o- o-"

Gözlerim yaşlarla doluyor ve boğazım düğümleniyor.

Nicole bir yudum soda alıp doğruluyor ve yaşadığı şok anlayışa dönüşüyor. "Sorun değil. Anlıyorum. Senin için endişeleniyor. Ona bir şey olursa birinin seninle ilgileneceğinden emin olmak istiyor."

Sanırım Nicole'un babamın asilce davrandığını düşünmesi çok doğal. Coldlake'teki pek çok insan babamı kahramanları olarak görüyor.

"Okulu falan bırakmıyorsun, değil mi? Gelecek hafta evlenmiyorsun, değil mi?"

"Hayır. On sekiz yaşına gelene kadar hiçbir şey olmayacak, o zaman da olmayacak, eğer yapabilirsem."

"Oh, phew. Evlenmen için çok ani oldu. Ayrıca, son bir aydır sensiz olmak korkunçtu. Seni çok özledim." Bana çarpık bir şekilde gülümsüyor.

"Ben de seni özledim." Nicole'e olabildiğince sıkı sarılıyorum. "En kısa zamanda sana her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum."

Günün sonunda çıkışa yaklaşırken, okul kapısının etrafında kümelenmiş iki düzine veya daha fazla kız olduğunu görüyorum. Fısıltıları ateş gibi yayılıyor.

"O çok ateşli."

"Bu onun arabası mı?"

Sanırım birinin ağabeyi onu okuldan almaya gelmiş. Aziz Osanna'da erkekler bizim için o kadar yeni ki, bir grup ya da gerçekten sevimli bir çocuk bile elli metrelik bir alandaki herkesi biraz çıldırtabilir. Bu tür çılgınlıklardan

bıktım artık. Diğer öğrenciler daha iyi görebilmek için birbirleriyle itişip kakışırken, ben de aralarından sıyrılıyorum ve zıplayıp duran bir kızın ayak parmağına basmasıyla irkilip fısıldayarak-

"Aman *Tanrım*, çok seksi! Kimin ağabeyi bu?" Neredeyse kapıdan çıkmak üzereydim ki bir kelime beni yolumda durdurdu.

"Chiara." Sesini yükseltmesine bile gerek yok. Kalabalığın üzerinden yükseliyor ve kulaklarımda yankılanıyor.

Salvatore'a bakan herkes hep bir ağızdan dönüp bana bakıyor. Omuz çantamın askısını kavırıyor, ayaklarımda altında bir çukur açılıp beni yutmasını diliyorum. Okulda ondan güvende olacağımı sanmıştım. En azından *burada*, o yokmuş gibi davranabileceğimi düşünmüştüm.

Salvatore şık gri Maserati'sini ön kapıya park etmiş ve ona yaslanmış, siyah bir takım elbise giymiş, altına da güçlü göğüs kaslarını ortaya çıkaracak kadar düşük kesimli gri bir tişört giymiş. Takım elbise vücudunu bir sevgili gibi sarıyor, pazularının kalınlığını ve omuzlarının genişliğini vurguluyor. Bileğindeki ağır gümüş saat güneş ışığında parlıyor. Bir elini cebinden çıkarıyor ve parmaklarını yeni tıraş edilmiş çenesinde gezdiriyor.

Gülümsüyor ve etrafımdaki kızların tüyleri ürperiyor.

Bana bakarak ama onlara hitap ederek, "İzin verir misiniz? Nişanlımla konuşmak istiyorum."

Salvatore, Musa'nın Kızıldeniz'i sadece sesiyle yarması gibi kızları ayırıyor ve ona doğru bir yol açıyor. Bütün sınıf arkadaşlarım bana aval aval bakıyor.

Ve sonra fısıltılar başlar.

"Nişanlı mı? Neden bize söylemedi?"

"*Nişanlı* mı?"

"Bekle, sanırım onu tanıyorum." "Onu

haberlerde görmemiş miydik?" "*Bu*

Salvatore Fiore."

Kalabalığın ruh hali şaşkınlıktan delirmiş bir şoka dönüşür. Salvatore Fiore tüm skandallarıyla, kötü çocuk ihtişamıyla okulumuzun kapısındadır. Kızların yüzlerindeki ifadeler kıskançlıktan şaşkınlığa ve düpedüz iğrenmeye kadar değişiyor.

Düşündüğün gibi değil, çılgılık atmak istiyorum. Onu ben seçmedim. Onu istemiyorum.

Salvatore'un keskin bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, oyun oynamam için beni uyarıyor.

Darağacına götürülüyormuşum gibi hissederek yavaşça ona doğru yürüyorum. "Burada ne işin var?" Bir metre uzaklaştığımda fısıldıyorum. "Çok güzel bir gün. Gelinimi gezdirmeye geldim."

Güneş onun yakışıklı yüzünde parlıyor. Gülümsediğinde, neredeyse insan olduğuna inanabilirsiniz. Cassius ve Lorenzo'yu gördüğüm andan itibaren onlara karşı temkinliydim ama Salvatore'a hemen kapıldım. Dudaklarıma kondurduğu öpücük daha önce hissettiğim her şeyden daha güzeldi. İnsanlar ilk öpücüğün genellikle bir hayal kırıklığı olduğunu söyler ama benimki bir şeytanın kollarındaki küçük bir cennet parçasıydı.

Lorenzo'nun bana ıslak G-stringimi gösterdiğini hatırlıyorum, bu erkeklerden en az birinin beni tahrik ettiğinin aşağılayıcı bir kanıtıydı. Ellerini boğazıma dolayıp kulağıma hırlayana kadar Salvatore'dan etkilendiğimi kabul etmekten mutlu olurdum.

Ama şimdi değil. Bir daha asla. Açılmam garip bir tesadüftü. "Üzgünüm, ödevim var."

"Gelinimin iyi notlara ihtiyacı yok. İhtiyacı olan her şeyi ben hallederim." Üstü açık spor arabayı işaret ederek beni binmeye davet ediyor.

"Kırk sekiz hafta sonra senin gelininim, bir dakika önce değil." O zaman bile değil, eğer yardım edebilirim.

Dikkatini nasıl dağıtacağımı biliyorum. Otoparkın etrafına bakıyorum. "Son zamanlarda arkadaşların nerede?"

Salvatore'un yüzü sertleşir. Bir an çekici ve yumuşak, bir sonraki an kötülükle dolup taşıyor.

Cassius'un o geceki sözlerini hatırlıyorum. *On sekizinci yaş gününe kadar yanımızda yer almanın ne demek olduğunu öğrenmiş olsan iyi edersin. Hangimiz seninle evlenirse evlensin, hepimiz aynı itaati bekliyoruz.*

Biz ve bizim için çok fazla.

Hissetmediğim cesareti yansıtmak için çenemi kaldırıyorum. "Birbirine sıkı sıkıya bağlı bir gruba benziyordunuz. Kazandığınızda bu diğerlerini kızdırdı mı?"

Salvatore'un mavi-yeşil gözleri titriyor ve çenesindeki kaslar geriliyor.
Sanki az önce söylediğim
şey *acıtıyormuş* gibi.
Canavarlar acıyı
hissedebilir mi?

Ne olduğunu tahmin edebiliyorum. Babam bir sonraki seçimi kazanmak için onların yardımını istiyor ama aynı zamanda dörde karşı bir olmaktan da hoşlanmıyor ve bu yüzden bu güçlü adamlardan birini diğerlerinden ayırmanın bir yolunu buldu.

Benimle gel.

Sanırım Salvatore'u baştan çıkarma ve üstü kapalı tehditlerin hassas bir kombinasyonunu kullandı. *Kızımınla evlen, ben de sana diğerlerinin asla veremeyeceği her şeyi vereyim. Bu gece burada olanları unutma. Bazı şeyleri unutturabilirim ama sadece dostları için.*

"Umarım hepsini kaybetmeye değerimdir," diyorum omuz silkerek. Kapıdaki kız kümesi fakültenin dikkatini çekmişti. Salvatore'un omzunun üzerinden müdirenin bize doğru yürüdüğünü görüyorum, Salvatore'a odaklanmış, yüzünde eşit derecede endişe ve kararlılık var. "Müdire geliyor. Gitmelisiniz."

"Oh, hayır. Müdire değil."

Salvatore ellerini belime doluyor ve başını benimkine doğru eğiyor. Sanki biri üzerimize ağır bir pelerin örtmüş gibi, birdenbire sadece o ve ben oluyoruz, iri, kavurucu elleri beni kendisine doğru tutuyor.

Salvatore'un ağzı talepkâr, yakıcı bir öpücükle benimkine iniyor. Alt dudağımı yakalıyor, dişlerine nasıl boyun eğdiğini test ediyor ve sonra beni tekrar öpüyor. Dudaklarını dudaklarıma o kadar çok bastırıyor ki kendimi sarhoş hissediyorum.

Konuştığında sesi gece yarısı kadar karanlık. "Seni temin ederim, buna değersin Chiara."

Etrafımızdaki karanlık kalkıyor ve ben okulun kapısına geri dönüyorum, Salvatore bana sırtırken zor nefes alıyorum, dudaklarım karıncalanıyor.

"Hoşça kal bebeğim," diye mırıldanıyor, belimi son bir kez sıkıyor ve spor arabasına biniyor. Hâlâ bana bakarak motoru çalıştırıyor ve ardından bir çakıl ve toz sağanağı içinde kükreyerek uzaklaşıyor.

Salvatore köşeyi döndüğünde Bayan Brambilla bana ulaşıyor, yüzünde öfke dolu bir ifade var. "Bu suçlunun okulumuzda ne işi var?"

Ayaklarıma bakıyorum, yüzüm utançtan yanıyor.

"Chiara, babanla konuşup o adamın seni taciz ettiğini söyleyeceğim. Salvatore Fiore'nin bu okula gelip belediye başkanının kızını taciz edebileceğini düşünmesi akıl almaz bir şey."

Beni okul sınırları içinde onunla arkadaşlık etmekle suçlamasını tercih ederdim. Onun beni savunmasını duymak beni daha da kötü hissettiriyor.

"Lütfen yapmayın, Bayan Brambilla. O benim- biz, şey..." Kısık sesle fısıldıyorum. *Nişanlım*. Nişanlım de. Nasıl olsa öğrenecek. Okuldaki herkes öğrenecek ve korkunç geleceğimden korunan son yer de lekeleneyecek.

Bana doğru döndü. "Pardon, Chiara?"

"Yok bir şey. Özür dilerim, hoşça kal."

Eve yürürken, her adımda kalçalarımın arasından kayan ıslaklığı hissediyorum. Bir öpücük ve bana bunu yapabilir. *Tek bir öpücük*.

Ön kapıyı iterek açtım ve sefilce yukarı çıktım. Salvatore'un vücudunu hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. Her yerimi sarmış durumda ve ben de üzerimdekileri çıkarıp duşa giriyorum. Nemli iç çamaşırlarımı gördüğümde, en azından Lorenzo'nun zalim alayına bir cevabım olduğunu düşünüyorum. Doğum günümde beni bu hale getiren Salvatore'du.

Salvatore, başka kimse değil.

Ertesi sabah okulun kapısından içeri girdiğimde kimse bana dikkat etmiyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Belki de kimse okul kapısının dışında ne olduğunu fark etmedi ya da umursamadı.

Dolaplarımızın önünde Nicole'e yaklaşıp "İngilizce kompozisyonun nasıldı? Sonucu dört kez yeniden yazmak zorunda kaldım."

Gözleri benimkilerle buluştuğu anda kendimi kandırdığımı anladım. Nicole'un yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir.

Şaşkınlık ve korku.

Sanki aniden ona bıçak çekmişim gibi ellerini kaldırarak benden uzaklaşıyor. Sanki tehlikeli olan Salvatore değil de benmişim gibi.

"Nicole?"

"Özür dilerim. Annem ve babam artık arkadaş olmamıza izin verilmediğini söylüyor."

Nicole'un gözleri kocaman. On üç yıllık en iyi arkadaşım dehşete düştü. Cevabı zaten biliyor olmama rağmen, "Ama neden?" diye sormaktan kendimi alamıyorum.

Dolabını kapatıyor ve kitaplarını göğsünde sıkıca tutuyor. "Baban Salvatore Fiore'yle evlenmeni istiyorsa, bu onun kötü yola düştüğü anlamına gelirmiş."

Kötüye gitti. Yozlaşmış.

Coldlake'te pek çok insan Salvatore'a saygı duyuyor ama pek çok insan da ondan korkuyor. Arkadaşıma doğru bir adım atıyorum ama sanki Salvatore'un kendisine dönüşmüşüm gibi geri çekiliyor.

"Onunla evlenmek istemiyorum. Onunla evlenmeyeceğim. Bu benim seçimim değil ve bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağım. Henüz bir planım yok ama belki sen bana yardım edebilirsin?"

Nicole'un ifadesi yumuşar. Çocukken her zaman birbirimize yardım ederdik. Bir Noel'de yanlışlıkla küçük kardeşinin Noel Baba'nın gerçek olmadığını söylediğini duymasına izin vermişti ve ben de ona Noel Baba ve ren geyiklerinin ziyareti için araba yolunda kemirilmiş havuçlar ve parıltılarla sahte bir ziyaret yapmasına yardım etmiştim. Sofistike değildi ama üç yaşındaki çocuk için sihri biraz daha canlı tuttu.

Coldlake'in en kötü şöhretli adamlarından biriyle olan düğünü iptal etmeme yardım etmesi aynı ligde sayılmaz ama mükemmel bir çözüm bulmasına da gerek yok. Onun manevi desteğiyle yetineceğim.

Nicole dudağını ısırır ve başını sallar. "Annem ve babam eğer seninle arkadaş kalırsam, artık burada okula gitmeme izin verilmeyeceğini söylediler. Üzgünüm, Chiara." Gözleri yaşlarla doluyor ve başını eğerek hızlı adımlarla uzaklaşıyor.

Bu dünyadaki son gerçek dostum.

Etrafımda bana bakan kızlara bakıyorum, çoğu dün okulun kapısında durmuş beni ve Salvatore'yi izliyordu. Bazıları korkmuş görünüyor. Bazıları şok olmuş. Bazıları bana keskin, bilmiş gülümsemeler atıyor ve fark ediyorum ki, söz verdiğim kocam gibi erkeklerin tarafında olan ailelere ait olmalılar. Arkadaşım olmasını isteyeceğim son kızlar onlar. Bir daha düzgün hiç kimse arkadaşım olmak istemeyecek.

Dolabımdan kitaplarımı alıp herkesin yanından geçiyorum, başımı eğerek saçlarımın yüzümü gizlemesini sağlıyorum. Birkaç hafta öncesine kadar Coldlake'in bana karşı sevgi ve saygı dolu olduğunu söyleyebilirdim. Gittiğim her yerde biri bana gülümsüyor ve adımı biliyordu. Bu saygıyı tamamen hafife aldığımı anlamam için aşağılık bir adamın şöhreti gerekti.

Okul gününün geri kalanı, koridorlarda yanlarından geçerken herkesin ellerinin arkasından fısıldayarak geçip gidiyor. Öğretmenler bile bana korkuyla bakıyor.

Salvatore Fiore ve belediye başkanının kızı. Minnie Mouse'un Darth Vader'la evlenmesi kadar uyumsuz.

Son zil çalar çalmaz çantamı kaptığım gibi okul kapısına koşuyorum. Salvatore'dan iz yok ama olmasını da beklemiyordum. Çoktan iddiasını ortaya koymuş ve beni kendi okulumda kötü şöhretli biri yapmıştı. Görev tamamlandı.

Sokakta hızla yürürken, gözlerimden süzülen yaşları kimse görmesin diye başımı eğiyorum. Kendimi normal hissedebileceğim tek bir yer istiyordum ve o bunu bile benden çaldı.

Evde üst kata çıkıp doğruca odama geçiyorum ve kendimi ödevlerime kaptırmaya çalışıyorum. Yetiştirmem gereken çok şey var ama sadece biyoloji kitabımdaki kelimelere konsantre olmak bile tüm enerjimi alıyor. On dakika sonra, aynı paragrafı hiçbir şey anlamadan tekrar tekrar okuduğumu fark ediyorum ve kalemimi bırakıyorum.

Zihnimin arkasındaki sinsi bir ses, biyolojiyi anlayıp anlamamamın önemli olmadığını fısıldıyor. Hayatımın gidişatı çoktan belirlenmiş. Salvatore'la evlenmek, sonra da bir ömür boyu onun yanında olmak ve çocuklarını doğurmak. Pencereden bahçeye bakarken zihnim dalıp gidiyor. Evim şu anda yaşadığımdan daha büyük olmasa da en az onun kadar büyük olacak. Kendimi güzel elbiseler giymiş bir bebek ve kucağımda bir başka bebekle hayal ediyorum ve kalbim özlemle çarpıyor. Her zaman çocuk istemişimdir ve bir an için onları Salvatore'un mavi-yeşil gözleriyle hayal ediyorum. Her erkek, Salvatore kadar katı kalpli bile olsa, böyle güzel çocukları severdi ve bizi acımasızca korurdu. Öyle değil mi?

Bir an sonra, dünyaya geri dönüyorum. Onun için çocuk olmayacaklar. Onun bitmek bilmeyen güç arayışının piyonları olacaklar ve çocuklarımız için ne istediği konusunda onunla aynı fikirde olmadığım anda acımasızca bir kenara atılacağım. Sevgisiz evlilikler. Onunki gibi suç dolu hayatlar.

Fotosentez diyagramına ve beraberindeki metne bakıyorum. Birdenbire geleceğimden çok daha ilginç görünüyor ve otuz dakika sonra bilim raporumun yarısını yazmış oluyorum.

Son paragrafı bitirmek üzereydim ki babamın aşağıdan bana seslendiğini duydum. "Chiara. Buraya gelebilir misin lütfen?"

Telefonuma bakıyorum, akşam yemeği vakti gelmiş. Annem öldüğünden beri Francesca'yla birlikte mutfakta yemek yiyorduk. Sanırım babamın düzgün yemeklere devam etmek istemesi an meselesiydi. Bu evde her şey düzgün olmak zorunda ve ben de üzerime örgü bir elbise geçirip sandaletlerimi giydikten sonra karnım zil çalarak aşağıya iniyorum.

Babamın yanında kimin durduğunu görünce endişem ikiye katlanıyor.

Salvatore. Tekrar. Okuldaki her şeyimi mahveden öpücükten sonra hayatımdan uzak duracağını düşünmüştüm.

Bana gülümsüyor, dudaklarını birbirine bastırmış soğuk bir gülümseme.

"Chiara," diye mırıldanıyor derin, zengin notalarla. Bakışları vücudumda gezinirken gözlerimi kaçırıyorum ve keşke o kadar yapışkan bir şey giymeseydim diyorum.

İkisini de yemek odasına kadar takip ediyorum ve Salvatore sandalyemi itiyor, parmakları çıplak kolumu okşuyor. Stephan hepimizin önüne konsome koyarken ve babamla Salvatore iş hakkında konuşurken hiç iştahım yok.

İkisinin de orada olduğumu unutmuş olmalarını umarak kaşığımı berrak et suyunda gezdiriyorum.

"Peki sen nasılsın, Chiara?"

Başımı kaldırıp baktığımda Salvatore'un çorbasını bitirdiğini ve sırtarak bana baktığını görüyorum. Babam yemeğini yemeye devam ediyor, konuşmanın aldığı yeni şekle ilgisi yok.

"Bugün terk edildim."

Salvatore'un gözlerinde kana susamışlık aniden alevlenir. "Erkek arkadaşın mı var?"

Kim o? *Sana dokundu mu?*"

Eğer bir erkek arkadaşım varsa, aramızda geçenler onu ilgilendirmez. Gerçek şu ki, Salvatore ve arkadaşları dışında kimseyle çıkmadım ya da kimse bana dokunmadı.

Bana yaptıklarını duymak onu rahatsız eder mi merak ediyorum. Özellikle de Lorenzo. Bana ıslak G-string'imi gösterip bıçağının kabzasını kalçalarımın arasına sokuşunu hatırladıkça aşağılanmışlık duygusu içime işliyor. Belki de bana yaptıklarını birbirlerine övünerek anlatıyorlardı. Peki başka bir adam bana elini sürdüğünde neden farklı oluyor?

Babam bana ters ters baktı. "Onun erkek arkadaşı yok. Sen neden bahsediyorsun, Chiara?"

"En iyi arkadaşımdan bahsediyorum. Nicole ailesinin artık arkadaş olmamızı istemediğini söylüyor." Bakışlarımı Salvatore'a çeviriyorum. "Onun yüzünden."

Bifteğini keserken babamın yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Oh, anlıyorum."

Salvatore kırmızı şarap kadehini aldı ve koltuğuna geri yerleşti. "Bir an için gidip biraz kan dökmek zorunda kalacağımı düşündüm."

"Eğer bir erkek arkadaşım olsaydı, bu seni hiç ilgilendirmezdi."

"Nişanlığımın özel hayatı beni ilgilendirir. Her gün okula gelip seni öpmek zorunda mıyım? Mesajı etrafa yaymak için bir kez yeterli olur diye düşündüm. Sen bana aitsin ve başka kimse sana dokunmayacak."

"Müdire buna izin vermez."

Salvatore'un yakışıklı yüzüne bir sırıtma yayılır. "Hırka giymiş yaşlı bir kadın beni kızımın uzak tutamaz. Seni uyarıyorum Chiara. Bir çocuğu öpersen ya da sana elini sürmesine izin verirsen, ona doğduğuna pişman ederim."

Yakındaki erkek okulundaki öğrencilerden birinin Salvatore'a karşı çıktığını hayal ediyorum ve ürperiyorum. Şu anda rahat ve şık bir takım elbise giymiş, kahverengi saçlarının bir tutamı bile yerinde değil ama istediğinde tamamen vahşileşebileceğinden hiç şüphem yok.

Bıçağımı ve çatalımı yumruklarımın arasında sıkıca kavrayarak babama dönüyorum. "Nicole'un ailesi ve onlar gibi insanlar seçmen tabanınızın çekirdeğini oluşturuyor. Bu her şeyi yeniden düşünmen gerektiğine dair bir işaret değil mi? Salvatore yüzünden belediye başkanlığını kaybedebilirsiniz."

"Hiç kuşkusuz bazı inci tutucular olacaktır, ancak Albanos'un oylarını sorunsuz bir şekilde kaybedebilirim."

Salvatore şarabından bir yudum alır. "Belediye Başkanı Romano'yu desteklemeleri için ikna edebileceğim insanların sayısı yanında birkaç zayıf beyinli aptalın kaybedilmesi hiçbir şeydir. Benim için çalışan herkes, ailemi seven ve saygı duyan herkes, sahip olduğum sokaklarda yaşayan herkes ve benden korkan herkes dediğimi yapacaktır."

Zayıf beyinli aptallar. Nicole'ün ailesi hakkında böyle konuşmasından nefret ediyorum. Salvatore yanılıyor olabilir, ama önemli olan babamın ona inanması.

Yemeğimi sessizce yiyorum ve babamla Salvatore'un birbirlerine söylediklerini duymazdan geliyorum. Eğer Salvatore'la olan maçım babamın siyasi itibarına, maçı iptal etmesine yetecek kadar zarar vermeyecekse, başka bir çözüm bulmak için hâlâ kırk sekiz haftam var.

Yemek bittiğinde babam adımı söyledi. "Chiara. Salvatore'yi kapıya kadar geçir."

Kafamı kaldırdığımda tabakların kaldırılmış olduğunu fark ediyorum. Sözümü sakınmadan ayağa kalktım ve odadan çıktım.

Salvatore'un beni takip ettiğini hissedebiliyorum ama ona bakmaya bile dayanamıyorum.

Kapıda Salvatore belimi ellerinin arasına aldı. "Başını yukarıda tut. Sen bir Fiore gelinisin ve biz kimsenin önünde eğilmeyiz."

"Senin önünde eğilmiyorum. Üzgünüm. Senin yüzünden en iyi arkadaşımı kaybettim." "Eğer seni bu kadar kolay gözden çıkardıysa, o zaman hiçbir zaman gerçekten arkadaşın olmamış demektir. Sen de yeni arkadaşlar edin."

"Senin gibi insanları mı kastediyorsun?"

"Aynen öyle. Daha iyi arkadaşlar." Salvatore beni öpmek için yaklaşıyor ama bu sefer ben ona hazırım ve yüzümü çeviriyorum.

Olduğu yerde kalıyor, parmakları belimi ısıyor ve öfkesi gözlerini aydınlatıyor. "Bana geri dön."

"Hayır."

Çenemi tutması ve yüzümü ona doğru çevirmesi için destek oluyorum. Beni bir daha öpmesinin tek yolu bu.

"Bu beni son reddedişin," diye öfkeleni ve beni bıraktı. "Bir dahaki sefere, seni zorlayacağım." Koridorda adım adım ilerliyor, ön kapıyı açıyor ve arkasından çarpıyor.

Arkamı döndüğümde, babam oturma odasının kapısından beni izliyordu. Artık kızgın bile değilim. Üst kattaki yatak odama çıkarken umutsuzluk ve hayal kırıklığı tepeden tırnağa içimi dolduruyor. Onu utandırmaya çalışmanın bir anlamı olduğunu düşünseydim ne söyleyeceğimi biliyor.

Annem seni şimdi görse tanıyamaz.

CUMARTESİ SABAHİ, kapının zili çaldığında evde tek başıma televizyon izliyordum. Kimseyi beklemiyorduk ve ön basamakta duran kişiyi tanıımıyordum.

Kapıyı açtığımda nefes kesici güzellikte genç bir kadınla karşılaşıyorum. Saçları gür ve koyu kahverengi, parlak mavi-yeşil gözlerinde tanıdık bir şeyler var. Gülümsüyor ve elinde bir saksıda narin beyaz çiçekleri olan bir orkide tuttuğunu görüyorum.

"Merhaba, siz Chiara olmalısınız," diyor, zerre kadar özbilinç olmadan. "Biz tanışmadık. Ben Ginevra Fiore." Beyaz ipek bir gömlek ve gri bir pantolon giyiyor ve kalın altın zincirli bir tasarım çanta taşıyor. Boğazında ve kulaklarında altın takılar var ve tırnakları uzun ve bordoya boyalı.

Sanki bu isim kafamda uçuşan tüm sorulara cevap verecekmiş gibi duraklıyor. Sonunda bir kelime aklıma takılıyor.

Fiore.

O gözler. Ağzının şekli. O kendine güven havası.

Gülümsemesi soluklaşır. "Oh, lütfen korkmayın. Sadece size bunu vermeye ve kendimi tanıtmaya geldim. Ben Salvatore'un kız kardeşiyim."

Orkideyi ellerime tutuşturuyor ve ben de bu uyumsuz nesneye bakıyorum. Bu hediyeden bir şey anlamam mı gerekiyor? "Neden bitki?"

"Annenizin vefatını duyduğuma üzüldüm."

Evet, Salvatore kulağa çok *üzücü* geliyor olmalı. "Buraya gelmeni ağabeyin mi söyledi?"

Gülümsemesi geri geliyor ve bu sefer muzipçe. "Bana bir şey yapmamı söyleyemeyeceğini çok iyi biliyor. Bana seninle tanışmak isteyip istemediğimi sordu, ben de evet dedim ama tek başıma geleceğimi söyledim."

Birisi Salvatore'a cevap veriyor. Bana uyumsuz geliyor ve birden onu merak etmeye başladım.

"Sanırım içeri girebilirsiniz." Geride durup içeriyi işaret ediyorum. Sesim nezaketsiz çıkıyor ama Ginevra alınmamış görünüyor. Eşikten adımını atar atmaz giriş holüne göz gezdiriyor.

"Çok güzel bir eviniz var."

"Teşekkürler. Bütün dekorasyonu annem yaptı." Babamın kirli parasıyla olması utanç verici. Bunca zamandır babamın suçlularla ilişkisi olduğunu biliyor muydu? Bu soru on yedinci yaş günümünden beri aklımdan çıkmıyor. O geceki davranışlarını ve doğum günümünden önceki haftalarda nasıl görüldüğünü tekrar tekrar gözden geçirdim. Ani sinirleri ve kilo kaybı, sanki bir şey için endişeleniyormuş gibiydi. Annem her zaman mutlu bir kadındı. Asla kaygısız değildi ama memnundu. İçgüdüsel olarak babamın gerçekte neyin peşinde olduğunu yakın zamana kadar keşfetmediğini ve bunun onu dehşete düşürdüğünü hissediyorum.

"Chiara?"

Elim hâlâ açık kapının üzerinde durduğumu fark ediyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Onu salona doğru götürürken, "Özür dilerim. Son zamanlarda aklımda çok şey var."

Kanepelere oturduğumuzda Ginevra'nın dudakları sempati içinde birbirine yapışıyor. Orkideyi sehpanın üzerine yerleştiriyor. "Anlıyorum. Ailede bir ölüm ve ufukta görünen bir evlilikle aynı anda uğraşmak çok zor. Ailemiz her zaman her şeyi son sürat yapar." Elini kaldırıyor

ve bana parmağında parlayan elmas nişan yüzüğünü gösteriyor. "Bunu sadece iki haftadır takıyorum. Düğüne iki ay var. Çıldırarak üzereyim." Gülümsemesi gergin ama heyecanlı.

Ginevra'nın parmağındaki devasa taşla bakıyorum, içimdeki korku katılaşır. On sekizinci yaş günümde bana da böyle bir yüzük hediye edilecek. Şimdiden elimi ağırlaştırdığını hissedebiliyorum.

"Nişanlın da bir suçlu mu?" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz dudaklarımı ısırıyorum.

Ginevra söylediklerimden alındıysa bile bunu belli etmiyor. Bir süre düşündükten sonra gülümsüyor ve şöyle diyor: "Sanırım kelimenin geleneksel anlamıyla, evet. Ama bir insanın yasaları çiğneyip çiğnemediğinden çok daha fazlası vardır, öyle değil mi?"

Yanağımın içini ısırıyorum. Benim için bir insanın doğru ve yanlış konusunda gevşek bir yaklaşım sergilemesi, karakterinin büyük bir parçasını oluşturur.

"Bir insanın ailesine nasıl davrandığı gibi," diye devam ediyor Ginevra. "Fioreler için biz aileye öncelik veririz. Her zaman. Sen de yakında benim ailem olacaksın ve bu da Salvatore, ben ve diğer herkesin seni koruyacağı anlamına geliyor. Düşmanlarınız kim olursa olsun, tüm Fioreler sizi güvende tutmak için savaşacak."

Ama ya düşmanım bir Fiore ise?

"Söyle bakalım, kardeşim hakkında ne düşünüyorsun?" "Buna cevap vermemi istediğini sanmıyorum."

"Daha çok erken. Birbirinizi tanımak için daha koca bir yılınız var ve evlilik hayatınızın geri kalanı için. Nişanlımla bu yüzüğü parmağıma taktığı gece tanıştım."

Ginevra'nın güzel yüzünde hissettiğim kızgınlığı arıyorum ama yüzüğüne bakarken sadece mutlu görünüyor. "Kocanı kim seçti? Baban mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Babam üç yıl önce vefat etti. Şu anda Salvatore yetkili ve benim için Antonio'yu seçti. O ve Salvatore uzun yıllardır iş ortakları. Şu anda İtalya'da ama onu daha yakından tanıyabilmek için dönmesini heyecanla bekliyorum."

Bu, Salvatore ve diğerlerinin doğum günü partime gelirken bekledikleri türden bir kadın olmalı. Hiçbir seçiminin kendisine ait olmayacağı ve evliliğin aşk için değil, bir alışveriş olduğu beklentisiyle yetiştirilmiş biri.

"Salvatore'un sana bir şey yapmanı söylemeye cesaret edemeyeceğini söylediğini sanıyordum."

"Yapmazdı. Antonio'nun benim için mükemmel bir koca olacağına dair tüm nedenleri sıraladı ve ben de kabul ettim."

Bu ona ne yapacağını söylemek gibi geliyor. Yine de Ginevra'dan hoşlanmadan edemiyorum. Gözleri zekâyla parlıyor ve sıcak olduğu kadar kendinden emin. Beni tanımakla gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor, ama ona söylediğim her kelimenin kardeşine geri döneceğini tahmin etmek zorundayım.

Belki bu benim lehime olabilir?

"İyi bir insana benziyorsun," diyorum yavaşça. "Antonio ile mutlu olmanı dilerim ama bu benim istediğim hayat değil ve Salvatore da benim seçeceğim koca değil."

Ginevra parmağındaki elmas yüzüğü düzeltiyor, yüzü dingin. "Bir yıl uzun bir süre. Salvatore bazen soğuk görünüyor ama o sadece kendini koruyor. Geçmişte kalp kırıklığı yaşadı."

"Salvatore aşık mı oldu?" Ağzımdan kaçırdım. Bu adamla ilgili hiçbir şey bana kalpler ve çiçekler gibi gelmiyor. Daha çok kan ve hançer gibi.

İlk kez yüzünde bir hüznün beliriyor. "O tür bir aşk değil. Aramızda yaş farkı olan bir kız kardeşimiz vardı. Ophelia. Sekiz yıl önce öldürüldü. Onu koruyamadığını bilmenin ona ne kadar acı verdiğini hayal bile edemezsin."

Bir kız kardeş. Kederim kalbimde bir bıçak gibi ve böyle hissedenden herkese acıyorum, Salvatore'a bile.

Ginevra ayağa kalktı ve ay kadar parlak ve iki kat daha güzel olan beyaz orkide çiçeğine dokundu. "Anneni asla unutmayacaksın ama acın hafifleyecek, söz veriyorum. Umarım yakında görüşürüz."

Salvatore

"S senden zerre kadar hoşlanmıyor. Ona ne yaptın Salvatore?"
Ginevra pasta çatalıyla bir parça çilekli tart kesiyor, ağzına atıyor ve mutluluk içinde gözlerini kapatıyor. Kız kardeşim pastayı hep sevmiştir.

"Chiara'ya mı? Ben hiçbir şey yapmadım." Sade kahvemden bir yudum alıyorum ve Fransız pastanesinin dışındaki diğer müşterilere bakıyorum. Söz verdiğim gelinimi görmesi için kız kardeşimi göndereli bir hafta oldu ve onunla bu konuyu konuşacak zamanı ancak bulabildim. "Benden hoşlanmasına gerek yok. Sadece benimle evlenmesi gerekiyor."

"Bu zor olacak. O da sana güvenmiyor."

Hiç zorluğu yok. Aslında, çok basit. Chiara ya söyleneni yapacak ya da sonu annesi gibi olacak.

Ginevra çatalını yalıyor ve gülümsüyor. "Benim için harika bir adam seçtin. Kardeşimin de aşık olmasını istiyorum ve aşk için güven olması gerekir. Neden onunla yakınlaşmayı denemiyorsun?"

"Antonio ile senin gibi masanın altında ayak oyunu mu oynayayım?" Şakayla karışık söyledim. Kız kardeşimle nişanlısının kimyası hemen uyuştı, bu da kolaydı çünkü kız kardeşim güzel, adam da zengin. Antonio, kız kardeşime zarar verirse hayatını kaybedeceğini bilen kurnaz ve acımasız bir iş adamıdır. Ben

Ona aşık olduğunu düşünmesi için onu kandırdığını duyduğuma sevindim. Ya da belki de aşıktır. Kim bilir.

Daha da önemlisi, kimin umurunda. Önemli olan Ginevra'nın bana bir şey olursa onu koruyacak güçlü birine sahip olması.

Ginevra bir lokma daha tart alır ve düşünceli bir şekilde çiğner. "Evleneceğinize sevindim ama neden Chiara Romano?"

Chiara Romano. Yüzü gözümün önünden geçiyor ve okul kapısında benimle konuşurken bana bakan o büyük, mavi gözleri hatırlıyorum. Onu öptüğümde nasıl karanlık ve şehvet dolu olduklarını. Okul üniforması içindeki kıvrımlı vücudu ve sonra yine o yapışkan yazlık elbisesi.

Ağzımın kenarında bir gülümseme hissediyorum. "Çok tatlı."

Ginevra'nın kaşları havaya kalktı. "Daha önce hiçbir kadın hakkında böyle bir şey söylediğini duymamıştım. Ağabeyim aşık mı?"

Boğazımı sabırsızca temizliyorum. Neden onun sevimli olduğunu söyledim ki? Ginevra söylediğim her küçük şeyden bir şeyler çıkarıyor. "Bir kız öğrenciye aşık olduğumu sanıyorsan yanılıyorsun. Babası benim işime yarar."

Ama Chiara'nın akşam yemeğinde terk edildiğini söylediğini hatırlayınca gözlerim doluyor. Doğruyu söylese iyi olurdu, arkadaşlıklarını terk eden bir kızdı. Kimse benim olana dokunmayacak.

"Düğün planları nasıl gidiyor?" Ben soruyorum.

Konuyu değiştirmem işe yaradı ve Ginevra 2,5 milyon dolarlık düğünü için yaptığı ve hala yapması gereken her şeyi anlatmaya başladı. Sadece pasta otuz bin dolara mal oluyor. Tüm faturalarla bana geldiğinde irkilmiş gibi yaptım ama küçük kız kardeşim için her şeyi yaparım. Artık benim tek kız kardeşim. Sadece birbirimize sahibiz ve onun bu özel günü çok şatafatlı olacak.

"Masa düzenini bu hafta sonu tamamlıyorum. Arkadaşların gerçekten düğüne gelmeyecek mi?"

"Kim?" Belli belirsiz sordum.

"Vinicius. Cassius. Şu diğeri." Gözlerinin arkasından bir bulut geçiyor ve gülümsemesi kararıyor.

"Lorenzo Scava?"

"Evet, o psikopat," diye mırıldanarak tartını tabağının etrafına itiyor. "Lorenzo'nun neden böyle olduğunu herkesten iyi sen biliyorsun."

Ginevra'nın gözleri tabağına kayıyor ve omuz silkiyor. "Belki biliyorum. Belki de anlamıyorum. Hepimiz aynı şeyleri yaşadık ve hiçbirimiz onun gibi olamadık. Kafasında bir sorun var."

Öne doğru oturdum ve bileğini kavradım. "*Hayır*. Hepimiz onun yaşadıklarını yaşamadık. O çok daha kötülerini yaşadı."

"Özür dilerim, haklısın. Lütfen bırakın."

Tutuşumu gevşetip arkama yaslanıyorum ve Ginevra çatalını bırakıyor. Konuşmamız iştahını kaçırmış gibi görünüyor.

"Neden onu savunuyorsun ki? Artık arkadaş olmadığınızı sanıyordum."

Öfke içimi yakıyor. Unutmuşum. Yine unuttum. Bu yeni normale alışmak uzun zaman alacak. "Lütfen konuyu değiştirebilir miyiz?"

"Beni Antonio ile tanıştırdığında çok şaşırdım. Bunca yıldır onlardan biriyle evlenmemi istemeni bekliyordum."

"Hayır!" Birden doğrulup öyle bir bağıriyorum ki herkes dönüp bize bakıyor. Ginevra da ağzı açık bakıyor.

"Bir-birimiz... Boş ver," diye homurdanarak bitiriyorum. Ginevra anlamayacaktı. Dördümüzün ne yapmak istediğini kimse anlamayacaktı. Bu işi nasıl yürüteceğimizi bile bilmiyorduk. Bu yüzden, bu fikri ortaya attıktan dört yıl sonra hiç harekete geçmedik.

Yine de istedik. Gerçekten istedik.

Ama hiçbir zaman doğru kadını bulamadık ve şimdi de bulamayacağız gibi görünüyor.

Burnumun kenarını çimdikliyorum. Sanırım başım ağrıyor. Ayağa kalkıyorum ve masaya birkaç banknot atıyorum. "Pastanızın tadını çıkarın."

Güneş gözlüklerimi taktım ve uzaklaşmaya başladım. Sonra geri dönüp eğiliyorum ve yanağından öpüyorum. "Mutlu olduğun için mutluyum, Gin. Benim için önemli olan tek şey bu."

Büyük, endişeli gözlerle bana bakıyor. "Peki ya sen? Senin mutluluğun ne olacak?"

Güneş gözlüklerimi burnuma doğru itiyorum ve ona ince bir gülümseme veriyorum. "Başkan Romano'yu avucumun içine aldığımda mutlu olacağım."

Arabama doğru yürürken gülümsemem kayboldu. Neden kadınlar her zaman dürtmek, araştırmak ve bu kadar çok lanet soru sormak zorunda? Nasıl *hissediyorsun*? Ne *istiyorsun*? Neden her zaman bu kadar *sinirlisin*, Salvatore? Umarım Chiara bu kötü alışkanlığı edinmez. Kız kardeşime katlanırım ama gelinime katlanamam.

Ginevra'nın sözleri bütün gün aklımdan çıkmıyor. *Senden hiç hoşlanmıyorum. Biraz.*

Bu kasabadaki pek çok kadın, ünüme rağmen benimle evlenmek için adam öldürür. Bazıları da ünüm yüzünden. Okulun kapısında duran iki düzine kızın bana aval aval baktığını hatırlıyorum, arabama binmeye ve onlara gülümsemem halinde külotlarını vermeye hazırdılar.

Ve hepsinin ortasında Chiara vardı, sitem ve güvensizlik o bebek mavilerini dolduruyordu. Eğer doğum günü gecesi bana bu kadar kaba davranmasaydı, kendimi kaybedip elimi boğazına sıkıştırmazdım. Biz de çok iyi başlamıştık.

O öpücük.

Bu gerçekten güzel bir öpücüktü. Karımın beni istemesini istiyorum. Ellerimi onun üzerine koyduğumda, dokunuşumla yanmalı.

Takım elbise ceketimi giyip saçımı tarıyorum. Neden baştan başlamıyoruz? Başka bir akşam yemeği. Bir öpücük daha. Ona kolumdaki kadın olarak nasıl bir hayat yaşayabileceğini ve ne kadar iyi olabileceğimi göstereceğim.

Belediye Başkanı Romano'nun malikanesinin önünde durup ön kapıyı çaldığımda saat neredeyse yediydi. Chiara kendisi açtı.

Yular yakalı baskılı bir tulum giyiyor ve ayakları çıplak. Sarı saçlarının tamamı başının üstünde gelişigüzel bir topuz şeklinde toplanmış ve dalları kaçarak yüzünü çerçeveliyor.

Evet, çok tatlı. Şirin kızlar beladır. Tam da arzuladığım türden bir bela.

Beni evinin önündeki basamakta görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Ona gülümseyerek dişlerimi gösteriyorum. "Beni özledin mi, bebeğim?"

Eli kapının çerçevesinden aşağı kayıyor ve geri çekiliyor. "Babamı görmeye mi geldin? Gidip onu getireyim."

"Seni görmeye geldim." Onun yanından geçip koridora çıktım ve etrafa bakındım. Gerçekten çok güzel bir ev. Benimki daha büyük ama o kadının dokunuşu eksik.

"Ne? Neden?"

Şimdiden benimle tartışmaya başladı. Onu duvara yaklaştırıyorum ve ellerimi başının iki yanına koyuyorum. Vanilya gibi kokuyor ve bana bakarken o iri gözleri şaşkınlıkla kocaman açılıyor. Ne kadar yumuşak dudakları var. Bahse girerim çok iyi sakso çekmeyi öğrenebilir.

"Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için ya da seni görmek istediğim için. Birini seç ve yukarı çıkıp giyin. Seni yemeğe götüreceğim."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Kız kardeşim de orada olacak ve seni görmek istiyor," diye yalan söyledim. "Kumarhanelerimden birinde yemek yiyeceğiz."

"Kumarhaneye gidemem. On yedi yaşıdayım."

Yaklaşıyorum ve çenesinin altına bir parmağımı sokuyorum. "Bu benim kumarhanem, bebeğim."

Sen o güzel kafanı bu konuda yorma."

"Birisi yüzümü tanıyabilir ve sizi..." Gülümsemem genişledikçe sözünü kesiyor. İnsanlar hakkımda binlerce rapor, suçlama ve şikâyetle bulunabilir ama kimse beni istediğimi yapmaktan alıkoyamaz.

Biraz daha itiraz etmek için ağzını açmıştı ki arkamızdan derinden gelen bir ses duyuldu.

"Lütfen Salvatore ile git Chiara ve ona cevap vermeyi kes. Seni böyle itaatsiz olman için yetiştirmedim."

Omzumun üzerinden Belediye Başkanı Romano'ya bakıyorum. Onu duvara yaslayan 1.80 boyundaki adamdan çok kızına sinirlenmiş görünüyor.

Olması gerektiği gibi.

Chiara kızardı ve başka tarafa baktı. Yakınına eğilip kulağına fısıldıyorum.

"Babanın dediğini yap, bebeğim."

Belediye Başkanı öne çıkar. "Nasılsın, Salvatore? Şehirde her şey yolunda mı?"

"Şehrin benim bölgemde her şey yolunda."

Belediye Başkanı Cheshire Kedisi gibi sırtıyor, ama bakışları tekrar kızının üzerine düştüğünde gülümsemesi yüzünden siliniyor. "Hâlâ burada ne yapıyorsun? Yukarı çık!"

Chiara kolumun altından kaçıyor.

"İstediğin kadar zamanın var bebeğim," diye sesleniyorum arkasından, o küçücük şortuyla merdivenleri çıkarken onu izliyorum. Kahretsin, ne kadar da tatlı bir kıcı var.

Chiara hazırlanırken ben de avluya çıkıp belediye başkanıyla bir Campari içiyorum. Yirmi dakika sonra, bize doğru gelen yüksek topuk seslerini duyuyorum ve arkamı dönüyorum.

Lanet olsun.

Doğum gününde Chiara iffetli görünüyordu. Okul üniforması içindeyken çok tatlıydı. Şimdi ise göğüslerini ve kalçalarını saran, kalçasına kadar yırtmaçlı siyah saten bir elbiseyle bana doğru geliyor ve bir femme fatale edası ve kalkık bir çenesi var. Görünümünü koyu kırmızı rujuyla tamamlıyor.

"Vay anasını," diye mırıldanıyorum, dişlerim alt dudağıma batıyor. "Seni yiyip bitirebilirim."

Ona uzanıyorum ve elimi sırtının alt kısmına koyarak onu kendime çekiyorum, Belediye Başkanı Romano'nun bizi havuz kenarında yalnız bıraktığının belli belirsiz farkındayım.

Chiara kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Bu gece tanınmak istemediğim için farklı giyindim."

"Elbette, bebeğim. Sen ne dersen." Bu elbiseyi benim için giymemiş olsa bile, bütün gece ona bakacak olan benim. Ona dokunacak olan da benim. İşaret parmağımla elbisesinin ince askısını omzundan köprücük kemiğine kadar izliyorum.

Chiara nefes alıyor, gözleri ağzıma takılıyor ve odaklanamıyor.

Belediye Başkanı Romano elinde bir kolyeyle beliriyor. Chiara'ya on yedinci yaş gününde verdiğim elmas kolye. "Bu kasadaydı. Salvatore bunu takmanı isterdi."

"İzin verin." Elimini uzattım ama Chiara hemen babasının elinden aldı ve içeri, aynanın yanına gitti. "Sorun değil. Ben yaparım."

Chiara'nın aynadaki gözlerini ensesindeki tokayı kapatırken yakalıyorum. Ellerimi boğazına yaklaştırmam konusunda bana güvenmiyor. Ona doğru yürüyorum ve işaret parmağımı ensesinde gezdiriyorum.

"Eğer sen iyi bir kızsan, benim de iyi olmamam için hiçbir neden yok."

"Riske girmeyeceğim, teşekkürler." Saçlarını silkeledi ve aynada kendine baktı. Sonra da bana.

"Birlikte iyi görünüyoruz. Hadi," diyorum, elini tutup onu ön kapıya doğru çekerek.

"Kızımı 11'de geri getir, Fiore. Bu gece okul var. Ve ellerini kendine sakla."

"Elbette, Başkanım. İyi geceler."

Kaldırım kenarında bir araba bekliyor; benim arabam değil, şoförlü siyah bir Bentley ve Chiara ile birlikte arka koltuğa oturuyorum. Saten elbisesinin askılarını düzeltiyor ve eteğini düzeltiyor, ben de ona bakıyorum, onu içime çekiyorum.

Bu gece hepsi benim.

Annesi gözlerinin önünde öldürüldüğünden beri ne kadar güçlü olduğu konusunda beni şimdiden şaşırttı. Bu kızın neyden yapıldığını öğrenelim.

Araba kaldırımından uzaklaşırken ona yaklaşıp belini avuçluyorum. "Çok güzel görünüyorsun. Yemek için yeterince iyisin."

Gözleri benimkilere kayıyor. "Menüde ben yokum."

Her zaman önce meydan okumaya uzanır. Aptal kız şimdiye kadar daha iyi bilmeli ve beni etkilemeye çalışmalıydı. Ya da sadece pes etmeli. İşaret parmağımı göğsünün ortasında, boğazındaki pırlantaların üzerinde ve kolunda gezdiriyorum. "Ginevra'nın elmas yüzüğünü beğendin mi? Sana da aynısından bir tane alacağım."

"Hayır, teşekkür ederim" diyor, sesi nefes nefese. Parmaklarım eteğinin altından bacağına doğru kayarken elimi tutuyor. "Kes şunu. Babamın ne dediğini duydun."

"Elmaslar sana çok yakışıyor, bebeğim." Dişlerimle boğazını sıkıyorum. "Nişanlandığımızda parmağına takman için sana büyük ve ışıltılı bir şey alacağım, böylece herkes senin benim olduğunu bilecek."

Chiara'nın nefesi kesiliyor ve gözleri dalgalanarak kapanıyor. Bu manzara karşısında burun deliklerimden keskin bir nefes alıyorum. Kahretsin, şimdiden çok tahrik olmuş. Lorenzo onu kestiğinde külotunun sıırsıklam olduğunu söyledi.

"Seni elime almak için bütün bir yıl bekleyebilir miyim bilmiyorum. Seni boşaltırsam babana söylemezsin, değil mi?" Elim kalçasının dışından içine doğru kaydırıyorum.

Chiara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. İki avucunu göğsüme dayayıp beni itiyor. "Bunu aklından bile geçirme. Ellerini kendine sakla."

Gülüyorum ve beni deri koltuğa geri itmesine izin veriyorum. "Eve gidene kadar kıvranacak olan sensin."

Yanakları kırmızıya boyanmış ve dudakları ayrılmış. "Kıvranmıyorum."

"Kendini boşaltmak için parmaklarını mı kullanıyorsun yoksa vibe?"

"Tek düşünebildiğin bu mu?"

"Aklımda çoğu tatsız yüzlerce şey var. Bazıları düpedüz kötü niyetli. Seninleyken her birini unutmak istiyorum."

Ağızına sahip olmak için yaklaştığımda alt dudağı yumuşuyor. İlk öpüşmemizden beri bu kızda özel bir şeyler olduğunu hissedebiliyordum. Onu yatağıma aldığımda yatakta düpedüz kirli olacak.

"Beni götüreceğiniz kumarhaneyi anlatın."

Duraklıyorum, ağızım onunkinden bir santim uzakta. "Gerçekten işimi mi öğrenmek istiyorsun yoksa dikkatimi seni öpmekten alıkoymaya mı çalışıyorsun?"

Chiara alt dudağının yastığını ağzına alıyor, kısa bir süre ısırıyor ve sonra bırakıyor. Bunu tahrik etmek için yapmıyor. Düşüncelerini toparlıyor ama taşaklarını geriliyor ve göğsünün derinliklerinde inliyorum. Ben ona bu kadar yakınken, o gülünç derecede seksi elbiseyi giymişken ve bukleleri omuzlarına dökülürken bunu yapmamalıydı.

"Evet."

"O zaman dışarı bak." Pencereye doğru dönüyor ve ben de kolumu beline dolayıp dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "Hangi binaların benim olduğunu hatırlıyor musun?"

Şehrin ışıkları onun güzel yüzünü renklendiriyor. Coldlake'teki tüm kumarhaneler, yanıp sönen ışıklar, neon oyun kartları ve süslü çeşmelerden su fışkiyeleriyle beyaz, sarı, pembe ve mavi renklerle aydınlatılan ana şeridin kuzey ucunda sıralanıyor.

"Şuradaki," diyor, süzülürken gümüş ve beyaz bir gökdeleni işaret ediyor ve sonra geldiğimiz yöne dönüp başka bir gökdeleni bakıyor. "İşte bu."

Bentley, Grand Plaza Otel'i'ne döner ve ana girişte durmak için dairesel sürücünün etrafından dolanır. Fayanslar beyaz mermerden, ön giriş ise parlayan cam ve altındandır. Tüm belboylar aynı krem ve altın rengi kıyafeti giyiyor ve içeride, lobinin üzerinde devasa bir kristal avize asılı duruyor.

"Ve bu," diye bitiriyor Chiara, içeriye bakarak.

"Çok güzel."

Bentley'den indik ve elimi uzattım. Chiara etrafta gece kıyafeti giymiş insanlara, yanıp sönen ışıklara ve renklere bakarken hiç düşünmeden elimi tutuyor. Lobide dolaşırken bizi izleyen insanları izliyorum. Buradaki çoğu insan benim kim olduğumu biliyor ve kolumdaki bu güzel ve belli belirsiz tanıdık sarışının kim olduğunu merak ettiklerini söyleyebilirim. Chiara'yı etkinliklerde ve televizyonda görmüşler ama her zaman çok ağırbaşlı görünüyor. Bu bombayı tanımıyorlar.

Chiara'yı üst katta, restoranın kumarhane katına baktığı, üyelere özel kumarhaneye götürüyorum.

Otururken garsona "Bir şişe Dom Perignon alacağız," diyorum. Masa, smokinli erkeklerin ve uzun elbiseli, mücevherlerle süslü kadınların paralarını bana vermekle meşgul olduğu özel blackjack ve barbut masalarına bakıyor.

Tekrar eline uzandım. "Sen iyi olduğunda ne kadar iyi olduğumu görüyor musun?"

Chiara ona dokunmama izin verdiğini fark etmiş gibi görünüyor ve geri çekiliyor. "*İyi davranmıyorum.* Anneminki gibi boğazımın kesilmesini önlemeye çalışıyorum."

"Ben de cazibemin senin üzerinde işe yaramaya başladığını sanıyordum. Ne yemek istersin?" Menüü açıp soruyorum. "İstakoz? Somon? Havyar?"

Menüye şaşkınlıkla bakıyor. "Bilmiyorum. Böyle yerlerde asla yemek yemeyiz. Babam yerel işletmelerde görünmemizi istiyor çünkü bu oy için iyi."

Garson geri gelip şampanyayı doldurduğunda, bizim için sipariş veriyorum. Şampanya bardağını ona yaklaştırıp gülümsüyorum. "Benimlesin. Her şey yolunda."

Chiara bana, restorana, kendine bakıyor, sonra beni şaşırtarak flüte uzanıyor ve bir yudum alıyor.

Gülümsemem genişliyor. İsteddiği bir şey onu baştan çıkardığında kurallar buraya kadarmış. "Gelinimin şampanya zevki var mı?"

Chiara yutkunuyor, tereddüt ediyor ve bir yudum daha alıyor. "Garip ama nefret etmiyorum."

"Benim gibi mi?" Ona gülümseyerek soruyorum.

Bunu söylememişim gibi davranıyor. "Burası yasal görünüyor. Bu şehirdeki herkes senin kumarhane işlettiğini biliyor. Yani..."

"Yani?"

"Peki, numara nedir? Paranızın çoğunu yasadışı yollardan kazanıyorsunuz, değil mi?"

"İşin püf noktası..." Sesimi alçaltıyorum ve Chiara'ya doğru eğiliyorum. O kadar meraklı ki o da bana doğru eğiliyor. "İşin püf noktası, parayı nasıl kazandığımı kimseye söylememem ve hiçbir şeyi itiraf etmemem."

Chiara arkasına yaslanıp şampanyasından bir yudum daha alıyor ve kısık gözlerle beni izliyor. Şüpheli küçük kedi.

Üst düzey kumarhane yöneticilerinden biri masaya gelip benimle konuşmak istiyor ve yüz ifadesinden bunun Chiara'nın kulaklarına göre bir şey olmadığını anlayabiliyorum.

Masadan uzaklaşıyoruz ve bana diyor ki, "Ana kumarhanede bir çift kart sayıcısı keşfettik. Şehir dışından gelmişler."

Çenem gerildi. Kart saymak yasadışı değil ama bana ait olan her kumarhanenin yazılı olmayan yasalarına aykırı. Sayıcılar blackjack oyununda dağıtılan kartları takip eder ve destenin kendi lehlerine olduğunu bildiklerinde yüksek bahis oynarlar. Bazı sayıcılar çiftler veya gruplar halinde çalışarak

ne yaptıklarını gizlerler. Bir kişi sayar ve sonra bir başkası oyuna katılır ve yüksek bahis oynaması gerekip gerekmediğine dair bir sinyal alır.

Göz ucuyla Chiara'nın bir garsona el salladığını ve sipariş verdiğini görüyorum.

Eğer bu pislikler Coldlake'ten olsaydı, aptallıkları yüzünden onları öldürürdüm. Şehir dışından gelenler mesajlarını geldikleri yere götürebilirler.

Kimse benden bir şey çalıp yanına kâr kalamaz.

"Onlara kazançlarını verin. Sonra onlara arkaya kadar eşlik edin ve bacaklarını kırın."

"Evet, efendim." Başını sallar ve söyleneni yapmak üzere oradan uzaklaşır. Ya da daha doğrusu, bunu onun yerine yapması için mekandaki en büyük iki güvenlik görevlisini bulur.

Asma kata doğru yürüyorum ve aşağıdaki oyunculara bakıyorum. Kumarhaneme gelenler şanslarını deneyebilirler ama sonuçta her zaman kasa kazanır.

Chiara'ya döndüğümde, bir shot bardağını ağzına götürdüğünü görüyorum, yutkunuyor ve iğrenmiş bir yüz ifadesi takınıyor. İkinci bir boş shot bardağı dirseğinin dibinde.

Yanına yaklaştım, bardağı elinden kaptım ve kokladım. "Tekila mı?"

Chiara dilini çıkarır ve öğürür. "Bu *korkunç*. Bir tane daha istiyorum."

Ben gideli iki dakika oldu ve o shot mı atıyor? Garsona işaret etmek için elini kaldırdı ama ben indirdim.

"Yeterince içtin. Biraz su iç." Şampanya kadehini elinden aldım ve su bardağını önüne koydum.

"Ama ben tekila istiyorum."

"Neden tekila istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Şampanya içimi ılık ve köpüklü hissettiriyordu ve aniden her şey hakkında çok fazla düşünmüyordum."

Otururken yüzünü dikkatle inceliyorum. Yanakları on yedinci yaş gününde olduğundan daha ince ve gözlerinin altında koyu lekeler var.

Şampanyamı elime aldım ve büyük bir yudum aldım. "Endişelenecek ne var ki?"

"Her şeyi."

"Üzülme. Senin endişelenmene gerek kalmasın diye ben endişeleniyorum."

"Ama beni endişelendiren sensin."

Ona bakarken, yanağının kıvrımında Ophelia'yı görüyorum. Boğazının uzun çizgisinde. Ophelia bana cevap vermeyi ve beni kızdırmayı severdi. Buna cesaret eden tek kişi oydu.

Yumuşak, kadınsı bir ses kulağıma fısıldıyor. *Yeterince acı çekmedi mi?*

Chiara çenesini elinin üzerine yaslıyor ve bana bakıyor, büyük mavi gözleri hafifçe odaklanmamış. "Gerçekten çok tatlısın, bunu biliyor muydun?"

"Evet."

Gözlerini deviriyor. "Tabii ki öyle. O kadar paran ve görünüşün var ama bir suçlu olmak zorundasın. Neden?"

Chiara'nın diğer eli masanın üzerinde ve ben uzanıp onu tutuyorum. Gerçekten sarhoş olmalı çünkü bana izin veriyor. İnce bileğini elimde tutuyorum ve damarlarının narin izlerine bakıyorum. "Çünkü insanlar kıskanç ve kana susamış ve her zaman senin sahip olduklarını almaya çalışacaklar."

"Yani ilk sen mi alıyorsun?"

Her zaman. Düşmanım kendisine ait olanı korumadıysa, sahip olduklarını hak etmiyor demektir.

"Çok kötüsün, biliyorsun değil mi?"

"Ve çok güzelsin. Şımarık bir prensese göre."

"Belki de senin dünyanda şımartıldım çünkü sevildim, özgür oldum ve istediğim her şey olabileceğim söylendi. Benim dünyamda şanslıyım. Şanslıydım." Yüzü düşüyor ve umutsuzluğun onu ele geçişi izliyorum. "Ağlamayacağıma dair kendime söz verdim. Sadece bir süreliğine unutmak istedim ama onu unutamıyorum. O beni sevdi. Ben *sevildim*. Muhtemelen bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorsundur."

Chiara keskin bir nefes alıyor ve elimin bileğini acımasızca sıktığını fark ediyorum. "Damarlarındaki kanı seviyorsan benim hakkımda varsayımlarda bulunma."

"Ow. Tamam, tamam." Tuttuğum bileğine bakıyor. Belli ki çekingenliği azalmış çünkü bir an sonra soruyor: "Kız kardeşinin seni sevdiğini mi söylüyorsun? Ölen mi?"

O kadar şaşırdım ki elimi gevşettim. Tanrı aşkına. Ginevra'yı Chiara'ya benim için yumuşasın diye gönderdim, aile sırlarımızı ortaya dökmesi için değil.

Chiara hafifçe geveleyerek, "Bunda utanılacak bir şey yok," diyor. "Belki bazen insan gibi davransaydın senden daha çok hoşlanırdım."

"Bu haldeyken seni nasıl eve götürebilirim ki?"

"Ne eyaleti? İyiyim."

Onu arabama bindirmeli ve ayılana kadar kola içirmeliyim. Onu ayağa kaldırıp katta yürütüyorum, ama dizleri bükülmeye devam ediyor, bu yüzden onu kollarıma alıp kumarhaneden asansöre taşıyorum.

"Hey! Beni yere bırak. Ben *iyiyim*."

Kafalar avazı çıktığı kadar bağırarak kadına dönüp bakıyor.

"Belediye başkanının kızı kumarhanemde çok fazla dikkat çekiyor. Umarım bu babasına geri dönmez."

Chiara elini dudaklarına götürüyor, gözleri açılıyor. Parmaklarının arasından fısıldıyor: "Babam kumarhanede sarhoş olduğumu öğrenirse çok kızar."

"Ona söylemeyeceğiz, bebeğim."

"Ama öğrenecek. Artık onun kim olduğunu bilmiyorum. Annemden beri-" Sözüne kesiyor, gözleri panik ve gözyaşlarıyla doluyor. "Öleceğim, değil mi?"

"Şşşt," diyorum, dudaklarımı şakağına dayayarak. "Tekila konuşuyor."

"Yalancı," diye fısıldıyor, gözleri parlıyor. "Senin gibi yapmayan kadınlar Senin gibi adamlar tarafından söylenenlerin sonu ölümdür."

Onu Bentley'e götürdüm ve arka koltuğa oturttum. Bu tam bir tren kazası. Ona daha yakından bakmalıydım.

"Bizi Maxim'e götür," diyorum şoföre. Chiara'nın başını kaldırıp ne dediğini anlaması bir an alıyor. Gözyaşları yüzünden aşağı dökülmüş ve yanaklarında siyah rimel izleri var.

"Maxim Otel mi? Beni eve götürmeyecek misin? Komik işlere kalkışmayın bayım." Yüzüme doğru uyarıcı bir parmak salladı.

Sarhoş Chiara, onu bu halde eve geri bırakırsam babasıyla kavga edecek ya da dağılacak gibi görünüyor. Bu benim hatam, yani ayılana kadar benim.

On beş dakika sonra şehrin diğer ucundaki Maxim Grand Hotel'in önünde duruyoruz. Ön tarafta beyaz mermerden devasa bir fiskiye var. Her on beş dakikada bir, renkli ışıklarla aydınlatılmış yüzlerce fiskiyeden su fışkırıyor.

Sarhoş kızların dikkatini dağıtmak için mükemmel.

Chiara'nın arabadan inmesine yardım ediyorum ve onu fiskiye kenarına oturtuyorum. Geride durup parmaklarını suda sallandırmasını, ışıklar değiştikçe renkleri seyretmesini izliyorum. Bu tabloda anlam veremediğim tuhaf bir şey var.

Sonra ne olduğunu anladım.

Chiara gülümsüyor.

Onu daha önce gülümserken gördüğümü sanmıyorum.

Bir an sonra su, sarı, turkuaz ve pembe renklerde yanarak büyük bir hızla arkasından havaya fışkırır. Kalabalıktan bir nefes sesi duyulur ve Chiara başını kaldırıp güler. Sprey etrafındaki havada gökkuşağı oluşturuyor ve çıplak teni mücevher tonlarında parlıyor.

Bir an sonra bakışları yüzüme kayıyor ve gülümsemesinin tüm gücüyle göğsüme çarpmasıyla bir kasılma hissediyorum. Kim olduğumu hatırladığında gülümsemesinin sönmesini bekliyorum ama o sadece gözlerini başının üzerindeki su fiskiyesine kaldırıyor, sanki beni de sevincini paylaşmaya davet ediyor.

Birden onu buraya neden getirdiğimi hatırladım ve nefes alamadım. Ophelia. Onu en son Chiara'nın olduğu yerde otururken görmüştüm.

Onu *canlı* gördüm.

Öldükten sonra onu çok gördüm.

Yumruklarım iki yanımda sıkılı. Chiara gülümsüyor ve saçlarının nemli tellerini yüzünden geriye doğru iten fiskiyesini izliyor. Görüntü zihnimde parlıyor ve kan kırmızısına dönüşüyor. Grafik görüntülerin beynime akmasını engellemeye çalışıyorum ama bu, bir tsunamiyi tel örgüyle engellemeye çalışmak gibi bir şey.

Ağzının köşeleri grotesk bir gülümsemeyle jilette kesilmiş. Ölü, bakan gözler. Meme uçları kesilmiş. Karnı yarılmış ve bağırsakları yağlı, parlak şeritler halinde dışarı çıkarılmış. Bir çiçeğin siyah ve kanlı taç yaprakları, ağzındaki kırık dişlerin arasından görünüyordu.

Chiara gülümsemeye devam ediyor ve parmaklarını bir su fiskiyesinde gezdirmek için uzanıyor. Ophelia'nın yanaklarında da siyah rimel izleri vardı, çünkü yüzüne kazınmış olan kalıcı sırtışı sırtıyordu.

Arkamda ayak sesleri duyuyorum. Birkaç ayak ve derin sesler. Sesler kesiliyor ve ayaklar yavaşlayarak duruyor.

Chiara yanımdan geçip gidiyor ve yüzündeki gülümseme kayboluyor.

"Onu ağlatıyordun, Salvatore." Derin, sinsî, tanıdık bir ses. Vinicius.

Döndüm ve üçünü de gördüm. Eski arkadaşlarımdan hepsi takım elbise giymiş. Şehirde benim sahip olmadığım birkaç kumarhaneden birine sahip olan Maxim'den yeni çıktıklarını tahmin ediyorum. Vinicius'un kafayı bulmaya ihtiyacı vardı.

"Tekila onu ağlatıyor. Onu daha iyi öpüyordum."

Chiara çeşmenin kenarına tutunur. Ayakları altında toplanıyor ve omuzları sıkılıyor. Vinicius, Cassius ve Lorenzo'ya bakarken nefes alış veriş hızlanıyor.

Korkma, bebeğim. Sana yaklaşımlarına izin vermeyeceğim.

"*Bambina*," diye gürlüyor derin bir ses. Cassius etrafımda dönüyor ve Chiara'yı bir şahin gibi izliyor. Ona elini uzatıyor. "Bir hata oldu. Buraya gel de konuşalım."

Adamın eline onu ısırarak bir yılanmış gibi bakıyor.

Söz verdiğim gelinime bir adım daha yaklaşıyorum. "Aklından bile geçirme."

Ama Cassius bunu düşünmekten başka bir şey yapmak istemiyor. "Eğer seni korkutursa ya da hoşuna gitmeyen bir şey yaparsa, ben buradayım. Ben onun gibi değilim." Çenesini bana doğru salladı.

Chiara'nın bakışları üç adam arasında gidip geliyor ve konuşmayan tek kişi olan Lorenzo'ya takılıyor. Gözlerinde çıplak bir açıklıkla ona bakıyor. Giydiği elbise yüzünden. Kalçalarını ve göğüslerini sadece hayalini kurduğumuz gibi saran o yapışkan, siyah saten elbise. Tatlı bakiremiz, seks gibi görünüyor.

Benim tatlı bakirem.

"Geri çekilin," diyorum eski arkadaşlarıma. "Size bir daha söylemeyeceğim."

Bir kolumu Chiara'nın beline doladım ve onu ayağa kaldırdım. Arabama doğru yürüyorduk ki Lorenzo önümüze çıktı.

"Seni daha sikmedi mi?"

Chiara tiksintiyle ona bakar. "Ben *on yedi* yaşındayım, pislik."

Lorenzo'nun gözleri alaycı bir şekilde kocaman açılır. "Oh, Salvatore yasaları çiğnemek istemez, değil mi?"

Vinicius sanki birdenbire suya ilgi duymuş gibi çeşmeye yaklaşıyor ama tavrı çok rahat. Cassius'un diğer tarafımızı sıkıştırdığını hissediyorum. Üç kurt, daire çizerek yaklaşıyor.

Chiara'yı arabama doğru yönlendirmeye çalışıyorum ama o elimden kurtuluyor ve sarhoş kız öfkesiyle onlara doğru dönüyor. "Bunu neden umursuyorsunuz ki?"

Vinicius sivri bir şekilde gülümser. "Çok açık değil mi? Bunu kendimiz için istiyoruz."

"O mu? Bekâretimi mi? İğrençleşme. Duvara asabileceğiniz bir kupa değil! Bu benim vücudum ve..." Sözünü kesiyor, sarhoş zihni başka bir olasılığa takılıyor. "Aslında evet, Salvatore beni onlarca kez becerdi. Hepiniz evinize gidebilirsiniz."

"Güzel kızlar çirkin yalanlar söylememeli," diyor Cassius. Uzanıp ona dokunabilecek kadar yakın. Elini yanağına doğru kaldırdığını görebiliyorum.

Chiara'yı kendime yaklaştırıp bir kolumu beline doluyorum ve diğerlerine böhürlenen bir bakış atıyorum.

O benim.

O yüzden

geri çekil.

"Chiara bu gece benim için giyinmek için sabırsızlanıyordu, ya sen bebeğim?

Çok lezzetli görünmüyor mu? İzninizle, gelinimi eve götürmem gerekiyor."

Cassius'un çenesi öfkeyle gerildi. Vinicius bile Chiara'yı onlardan uzaklaştırmamı izlerken her zamanki sırtışını bıraktı.

Lorenzo'nun gözleri kısılıyor ve ilerleyişimizi izlerken başı yavaşça dönüyor. "Ona göz kulak olsan iyi olur Fiore. Düğününe kadar ona bir şey olmasını istemezsin."

"Git kendini becer, Lorenzo. Eğer ona dokunursan ellerini keserim."

Chiara'nın arabaya binmesine yardım ediyorum ve kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyorum. Şoför uzaklaşırken Chiara yanımdaki koltukta kaskatı oturmuş, gözlerini dikmiş önüne bakıyor. Sonunda ayılmış gibi görünüyor.

"İyi misin, bebeğim? Korkmana gerek yok. Sana dokunmalarına asla izin vermem."

Gözyaşları gözlerine doluyor ve yüzünden aşağı dökülüyor. Tekila gözyaşları mı?

"Onları tekrar görmek bana o geceyi hatırlatıyor. O an-"

Hayır, annesinin boğazının gözlerinin önünde kesildiğini hatırladıkça keder ve acıdan gözyaşları döküyor. Dişlerimi sıkarak onu izliyorum, onu kollarıma çekmekle ona sakin olmasını söylemek arasında kalıyorum.

Bu hayatta hepimiz keşke görmeseydim dediğimiz şeyleri görürüz.

Onu evine götürüyorum, yani merdivenlerden sağ salım çıktığından emin olduktan sonra oradan ayrılıyorum. Chiara koridorda bana dönüyor ve karanlıkta kocaman açılmış gözleriyle bana bakıyor.

"Üç arkadaşın. Eski arkadaşların. Sence söylediklerinde ciddi miydiler?"

"Sana ellerini sürerlerse onları öldürürüm, söz veriyorum." Chiara yaklaşıyor. "Benim için öldürecek misin?"

Aniden değişen ruh halini merak ederek ona bakıyorum. Ölüm ve şiddetten bahsettiğimde her zaman benden uzaklaşırdı. "Bu o mu?"

Ne istiyorsun, bebeğim? Sana karşı tatlı olmamı isteyeceğini düşünmüştüm. Sana nazik davranmamı ve prenses gibi hissettirmemi."

Başını iki yana sallar. "Hayatım boyunca bir prenses gibi muamele gördüm ve bunun beni getirdiği yere bak. Sana sorarsam birini öldürüp öldürmeyeceğini bilmek istiyorum."

Gözlerinde nefret ve kararlılık yanıyor. "Kimi öldürmemi istiyorsun, bebeğim?"

Chiara ellerini göğsüne koyuyor. Güzel yüzü bir öpücük için yalvarır gibi benimkine doğru kalkıyor ve fısıltı dudaklarından bir aşk sözcüğü gibi dökülüyor.

"Baba."

Chiara

D Reklam. Ölmeyi hak eden o.
Onu tekrar görüyorum, elinde Lorenzo'nun bıçağını tutarak evden çıkıyor ve anneme yaklaşıyor.
ve ağladı.

Onun geldiğini bile görmedi.

Evde dört acımasız adam varken, onu öldürecek kişi babamdı.

Salvatore'a bir adım daha yaklaşıyorum ve ellerim otomatik olarak göğsünden yukarı çıkıp boynuna dolanıyor. Salvatore gibi bir adamdan bir şey istemek tehlikeli ama beni bir koca gibi koruyacağına söz verdi ve ben de ondan bunu istiyorum.

İstediğim *tek* şey bu.

"Lütfen benim için babamı öldür," diye fısıldadım. "Babamın sana teklif ettiğinden başka ödeme yapmamın bir yolu yok ama bunu benim için yaparsan ben..." Ona sunabileceğim ve onun önemseydiği tek şeyi vaat ederken bocalıyorum. "I..."

Bunu yapabilirim. Annemin hatırı için. Sertçe yutkunuyorum.

"Karşı koymadan seninle evleneceğim. Ne istersen yapacağım."

Salvatore'un gözleri kısıılır. "Bunu zaten yapacaksın. Zaten benim olan bir şey için pazarlık yapma."

O anlamıyor. Sadece kağıt üzerinde aramızda olanlardan bahsetmiyorum.

Göğsüne sıkıca bastırana kadar biraz daha yaklaşıyorum ve kalbim çarpmaya başlıyor. Sadece rol yapıyorum, onu çaresizce yapmasını istediğim şeyi yapmaya ikna etmeye çalışıyorum, ama rol yapmakla gerçeklik arasındaki çizgi çok ince.

"Ama *nasıl* senin olacağım, bu senin için önemli değil mi? Zamanı geldiğinde beni kendi isteğinle elde etmeyi tercih etmez misin? Beni tercih etmez miydin?"

Seni istiyordum.

Seni *arzuluyorum*.

"Sana minnettar olmamı tercih etmez miydin?"

Babamı öldürürse ona bekaretimden fazlasını vaat ediyorum. Bunu onun için iyi yapacağım. Beni yatağa atmasına izin verme konusunda hevesli olduğuma inandıracağım. Çok zor olmasa gerek. Salvatore tanıdığım en yakışıklı adamlardan biri. Şu anda bile, aklımda cinayetle onun kollarında dururken, kalbim göğsüne çarpıyor.

Salvatore usulca güler. "Bebeğim, düğün gecemizde beni istemeyeceğini mi sanıyorsun? Sahte bir şey yapmak zorunda kalacağını mı düşünüyorsun?" Başını eğiyor ve dudaklarını kulağıma dayıyor. "Birkaç kelime ve bir parmakla seni buraya getirebilirim ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Seni tek kolumla vücuduma sabitlerim ve elimi külotunun içine sokarım. Ben müstakbel kocan için ne kadar azgın bir kız olduğunu fısıldarken klitorisini hızla ov."

Isı vücudumda dalgalanıyor ve gözlerim neredeyse kapanıyor. Bana dokunduğunda Salvatore'a hiç tepki vermemiştim. Sadece kulağıma değen dudakları bile dizlerimin bağını çözmeye yetiyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum ve sonra bunu yapması için ona yalvarıyormuşum gibi geldiğini fark ediyorum. "Lütfen benim için bu tek şeyi yap. Bir daha senden hiçbir şey istemeyeceğim."

Daha önce de insanları öldürdüğüne eminim. Bir tane daha mı?

Gölgelerin arasından kabirden gelen bir ses konuşuyor. "Benim öz kızım."

Dönüyorum ve babamın koridorda yavaşça bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Saf nefret kalbimi doldururken kollarım Salvatore'un boynundan düşüyor.

"Benim öz kızım bana böyle ihanet eder. Ebeveynlerini yok etmeye çalışan çocuklar için cehennemde özel bir yer vardır."

"Peki ya eşlerini öldüren kocalar?" Feveran ediyorum.

Babam mizahsız bir kahkaha atar. "Bundan şüpheliyim. Eş öldürme o kadar yaygın ki artık suç bile sayılmıyor. Eğer haddini bilmezsen eminim sen de zamanla aynı şeyi öğreneceksin."

Annem gibi havuzda öldü.

Babam bir Salvatore'a bir de bana baktı. "Seni küçük sürtük, intikam pazarlığı yapmak için vücudunu kullanmaya çalışıyorsun."

Göğsüm o kadar daraldı ki nefes almakta zorlanıyorum. Babam Salvatore ve benim birbirimize söylediğimiz her şeyi duydu. Buruşup ölmek istiyorum. "Eğer bir silahım olsaydı ya da nasıl yapılacağını bilseydim, ben-"

Salvatore saçlarımdan bir tutam tutuyor ve yüzümü kendisine doğru dönene kadar çekiyor. "*Yapma.*"

Gözleri benimkilere dikilmiş ama kızgın görünmüyor. Endişeli görünüyor.

Bileğini tutup tırnaklarımla onu tırmalıyorum ve beni bırakması için bağıriyorum.

Saçlarımı onun elinden kurtarıyorum.

"*Annem!*" Göğsüm kabarak babama bağıriyorum. "Annemi öldürdün. Yaptıkların yüzünden hapiste çürüyor olmalısın."

Tüm kontrolümü kaybettim. Dünya kıpkırmızı oldu ve babamın kanamasını izlemekten başka bir şey istemiyorum. Ölmesini ya da en azından benim acı çektiğim kadar acı çekmesini istiyorum.

Çılgılık atarak kendimi babama doğru fırlatıyorum ve o da elini kaldırıp yüzüme vuruyor. Bir tarafa doğru uçuyorum, görüşüm kararıyor ve gözlerim acıyor. Kendimi dizlerimin üzerinde, avuç içlerim fayanslara bastırılmış halde buluyorum.

"Git buradan, Salvatore. Kızımı terbiye etmem gerek."

"Hayır." Salvatore babamın önüne geçiyor ve bir an için bunun beni korumak için olduğunu düşünüyorum. "O benim karım olacak. Onu *ben terbiye edeceğim.*"

Salvatore üst kolumu kavradı ve beni ayağa kaldırdı. Beni oturma odasına götürdü ve kapıyı arkamızdan çarptı.

"Çek ellerini üzerimden," diye soluyorum, onun pençesinde debeleniyorum. Diğer kolumdan tutup beni duvara doğru itiyor ve öfkeli yüzünü yüzüme bastırıyor.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye feveran ediyor. "Bırak beni."

Salvatore avucunu kafamın hemen yanındaki duvara vuruyor ve yüzüme doğru kükrüyor, "Eğer çeneni *kapatmazsan* bir sonraki vuracağım şey sen olacaksın."

İrkildim ve mücadele etmeyi bıraktım.

"Hayatına son verebilecek ve suçluluk duygusundan arınabilecek bir adamı *böyle* tehdit ediyorsun. On yedinci doğum gününün gecesinde hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"Ondan nefret ediyorum," diye hıçkırıyorum. "Ondan çok nefret ediyorum. Cinayet yanına kâr kaldı. Anneme yaptıklarından sonra onu bu kasabada dolaşırken görmenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsin."

"Elbette, bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum," diye homurdanıyor.

Oh, evet. Öldürülen kız kardeşi ve hala çözölemeyen cinayet. Onu kimin öldürdüğünü bilmiyor ama yine de canı yanıyor olmalı. Kalbi gece gündüz onun için acıyor olmalı.

"Eğer kocam olacaksan, beni ondan koruman gerekmez mi?"

"Hiçbir şey yapmama gerek yok, seni küçük aptal. Sana iyilik borcum olduğunu mu sanıyorsun? Cezalandırılmamış bir cinayet için üzölmekten başka yapacak daha iyi bir şeyim olmadığını mı sanıyorsun? Annen daha iyi bilmeliydi."

"Neden? Neden daha iyi bilmeliydi ki? O belediye başkanının karısıydı, mafya karısı değil."

"Kendinizi kandırmayın. Baban onunla evlendiğinde bir suçlu olmayabilir, ama hayatındaki tüm güzel şeylerin onun maaşından daha pahalı olduğunu tahmin edemeyecek kadar aptal olduğunu sanmıyorum."

"O zaman görmeli miydim? O geceye kadar babamla ilgili tehlikeli bir şey olduğunu hiç fark etmemiştim."

"Bilmiyorum. Sen bilmeli misin?" Salvatore bana meydan okuyan bir bakış attıktan sonra geri çekilip bir elini saçlarında gezdiriyor. "Yaptığın ve fark etmediğin şeyler için kendini hırpalamanın bir anlamı yok. Annen seni bildiklerinden korumak için elinden geleni yaptı. Bu çok aptalca bir şeydi."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi. Annem beni böyle sevdiği için aptal mıydı? "Biliyor musun? Senden en az babam kadar nefret ediyorum."

"Şaka yapmıyorum." Bir an için gözleri karardı. Acımasız sözlerine rağmen, bir parçası benim için üzölüyor. Bu çok küçük bir parça olmalı, çünkü bir an sonra ifadesi sertleşiyor. "Bu senin hayatın, Chiara. Bir şeylerin değişmesini istiyorsan, kendin düzeltirsin." Beni omuzlarımdan tutup sarstı. "Büyü artık. Sertleş. Yapılması gerekeni yap ve bunun için ağlama."

Beni sarsarken başım zonkluyor ve onunla mücadele etmeye çalışıyorum. "Sen bir pisliksin."

"Evet, öyleyim ama senin kaderin benim gibi adamlarla çevrili olmak, o yüzden bu andan ders çıkar. Seni korumak için orada olmazsam daha sonra bana teşekkür edeceksin."

Şaşkın bir nefes aldım. Bu da ne demek oluyor? Salvatore beni terk mi edecek? Ya da öldürülebilir. Yeterince düşmanı var.

Babamın annemin boğazını kestiği gibi, birinin de benim önümde onun boğazını kestiğini aniden, canlı bir şekilde hayal ediyorum. Bu olabilir. *Muhtemel* bile olabilir. Kollarımı karnıma sarıp inliyorum. Bunu yapamam. Yeterince güçlü değilim.

Salvatore çenemi kavıyor ve ona bakmamı sağlıyor, ama kaba bir şekilde değil. "Beni dinle Chiara. Düşündüğünden daha güçlüsün." Diğer koluyla beni kendine yaklaştırıyor. Hatta biraz gülümsüyor. "Biliyor musun, doğum gününde seni öptüğüm an çılgılık atmanı ya da bayılmanı bekliyordum."

Onu geri öpmemek. Midem çalkalanıyor olsa da gözümü korkutamayacağımı göstermek için geri çekildiğinde ona dik dik bakmadım.

Ağzı benimkinin üzerine eğiliyor ve dudaklarında tuz tadı alıyorum. Gözyaşlarımın tuzu. Zengin, erkeksi kokusu üzerime siniyor ve dili benimkine doğru hareket ederken kendimi daha sert nefes alırken buluyorum. Eli saçlarıma doğru kayıyor ve beni öperken başımı kavıyor.

"Öpücüklerimi seviyor musun, Chiara?" diye mırıldanıyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Belki bir pisliğim ama yaşamayı istiyorum. O yüzden öp beni ki hâlâ nefes aldığını bileyim."

İstedğini yapıyorum, dudaklarımı açıyorum ve onunkilerin üzerine bastırıyorum. Onu istediğim için deliriyorum.

Ya da onu istediğim için deliriyorum.

Ayrıldığında ikimiz de zor nefes alıyoruz. "Şimdi oraya git ve babandan özür dile ve bunu iyi yap yoksa seni gerçekten cezalandırırım."

Kapıya doğru bir adım atıyorum ve sonra geri dönüyorum. "Evlendikten sonra onu benim için öldürecek misin?"

Salvatore ellerini ceplerine sokar ve duvara yaslanıp genişçe gülümser. Şeytanın kendi gülümsemesi, parlak ve göz kamaştırıcı. "Sana şu sözü verebilirim Chiara. Kadınıma zarar veren olursa, kanını akıtırım."

Bu evet demek değil.

Salvatore'un benimle sadece belediye başkanının kızı olduğum için evlendiğini bildiğimde hayal kırıklığına uğramamalıyım. Belediye başkanının *bakire* kızı. "Peki ya düğünümüz yaklaştığında artık bakire değilsem? O zaman da benimle evlenir misin?"

Yüzündeki gülümseme kaybolur ve gözleri kararır. "Sen neden bahsediyorsun?"

Hepsi bekaretime çok takmış görünüyor. Keşke yıllar önce kaybetseydim dedirtiyor.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Bu," diyor, bir eliyle boğazımı kavrarken diğer eliyle elbisemin satenini bacaklarımın arasına itip amımı avuçluyor, "benim ve bunu sakın unutma. Şimdi, sana söyleneni yap."

Beni iterek serbest bırakıyor ve ben de babamın beklediği koridora çıkıyorum. Yüzünde iğrenç, beklenti dolu bir ifade var ve ben çığlık atıp ona tekrar vurmaya çalışmaktan başka bir şey istemiyorum.

"Salvatore'dan sana zarar vermesini istediğim için özür dilerim," diyorum nefret dolu kelimeleri dudaklarımdan zorla dökerek. Babam tepki vermiyor. Sadece bana bakmaya devam ediyor.

Salvatore'a bakıyorum ve o da *devam* et işareti yapıyor.

Ağzım buruk bir tatla doluyor. "Bu evdeki otoritene saygı duyuyorum. Şu andan itibaren itaatkâr bir kız olacağım."

Babam Salvatore'ye bakar ve şöyle der: "İyi iş Fiore. Kızımı tekrar hizaya soktun."

"Benim işim bu," diye cevap veriyor Salvatore ve sırtışı tüylerimi diken diken ediyor.

Benim hakkımda yaramaz bir çocukmuşum gibi konuşuyorlar.

İçimdeki öfke o kadar güçlü bir şekilde kabarıyor ki topuklu ayakkabılarımda içinde ayak bileklerimin titrediğini hissedebiliyorum. Bu iki nefret dolu adamın önünde dağılmadan önce dönüp merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve yatak odamın yalnızlığına doğru yürüyorum.

Yatağımdan bir yastık kapıyorum ve nefes alamayana kadar ona bağıyorum. Onun ölmesini istiyorum. *Ölmesini* istiyorum. Annem soğuk bir mezarda katledilmiş halde yatarken onun etrafta gülümseyerek dolaşması ve yaşaması çok iğrenç. Katilinin serbestçe dolaşması kimsenin umurunda değil. Ne polis, ne belediye başkanlarını çok sevdiklerini söyleyen Coldlake halkı, ne de annem artık yoluna çıkmadığı için tam olarak istediğini elde eden Salvatore Fiore.

Ben bir şey söylersem Salvatore istediğini elde edemeyecek, babam da öyle.

Makyajımı bir pamukla çıkarıyorum ve yatağa girip yorganı başımın üzerine çekmeden önce dişlerimi hızlıca fırçalıyorum. Uzun bir öfkeli hıçkırık nöbetine teslim olmak istiyorum. Gözyaşlarımda boğazımın arkasında biriktiğini, büyük bir acı fırtınası içinde patlamaya hazır olduğunu hissedebiliyorum. Annem için. Kendim için.

Ama gözyaşları hiçbir şeyi çözmez. Kimseden hayatımı benim için düzeltmesini bekleyemem. Onları yutuyorum ve acılarını odaklanmamı sağlamak için kullanıyorum.

Güce aç ve acımasız insanları ikna edemem ve kendilerine kolayca alabilecekleri bir şey sunamam. Salvatore'un gücü var ve onu nasıl kullanacağını biliyor. Ben sadece kendi gücümü keşfetmeli ve istediğimi elde etmek için onu kullanmalıyım.

BİR AY SONRA

"Ben de Bay Spears'a, eğer *fazladan* kredi almama izin vermezse babamın bu okula geleceğini söyledim. Bu onun fikrini değiştirdi."

Rosaline parlak akrilik tırnağıyla bir kutu diyet sodayı kırarak açıyor ve bir yudum alıyor.

Diğer iki kız onaylarcasına başlarını sallar ve Rosaline'e, söz konusu olan geleceği olduğunda notları için mücadele etmekte kesinlikle haklı olduğunu söylerler.

Ton balıklı sandviçimden bir ısırık aldığımda, kafeteryanın karşısından birinin bana baktığını fark ediyorum.

Nicole. Yüzünde özlem ve endişe karışımı bir ifade vardı. Beni arkadaş olarak terk ettiğinden beri hiç konuşmadık. Birlikte oturduğum kızlara bakıyor ve dudakları onaylamaz bir ifadeyle birbirine yapışıyor.

Zorlukla çiğniyorum ve sandviç lokmasını yutuyorum. Yeni arkadaşlar edinmek için yola çıkmamıştım. Rosaline, Sophia ve Candace bana doğru çekildiler. Beni karşıladılar. Ezici yalnızlığımı aldılar. Onları hep zeki ama benim için fazla sinirli kızlar olarak düşünmüştüm. Öğretmenlerle ters konuşurlar ve koridorlarda onlara çarpan ya da sokakta onlara laf atmaya cüret eden herkesi paramparça ederler.

Sertler. Bugünlerde buna saygı duyuyorum.

Rosaline, Salvatore'nin en büyük kumarhanesindeki baş krupiyenin kızıdır. Sophia'nın annesi Salvatore'un restoranlarının halkla ilişkiler müdürü, Candace'ın babası ise Salvatore'un şirketlerinden birinde finans müdürüdür.

"Ekstra kredi için Bay Spears'ı da görmeliyim," diye mırıldanarak sandviçimi yere bırakıyorum. Notlarımı ve bu yıl neden bu kadar kötü olduklarını düşünmek iştahımı kaçırdı.

Üçü bana bunun iyi bir fikir olduğunu söylüyor ve notlarımı yükseltmek için tüm öğretmenlerimi bana fazladan ödev vermeye nasıl ikna edecekleri konusunda beyin fırtınası yapmaya başlıyorlar,

Bu da beni gülümsetiyor. Hepsi çok güzel, çok zeki ve notlar ve üniversiteler konusunda çok rekabetçiler. Sanırım onlar olmasaydı beynimin pelteye dönmesine izin verir ve okuldan vazgeçerdim.

Öğle yemeği bitiyor ve hepimiz aceleyle farklı sınıflarımıza gidiyoruz. Fiil çalışma kâğıtlarını doldururken İtalyanca dersinde Sophia'nın yanına oturuyorum. Kalemim otomatik olarak yazıyor ama zihnim sürükleniyor. Bir mafya üyesi için Salvatore'nin güçlü bir kurumsal varlığı var. Cassius da öyle. Vinicius ve Lorenzo, kim bilir bu ikisi ne haltlar karıştırıyor. Sanırım Salvatore'yi bu kadar başarılı yapan da bu. Onu dokunulmaz kılan bir meşruiyet cilası var. Bu şehirde ondan korkan pek çok insan var, ama ona saygı duyan ve hayranlık duyan çok daha fazla insan var.

Okuldan sonra dördümüz çantalarımızı alıp okulun kapısından çıktık. Otoparkta yürürken, siyah bir Cadillac Escalade'e yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, deri ceketli bir çocuğun bizi izlediğini fark ediyorum.

Hayır, beni izliyor. Ve gülümsüyor.

Hafif bir gülümseme ama ela gözlerini aydınlatıyor. Görünüşüne bakılırsa on sekiz ya da on dokuz yaşında, yüksek elmacık kemikleri ve buruşuk saçları var. Benim de ona baktığımı fark edince daha geniş gülümsüyor ve yanaklarında gamzeler beliriyor.

Rosaline çocuğa bakarken adımlarını yavaşlatarak, "Kahretsin, çok tatlı," diye mırıldanıyor. "Kim olduğunu merak ediyorum."

Yavaşladığımız anda, çocuk arabasından uzaklaşıyor ve bize doğru yürüyor. Tam önümde durdu. "Hey. Senin adın ne?"

Üç kızın yanlarımda kıldandığını hissedebiliyorum. Benimle konuştuğu için kıskançlıktan değil, korumacılıktan.

Sophia hemen, "Onun için konuşuldu," dedi.

Çocuk sırtıyor ve parmaklarını gür saçlarının arasından geçiriyor. "Konuşuluyor mu? Ne bu, Karanlık Çağlar mı?"

Evliliğimin nasıl düzenlendiğini düşünürsek, çok uzakta değil.

Bu çocuk sanki hepimizin ayaklarına kapanmamızı ve yakışıklı yüzüne tapmamızı bekliyormuş gibi bana gülümsüyor. Ama ben yakışıklıyı gördüm. Yakışıklıyı *öptüm*. Bu çocuk ne kadar sevimli olursa olsun, Salvatore Fiore'nin yanında hiçbir şey ve gezegendeki en ateşli çocuk olsa bile, büyüleyici bir gülümsemeye bağlı devasa bir egonun hayatımı mahvetmesine ihtiyacım yok.

Ayrıca, eğer bu çocuk bana dokunursa Salvatore muhtemelen onu öldürtür.

Rosaline'in kolundan tutup onu sürüklemeye başladım. "Üzgünüm, gitmemiz gerek. Hepimizin ödevi var."

"Ben Griffin," diye sesleniyor çocuk arkamdan. "İyi günler hanımlar."

Beş dakika sonra, gri bir Maserati yanımıza yanaştığında cadde boyunca yürüyoruz. Üstü açık ve takım elbiseli, siyah gömlekli ve güneş gözlüklü bir adam bana bakıyor, yakışıklı yüzü boş bir maske.

Midem içimde zıplıyor. Salvatore. Bir çocukla konuştuğumu biliyor mu? Nasıl *bilebilir* ki? Karşı cinsten biri benimle konuşmaya cüret ettiğinde harekete geçen bir iç radar mı?

Sonra gülümsüyor ve güneş beyaz dişlerini parlatıp bronz boğazını yakıyor. "Hey, bebeğim."

Birlikte olduğum kızlarda bir şaşkınlık ve sevinç dalgası oluşuyor. Salvatore'ye kesinlikle bayılıyorlar. Candace sesleniyor, "Merhaba Bay Fiore. Ne güzel bir gün."

Flört etmiyor ama sanırım babasının patronuna karşı arkadaşça davranmanın akıllıca olacağını düşünüyor.

"Evet öyle Candace," diye cevaplıyor Salvatore, sadece bana bakarak. "Bir toplantıya giderken dört güzel kız gördüm ve durup merhaba demekten kendimi alamadım. Son zamanlarda çok meşguldüm bebeğim. Özür dilerim."

Haberler Salvatore'un CEO'larından birinin karıştığı bir kara para aklama skandalıyla dolu. Sanırım adamı hapisten uzak tutmak için çalışıyordu.

"Evet, her şeyi okudum," diye cevap veriyorum, gülümsemeden.

"Baban her şeyi yoluna koymam için bana yardım ediyor. Belediye başkanı çok cömert bir adam. Seninle sonra konuşuruz, Chiara. Hoşça kalın kızlar."

Babam. İçimden bir tiksinti dalgası geçiyor. Bana son bir kez gülümseyerek gaza basıyor ve kükreyerek uzaklaşıyor. Kızlar arkasından bakıyor ve sonra bana dönüyorlar.

Rosaline bana "Vay be, tam bir buz kraliçesisin," diyor ama ses tonu hayranlık uyandırıcı. "Bay Fiore benim nişanlım olsaydı hemen o arabaya atlardım."

"Kapıyı açma zahmetine girmezdim," diye şaka yapıyor Sophia.

Hepimiz yürümeye devam ederken Candace bana, "Doğru oynuyorsun," diyor. "Salvatore gibi bir adam dalga geçilmeyi sever. Onu kol mesafesinde tutmak, senin için daha da çıldırmasına neden olacaktır."

"Her zaman kol mesafesinde değil. Bir ya da iki kez toplum içinde hak iddia etmesine izin vermek akıllıca olur," diyor Rosaline gülümseyerek.

Salvatore'un okula gelip beni okul kapısında öptüğü zamana atıfta bulunarak.

Salvatore'a karşı soğuk davranarak onu kendime karşı daha da mı delirtiyorum? Sanırım bu onun fantezisi olabilir, sadece özel zamanlarda onun için eriyen dokunulmaz gelini. Salvatore için erimek istemiyorum, bu yüzden onunla asla yalnız kalmamaya dikkat etmeliyim.

Üç kıza bakıyorum. "Size bir şey sorabilir miyim? Kendinizi evlilik için mi saklıyorsunuz?"

Candace hemen evet der ve bu hiç de şaşırtıcı değildir. Üçü arasında en tutucu ve hırslı olanı o ve Salvatore'nin organizasyonunda yüksek mevkiden bir koca istediğini açıkça söylüyor. Salvatore için çalışan ve yılda iki yüz bin dolardan fazla kazanan kırk yaşın altındaki tüm uygun bekarların fotoğraflarının olduğu bir albüm bile var. İçlerinden biri geçen hafta evlenmişti ve onun resminin üzerini kırmızı kalemle çizdi, gözyaşları yüzünden akıyordu.

Rosaline omuz silkerek, "Geçen yaz V-kartımı kaybettim," diyor. "Müstakbel kocamla tanışmadan önce seks konusunda iyi olmak istiyorum. Ayrıca, seks eğlencelidir."

"Şu anda saklıyorum," diyor Sophia, "ama doğru düzgün bir erkek arkadaşım olduğunda onu çok hızlı bir şekilde vereceğim."

"Onu kaybetmeyi düşünüyorum." Bu tüm sorunlarıma çözüm olurdu, değil mi? Salvatore benimle evlenmek istemeyecektir, eğer onun gözde ödülünü başka bir adama vermişsem. Diğer üç mafya üyesi de bekaret takıntılı. Hepsinden birden kurtulabilirim.

"Onu kaybetmek istediğini mi düşünüyorsun?" Rosaline sorar. "Bunu Bay Fiore'ye önermeden önce kararını versen iyi olur. Senin için yanıp tutuşuyor, *bu* şekilde üzerine atlayacak." Parmaklarını şıklatır.

"Salvatore ile değil. Başka biriyle."

Üçü de bana skandal olmuş gibi bakıyorlar. Sonra Sophia bir kahkaha patlattı. "Deneyebilirsin ama Bay Fiore buna izin vermez."

"Geçen yıl Adriano Montessori ile randevusu olduğu için Ginevra'yı restorandan sürükleyerek çıkardığı zamanı hatırlıyor musun?" Candace gözleri parlayarak şöyle diyor. "İnternette her yerde resimleri vardı. Kaplan gibiydi."

Montessori, Coldlake'teki her sosyete baştan çıkarmasıyla ün salmış bir playboydur. Ginevra Fiore'yi baştan çıkarmak onun taçlandırıcı zaferi olacaktı.

Üçü Salvatore'nin yıllar içinde kardeşine karşı gösterdiği aşırı korumacı tavrı tartışırken Rosaline, "Neyse, demek istediğimiz şu ki, konu aile gururu olduğunda Bay Fiore durdurulamaz bir güçtür. Değersiz birinin kız kardeşine *ya da* nişanlısına el sürmesine izin vermeyecektir."

Candace şaşkın şaşkın bana bakıyor. "Bay Fiore ile evlenirken neden onu başkasına vermek istiyorsun ki?"

Omuz silkiyorum ve belli belirsiz nedenlerim olduğunu mırıldanıyorum.

Rosaline'in sözleri gelecek hafta boyunca kulaklarımda çınladı. *Konu aile gururu olduğunda, Bay Fiore durdurulamaz bir güçtür.* Gururu bu kadar güçlüyken, başka bir çocukla seks yapmam Salvatore'u nişanımızı bozacak kadar yaralayacaktır.

Sanki aklımın bir köşesinde kalmaya çalışıyormuş gibi, siyah deri ceketli çocuk, Griffin, yine yolumu kesiyor. Pazar sabahı en sevdiğim kafede arkamdaki sırada kahve alıyor ve onu fark ettiğimde bana gülümsüyor.

Ertesi Çarşamba akşamı parkta koşarken tenis kortlarında tanıdık bir figür görüyorum. Griffin, siyah şort ve dar siyah bir tişört giymişti. Koşarak yanından geçerken, parmaklarının arasında tuttuğu sarı tenis topuyla bana el sallıyor. Ön kollarını süsleyen dövmeler var ve pazılarında daha fazlası var.

Cumartesi öğleden sonra halk kütüphanesinde ders çalışıyordum ki elinde bir yığın kitap taşıyan biri yanımdaki koltuğa kaydı. Hem de yanımda yarım düzine boş masa varken.

Kafamı kaldırıyorum ve karşımdakinin Griffin olduğunu görünce hafifçe şaşıyorum. Okumaya dalmış gibi davranıyor ama ağzının etrafında bir gülümseme parlıyor. Sonunda ona baktığımı "fark ettiğinde", çenesini yumruğuna dayıyor ve bana tembelce sırtıyor. "Oh, selam. Seni burada görmek ne güzel."

"Beni takip mi ediyorsun? Bu iş ürkütücü olmaya başladı."

Griffin güler ve başını sallar. "Hayır. Ama. Tamam, itiraf ediyorum. Seni etrafta çok görüyorum ama beni hiç fark etmiyorsun. Beni fark etmeni sağlamayı deneyeyim dedim. Bence çok tatlısın ve seni aklımdan çıkaramıyorum."

Gözlerimin içine bakıyor ve gülümsüyor. Eğer Salvatore bana böyle baksaydı, muhtemelen içimde bir çekilme hisseder ve ağzımı onunkine doğru eğmemi fısıldayan bir ses duyardım. Ama o Salvatore değil, bu yüzden gülümsemesi beni soğuk bırakıyor.

Griffin ateşle oynuyor, herkesin içinde benimle flört ediyor ve ben kimsenin dövülmesini ya da öldürülmesini istemiyorum. Kitabımda bir sayfa çeviriyorum. "Kendi iyiliğin için benden uzak durmalısın. Nişanım deli."

Griffin hafifçe güler. "Salvatore Fiore beni korkutmuyor."

"Korkutmalı," diyorum notlarımdaki bir satırın altını çizerek.

Griffin eğiliyor ve elimi büyük eliyle kapatıyor. Sesi alçak ve dudakları kulağıma yakın. "Buradan çıkmak ister misin?"

Sesi telkinlerle dolu. Beklediğim şey buydu, değil mi? Başka bir çocukla yatmam ve Salvatore'u sırtımdan atmam için bir işaret. Griffin'e bakıyorum. Sanırım yeterince sevimli. Harika bir vücudu var ama bana dokunduğunda hiçbir şey hissetmiyorum. Elim tutması damarlarımda ateşin dalgalanmasına neden olmuyor.

Ama bu iyi bir şey, değil mi? Griffin'i istemek istemiyorum. Sadece bir erkeğe ihtiyacım var, herhangi bir erkeğe, beni sinir bozucu bekaretimden kurtarması için.

Yine de Griffin'i öpme fikri tüylerimi ürpertiyor. Salvatore ve eski arkadaşları vücudumda silinmez izler bırakmış gibi görünüyor. Bana dokundukları her yeri canlı bir şekilde hatırlayabiliyorum ve yanlış hissettirmiyordu.

Lorenzo hariç. Bu delice hissettirdi.

Griffin bir kalem alıyor ve ayağa kalkmadan önce defterime bir numara yazıyor. "Ara beni," diyor ve uzaklaşıyor.

Dişlerimle dudağımı sıkarak gidişini izliyorum. Hayatım, üç adım sonrasını düşünmeye çalıştığım bir satranç oyununa dönüştü. Kazanmanın bir yolunu bulamazsam asla bitmeyecek.

O hafta, okuldan sonra bir avuç öğrenciyle birlikte ekstra kimya dersi için kalıyorum. Kapıdan çıktığımda okul terk edilmişti. Park yeri, birkaç öğretmenin arabası dışında neredeyse boştu.

Ve siyah bir Cadillac Escalade.

Şoför kapısı açılıyor ve Griffin iniyor, siyah deri ceketi ve solmuş kot pantolonuyla liseli kızların rüyalarını süslüyor. Tek kaşını kaldırmış, açık kapının yanında beni bekliyor.

Bu kadar oyalanmak yeter. Giriyor musun, çıkıyor musun?

Sırt çantamı daha sıkı tutuyorum ve yavaşça ona doğru yürüyorum.

"Gazoz içmek ister misin?" diye soruyor birkaç adım uzaklaştığımda.

Düşündüğü soda değil. Eğer o arabaya binersem, beni evine götürecek ve seks yapacağız ve hepsi bu kadar. Tüm sorunlarım bir öğleden sonra bitecek.

"Tabii," diye fısıldıyorum ve yolcu tarafındaki kapıya gidip içeri giriyorum. Bunu gerçekten yapıyorum. V-kartımı tanımadığım bir çocuğa vereceğim, böylece mafya nişanım beni terk edecek ve ben de özgür olabileceğim.

Bu çılgınlık.

Ama alternatifi, Salvatore ile evlenmek, dayanılmazdır.

Griffin'in arabayla giderken havadan sudan konuşmasını ya da her zaman olduğu gibi flörtöz ve çekici olmasını bekliyorum ama ana yola çıktığımızda tek söylediği "Benim evim şehrin diğer tarafında" oluyor.

Sözlerinin boşluğu içimi huzursuz ediyor. En azından Salvatore hayatımın her anını kontrol ettiği için kendimi değerli ve imrenilen biri gibi hissetmemi sağlıyor. Salvatore'la ilgili düşüncelerimi bir kenara itiyor ve karnımdaki mide bulandırıcı hissi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Işıklarda durduğumuzda, kollarımı sıkıca kavuşturarak açık pencereden dışarı bakıyorum. Umarım eylemin kendisi çok korkunç hissettirmez ya da Griffin soğuk ve duygusuz davranarak bunu korkunç hale getirmez. Yaltaklanıyorum ve cesaretim buharlaşıyor.

Bunu istemiyorum ve Griffin'e fikrimi değiştirdiğimi söylemek için ağzımı açtım.

Tam o sırada yan arabadaki adamın bana baktığını fark ediyorum. Kocaman beyaz bir SUV, tertemiz ve pahalı görünümlü. Sürücü koltuğunda oturan kişi, pazularını sıkıca saran ve omuzlarına oturan beyaz bir iş gömleği giymiş ayı gibi bir adam. Düzgün, koyu renk bir sakalı var ve kaslı ön kolları siyah kollarla tozlanmış.

Eğer ikimiz de uzansaydık, el ele tutuşacak kadar yakın olurduk. Onu tanıdığımda bir sarsıntı hissettim. Cassius Ferragamo'nun sert siyah kaşlarından biri bana doğru kalkmış. Bakışları şoföre kayıyor ve diğer kaşı da ona katılmak için kalkıyor.

Kalbim suçluluk duygusuyla boğazıma düğümleniyor, sanki beni başka bir adamla yakalayan Salvatore'un ta kendisiymiş de uzaklaştığı en iyi arkadaşlarından biri değilmiş gibi.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ve o anda ışıklar değişiyor. Griffin motorları çalıştırdı ve ileriye doğru ateş ettik.

Birkaç derin nefes alıp pencereden dışarı bakıyorum. Cassius'un beyaz cipi orada değildi. Yerinde mavi bir Ford vardı. Tam rahatlamak üzereydim ki yan aynaya baktım.

Cassius bizi *takip ediyor*.

Telefonda konuşuyor ve yüz ifadesi kasvetli. Ne söylediğini anlayamıyorum ama içimde benimle ilgili bir şey olduğuna dair korkunç bir his var.

Birkaç dakika sonra Cassius telefonu kapatıyor ve Griffin otoyola dönüyor. Beyaz SUV'nin uzaklaşmasını umarak yan aynaya bakıyorum ama Cassius kışımızın dibinden ayrılmıyor.

Belki de sadece bir tesadüftür. Burası şehrin en işlek otoyolu ve Cassius'un sadece-

"Bu pislik ne yapıyor?" Griffin dikiz aynasından gözlerini kısarak bakıyor.

Cassius'un farlarını yakıp yakmadığını merak ederek dönüp arkamıza bakıyorum. Yolun birkaç yüz metre aşağısında, iğrenç bir şekilde kırmızı bir Ferrari trafikte salınıyor, bir yarış arabası sürücüsü gibi hızlanıyor ve savruluyor. Arabanın bize yetişmesi ve Cassius'un yanındaki şeride girmesi sadece birkaç dakika alıyor.

Güneş gözlüklerinin arkasındaki yakışıklı yüzü tanıdım. Vinicius Angeli. Ne haltlar dönüyor burada?

"Ferrarileri falan mı seviyorsun?" Griffin soruyor, hala koltuğumda iki büküm oturup arka camdan dışarı bakıyor olmamdan dolayı açıkça şaşırmış.

Tam arkamı dönüp peşimizde iki mafya b a b a s ı yokmuş gibi davranmaya çalışacaktım ki siyah, militarist bir Mercedes-Benz 4WD'nin otoyolun yanındaki emniyet şeridini yırtarak trafiğe karışmak üzere olduğunu gördüm.

Olamaz.

Bu kadar agresif görünen bir arabayı kimin kullandığına dair içimde kötü bir his var. Merc'in sürücüsü direksiyonu kırıyor ve trafiğin en yoğun olduğu saatlerde iki şerit boyunca ilerleyerek yarım düzine insanın frene basmasına ve korna çalmasına neden oluyor.

"Deli mi bu?" Griffin

mırıldanıyor. Deli değil. Deli.

Mercedes'in direksiyonunda Lorenzo Scava bakışlarımı yakalıyor, Griffin'i işaret ediyor ve sonra parmağını boğazına götürüyor.

Şu adam mı? O öldü.

"Kiminle olduğumu neden umursuyorsun ki?" Nefesimin altında inliyorum. "Ne?" Griffin soruyor.

Griffin'e dönüp kolunu tutuyorum. "Fikrimi değiştirdim. Bir sonraki çıkıştan çık ve beni kalabalık bir yerde bırak ve git... çabuk."

Bu üç adam bana zarar verebilir ya da vermeyebilir ama Eğer onu bu işten kurtarmazsam Griffin'e *kesinlikle*

zarar veririm. "Evim uzak değil." Radyoyu açtı.

"Hayır, ciddiym, yapman gereken-"

"Bu şarkıya bayılıyorum," diyor Griffin, radyonun sesini açıp parmaklarını direksiyona vurarak.

Birkaç dakika sonra, Griffin otoyoldan çıkıp şehrin kabataslak bir bölgesine girdi. Arabasız kalmak için eğlenceli bir yer gibi görünmüyor ama Griffin buradan sağ salım çıkabildiği sürece umurunda değil.

Direksiyondaki birkaç tuşa basıp "Jax'i ara." diyor.

Bir an sonra, aranan bir numara müziği keser. Telefon açıldığında Griffin şöyle der, "Jax? Benim. On dakika içinde orada olacağım."

Hiç vurgu yapmayan derin bir erkek sesi cevap veriyor,

"Uyuşturucu." Sonra telefonu kapatıyor.

"Jax kim?" Ben soruyorum.

Griffin önüne bakıyor ve cevap vermiyor.

Önünden geçtiğimiz binalara bir kez daha bakıyorum. Yıkık dökük depolar ve zincir bağlantı çitler. İp tasmalı Rottweiler köpekleri. Pencereleri tahtayla kapatılmış evler.

"Griffin? Evin tam olarak nerede?"

"Sakin olur musun? Sen serbest bölgedeki tüm sürücülerden daha hızlısın." Griffin dikiz aynasına bakıp tamponuna yapışmış aynı beyaz SUV'yi görünce sözlerini yarıda keser. Onun arkasında kırmızı Ferrari. Onun arkasında da neredeyse bir kazaya neden olacak olan siyah Merc.

Griffin'in öfkeli gözleri benimkilere kaydı. "Onları aradın mı? Telefonun nerede lan senin?"

"Çantamda. Bunca zamandır burada oturuyordum."

"O zaman arkadaşlarının burada ne işi var?" diye hırlıyor, elleri direksiyonu kavıyor.

"Onlar benim arkadaşım değil. Nişanlımın arkadaşları bile değiller. Sana beni bırakıp gitmeni söyledim, o yüzden kenara çek!"

Griffin beni görmezden geliyor ve hızlanıyor. Cassius'un beyaz SUV'si karşıdan gelen trafiğe giriyor ve hızla yanımıza geliyor. Escalade'in önünü kesmeye çalışıyor ama Griffin direksiyonu vahşice kırıyor ve bir yan sokağa sapıyoruz. Pencerenin üstündeki kolu kavıyorum ve dua ediyorum.

Diğer üçü lastik gıcirtısıyla peşlerinden gidiyor, Cassius en önde.

Lorenzo'nun siyah Mercedes'i bir ara sokağa sapıyor ve gözden kayboluyor.

Sanırım eve döneceğini ummak çok fazla olur.

Çantama doğru eğilip telefonumu çıkarıyorum ve Salvatore'u aramaya niyetleniyorum. Ne yapmayı planladığımı öğrenince sinir krizi geçirebilir.

ama en azından beni başıma geleceklerden koruyacak.

Griffin telefonumu aldı ve ceketinin içine soktu. "Hayır, yapamazsın."

"Geri ver onu. Hayatını kurtarmaya çalışıyorum."

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor, biz çok hızlı giderken gözleri sokaklarda geziniyor.

"O adamlar bizi mi takip ediyor?" Dedim. "Seni istemiyorlar. Beni istiyorlar. Arabayı durdur ve inmeme izin ver, seni takip etmesinler. *Arabayı durdur, Griffin!*" Avazım çıktığı kadar bağıyorum ama o beni duymazdan geliyor.

Lorenzo'nun 4WD'si önümüzde bir kavşaktan hızla çıkıyor ve Griffin küfür edip frene basıyor. Öne doğru fırlıyorum ve emniyet kemeri boğazıma acıyla saplanıyor. Merc'e çarpmamıza birkaç santim kala durduk.

Griffin arabayı geri vitese takmaya çalışıyor ama Vinicius'un Ferrari'si hemen arkamızda, sonra Cassius Griffin'in kapısının yanına yanaşiyor. İri yarı İtalyan adam arabasından atlıyor, omuzları çökmüş ve gözleri öfkeden kararmış.

Griffin koltuğunun arkasına doğru koşuştururken metal bir namlunun parladığını görüyorum. Bir saniye sonra ne olduğunu anladım.

"Onun bir-"

Ben daha cümlemini bitiremeden Cassius kapıyı açıp Griffin'i deri ceketinin yakasından yakaladı. Silahı almak için hamle yaptım ve Griffin'in elinden çekip aldım.

Arabadan atladım ve adamların yanına koştum. "Bırakın onu, lütfen. Bu korkunç bir hata."

Cassius beni görmezden geliyor ve Griffin'i arabadan dışarı sürüklüyor. Vinicius Griffin'de silah arıyor ve Lorenzo'nun elinde bir silah var. Bu çılgınlığı durduracak bir şey ya da biri için umutsuzca etrafıma bakıyorum ama sokak ıssız.

Cassius, Griffin'i araba yolundan bir depoya doğru sürüklemeye başlar. "Chiara, arabama bin ve kendini içeri kilitle."

Bu üçü Griffin Unabomber'mış gibi davranırken ve Griffin garip telefon görüşmeleri yapıp silahlara sarılırken mi? Hiç şansı yok.

Üç adamı ve iki büküm olmuş, küfürler savuran Griffin'i ıssız bir deponun boş alanına kadar takip ediyorum. Cassius Griffin'i yere fırlatıyor ve üçü birden onu tekmelemeye başlıyor. Karnına. Böbreklerine. Kafasına. Griffin'in acı içinde inlemesine neden olan acımasız tekmeler.

İleri koşup Cassius'un kolunu tuttum. "Ne yapıyorsun sen? Onu öldüreceksin. Kes şunu!"

Cassius beni itiyor ve acı içinde homurdanan Griffin'in kürek kemiklerinin arasına bir tekme indiriyor.

"*Kesin şunu. Hepiniz kesin. O hiçbir şey yapmadı!*" Cassius ve Lorenzo'nun arasına girip kendimi Griffin'in üzerine atarak onu vücudumla korumaya hazırlandım. Eğer onu tekmeleyeceklerse beni de tekmeleyebilirler.

Cassius kollarını bana doluyor ve beni arbededen çekip çıkarıyor. Ayaklarım yerden kesilmiş ve Cassius'un pençesinde çırpınırken, diğer ikisinin dayağa devam edişini izliyorum. "Sizi pislikler! Onu rahat bırakın. Az önce arabada onunla birlikteydim. Kim olduğunu bile bilmiyorken neden umursuyorsunuz?"

"Cassius kulağıma, "Onun kim olduğunu ve sana ne yapmayı planladığını çok iyi biliyoruz," diye homurdandı.

"Bu sadece benim bekaretim," diye bağıryorum. "Kimin umurunda? O benim, ne istersem onu yaparım. Bu benim fikrimdi!"

Diğer ikisi Griffin'i tekmelemeyi bırakır. Çocuk nefes almak ve öksürmek arasında gidip gelirken, yarılmış dudağından ve patlamış kaşından kan damlıyor.

Oğlan. Griffin bir *çocuk*. Diğer üçü yetişkin adamlar. Aşağılık olabileceklerini biliyordum ama bu bambaşka bir seviyede.

Cassius kollarını gevşetiyor ve ayaklarım yere değene kadar göğsünden aşağı kaymama izin veriyor ama gitmeme izin vermiyor. Griffin yan dönüyor ve kendini yukarı itmeye çalışıyor. Lorenzo ayağını Griffin'in boynuna koyuyor ve onu tekrar aşağı itiyor.

Griffin'i botuyla tutsak eden Lorenzo, kot pantolonundan telefonunu çıkarır ve bir arama yapar. "Hey sik suratlı, yağlı ellerini senin kızın her yerine sürmek üzere olan birini bulduk. Biraz eğlenmek ister misin?"

Sanırım Salvatore artık *sik suratlı* oldu. Bu adamların zaten öldüresiye dövdükleri biriyle "eğlenebileceklerini" düşündükçe midem bulanıyor.

Lorenzo telefonu kulağından uzak tutuyor ve yüzünü buruşturuyor. "Bana bağırma kes. Yirmi üç numaralı çıkışta inin. Pond'daki eski konserve fabrikasındayız." Ekrana bakıyor ve sırtıyor. "Telefonu kapattı. Sanırım yolda."

Griffin'e doğru eğildi, gözlerinde delice bir parıltı vardı ve beni işaret etti. "O kızın nişanlısı yolda. Paslı kerpetenle tüm dişlerini söküp kışına sokmadan önce söyleyeceğin son bir şey var mı?"

Griffin konuşmaya çalışır ama Lorenzo çizmesini Griffin'in boğazına geçirerek hırıldamasına neden olur.

"Kesin şunu! Nefes alamıyor."

Lorenzo sanki bir sonraki hamlesinde beni boğarak öldürmeyi düşünüyormuş gibi bana ters ters bakıyor. "Onu buraya getirin. Prensesimizle konuşmak istiyorum."

Onların prensesi. Ben onların değilim.

Cassius beni Lorenzo'ya yaklaştırıyor. Karşı koymaya çalışıyorum ama Cassius beni bir çocuğun oyuncak bebeğini tuttuğu gibi kolayca göğsüne bastırıyor.

Lorenzo yüzünü benimkine yaklaştırıyor ve hırlıyor, "Eğer bir grup suçlu tarafından toplu tecavüze uğramak istiyorsan, bizi aramalıydın."

Kanım kulaklarımda sertçe çarpıyor. "Sen neden bahsediyorsun?" Lorenzo o nefret dolu bıçağı ceketinden çıkarıp Griffin.

"Hayır-" Griffin'i bıçaklayacağını düşünerek söylemeye başlıyorum ama Griffin'in deri ceketinin kolunu kavırıyor ve kesip açıyor.

Doğrulur ve çocuğun ön kolundaki dövmeyle işaret eder. "O bir Geak, seni lanet olası moron. Kendilerine sahip olan adama bir mesaj göndermek istediklerinde kadınlara ne yaptıklarını biliyor musun?"

"Kimse bana sahip değil," diyorum otomatik olarak ama Griffin'in koluna kazınmış gotik G harfine bakıyorum. Griffin'in kolları çıplakken ona hiç bu kadar yakın olmamıştım ama bu dövmenin ne olduğunu anlayabilir miydim? Geak'ler hakkında bazen haberlerde adı geçen bir çete olmaları dışında pek bir şey bilmiyorum.

Jax. Griffin'in aradığı kişinin adı buydu. "Geaks'te başka kim var?"

Vinicius, "Bir avuç aşağılık herif," diye yanıtlıyor. "*İsimler*," diye soruyorum.

Lorenzo, "Instagram'da ortak olduğumuz falan yok," diye homurdanıyor. "Kolunda bir Geak dövmesi var. Daha ne istiyorsun?"

Vinicius, "Tek bildiğim Jax adında bir adam tarafından yönetildikleri," diyor.

Birden Lorenzo'nun nefes boruma dayandığını hissettim. Jax. Telefondaki o donuk ses. Griffin beni ona götürüyordu.

"Bu yeterli kanıt mı prenses? Buna ne dersiniz?" Lorenzo ayağını Griffin'in boğazından kaldırır. "Belediye Başkanı Romano kaç arkadaşını hapse attı?"

"Yedi," diye hışırıyor Griffin, bana bakarken gözleri nefret dolu. "Bu amcık her seferinde kırık bir şişeyle sikilmeyi hak ediyor-"

Lorenzo ayağını geri çekiyor ve Griffin'in kafasına acımasızca tekme atıyor. Kanlı betonun üzerinde kıvranan çocuğa bakıyorum.

Cassius yavaşça beni bırakıyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. "*Bambina*. Biz bu işi hallederken sen de arabama geri dön. İzlememelisin."

İsteyeceğim son şey birine ölümüne işkence etmelerini izlemek ama anlamam gerek.

"Griffin, sen gerçekten..." Söylediği korkunç şeyleri tekrarlamaya dilim varmıyor: "Bazı arkadaşların hapse atıldı diye bana zarar mı vereceksin? Ben sana ya da onlara hiçbir şey yapmadım. Mahkemelerin kimi mahkûm edeceğini kontrol edemem."

Griffin kan tükürerek, "Bu seninle ilgili değil, seni aptal sürük," diye hırıldıyor. "Öyleyse neden beni bu işe bulaştırıyorsun?"

Lorenzo onun yerine cevap verir. "Bu babanla ilgili. Şu anda ona aitsin ve Coldlake Belediye Başkanı'ndan intikam almak isteyen herkes için adil bir avsın. Seni öldürmek onu cezalandırmaktır. Daha sonra, Salvatore'dan intikam almak isteyen herkesin hedefi olacaksın. Bu yüzden biz-" Sözüünü kesip diğerlerine baktı ve sonra homurdandı, "Boş ver amına koyayım. Cassius'un arabasına geri dönün. Sana bir daha söylemeyeceğiz."

Bir motor sesi cadde boyunca kükrer ve bir araç gıcırdayarak durur. Bir arabanın kapısı çarpılır ve ardından uzun boylu, geniş omuzlu, koyu renk takım elbiseli bir figür, gözlerinde cinayet ışıltısıyla arsaya doğru yaklaşır.

Kimse konuşmuyor. Griffin bile hareket etmeyi bıraktı.

Salvatore birkaç adım ötede durdu ve eski arkadaşlarının her birine ters ters baktı. Bana da. Betonda yatan kanlı çocuğa. Ve son olarak, koluna işlenmiş süslü G harfine.

Elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor ve "Bu nasıl oldu?" diye homurdanıyor.

Konuşan Vinicius oldu. "Söz verdiğiniz gelininiz bekareti konusunda sevimli, zararsız bir çocukla bir şeyler yapmaya çalıştı, ne?" Bana baktı. "Seni okuldan eve bırakıyor muydu?"

İrkildim. Aman Tanrım. Vinicius, Cassius ve Lorenzo'nun yabancı bir çocukla arabaya binmeye cüret ettiğim için beni takip ettiklerini sanıyordum, oysa aslında bir Geak ile arabada olduğum için çıldırıyorlardı, beni en korkunç şekilde öldürmek istediğini bildikleri biriyle. Beni kurtardılar ve şimdi herkes benim küçük düşürücü planımı biliyor.

"O -Griffin- beni takip ediyordu. Birkaç kez konuştuk ve bugün okulda beni bekliyordu."

"Onu takip mi ediyordun?" Salvatore, Griffin'e hırlar.

Dört adamın da bu kadar aptal olduğum ve tamamen yabancı biriyle seks yapmaya kalkıştığım için bana nefret dolu bakışlar atmasını bekliyorum ama tüm zehirlerini Griffin'e saklıyorlar.

"Onu ayağa kaldırın," diyor Salvatore. Vinicius ve Lorenzo Griffin'i koltuk altlarından tutup kaldırırken Salvatore ceketini çıkarıp kollarını dirseklerine kadar kıvrıyor. Acele etmiyor ama çenesi deli gibi esniyor.

Cassius ellerini omuzlarıma koyarak bana yakın duruyor, cüssesi katı, neredeyse rahatlatıcı bir varlık.

Griffin kendi ayakları üzerinde zar zor durabiliyor ama kanlı saçlarının arasından Salvatore'a bakıyor. Başına gelecekleri biliyor ama ağlamıyor ya da hayatı için yalvarmıyor.

Müstakbel kocam Griffin'e yaklaşıyor ve sonra hiç uyarmadan karnına bir yumruk indiriyor. Diğer ikisi onu dik tutmasa çocuk yere yığılacaktı. Salvatore iki yumruğuyla da çocuğu yumruklamaya devam ediyor, yavaş, metodik ve acımasız bir şekilde tüm gövdesini ve yüzünü dövüyor. Başka tarafa bakamıyorum. Her mide bulandırıcı çıtırtı ve inilti zihnimi delip geçiyor.

Griffin kusuyor, kan ve yarı sindirilmiş yiyecekler kırık betona sıçrıyor. Vinicius ve Lorenzo sonunda onu bıraktı.

"Bu onuru yaşamak ister misin?" Vinicius, Salvatore'ye pantolonunun arkasından bir silah çıkarıp Griffin'in kafasına doğrultarak sorar.

"Ona ne istersen yap," diye mırıldandı Salvatore, morarmış eklemelerine masaj yaparak. "Sadece sonunun ölüm olmasını sağla."

Vinicius, müstakbel tecavüzcüme ne olması gerektiği konusunda fikrimi sorar gibi bana bakıyor.

Sonra gülümsüyor.

Vinicius her zaman büyüleyici ve o kadar göz kamaştırıcı bir yakışıklılığa sahip ki, onun yüzünden çirkin ya da korkunç bir şey olabileceğine inanmanız mümkün değil.

Tetiği çekti. Kurşun kulaklarımda ve Griffin'in kafatasında patlıyor. Kafasının arkasında bir delik açıldı ve kan, kemik parçaları ve sümüksü, çırpılmış yumurta toprakları betonun üzerine sıçradı.

Griffin'in beyni olduğunu fark edene kadar topraklara bakıyorum. Bir mide bulantısı dalgası vücudumu sarıyor.

On yedinci yaş günümün gecesinde Vinicius'un tehlikeli olduğuna inanmamıştım ve hâlâ melek gibi görünüşüne aldanıyorum. Bunların dördü de

Erkekler yakışıklı yüzleri, güçlü vücutları ve özel kıyafetleri olan vahşi şeytanlardır. Beni tehlikeli oldukları konusunda uyardılar ama ben onlara inanmadım.

Rahibim bir keresinde şeytanın kendisinin nasıl güzel görünebileceğine dair bir vaaz vermişti, çünkü Lucifer lütuftan düşmeden önce bir melekti. Güzellik aldatıcıdır ve yakışıklı bir yüz çok sayıda dehşeti gizleyebilir.

Salvatore

"Ah, eğlenmeyi bitirmemiştim." Lorenzo kanlı parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor ve Geak denen pislige bakıp gülümsüyor.

Chiara iki büklüm olmuş, nefes alıp verişini kontrol etmeye çalışırken ellerini dizlerine bastırmış.

Chiara ve benim karşımda bir araya gelmiş olan diğer üçüne bakıyorum. Onlar ve biz. Elimi Chiara'nın sırtına koyuyorum. "Eski arkadaşlarıma teşekkür et. Onlar sayesinde sana dokunulmadı."

Chiara yavaşça doğrulur. Ölümcül derecede solgun ve gözleri çukur, ama aniden öfkeli görünüyor. "Dokunulmamış mı? *Dokunulmamış mı?* Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Sen neden bahsediyorsun? O pislik sana ne yaptı?" "Doğum günümün olduğu gecedен ve *arkadaşlarının* yaptıklarından bahsediyorum. o zaman."

Lorenzo gülüyor. "Sızlanmayı bırak. Bacaklarının arasına bir şey sokulmuş gibi değil, prenses."

Chiara Lorenzo'ya ters ters bakıyor, o da sırtarak karşılık veriyor.

"Siktir git," diye fısıldıyor sarışın adama. "Ona hiç söylemedin, değil mi?"

Öne atılıp Lorenzo'yu yakasından tutuyorum. "Bana ne söyledin? Ona ne yaptın?"

Lorenzo ceketinin içinden bıçağını çıkardı ve sivri ucunu kaburgalarımaya dayayarak hırladı, "Geri çekil, tatlı çocuk."

Onu yavaşça bırakıyorum, dişlerim gıcırıyor ve müstakbel gelinime dönüyorum. "Neden bahsediyor bu?"

Vinicius'a başını sallıyor. "O kadar da kötü değildi. Sadece beni öptü ve elini bacağımdan yukarı kaydırıldı. O daha kötüydü," diye ekliyor Cassius'a dönerek. "Elbisemi yukarı çekti ve beni tokatladı. Ama o." Chiara nefret dolu bir ifadeyle Lorenzo'ya bakıyor. "Ellerimi arkadan bağladı, beni duvara yasladı ve bana iğrenç şeyler söyledi. Sonra iç çamaşırımı yırttı ve bıçağının kabzasını bacaklarımın arasına soktu, sanki... ne yapacağını biliyorsun."

Chiara'ya geri dönüp elimi omzuna koyuyorum ama o öfkeyle omuz silkiyor.

"Ve sen de bir o kadar kötüydün! Size cevap vermeye cüret ettiğim için beni çıplak ellerinizle boğdunuz. Kırık şişelerle tecavüze uğramadığım ve babam bazı gangsterleri hapse attığı için öldürülmediğim için minnettarım, ama bu üç pisliğe minnettarlığımı ifade etmek boğazıma yapışıyor. Ve biliyor musunuz? Sana teşekkür etmek de öyle Salvatore."

Her tarafa sessizlik çöküyor. Cassius'un yüzünde bir tutam pişmanlık var ama Lorenzo sadece sıkılmış görünüyor ve Vinicius saçıyla meşgul.

"Özür dilerim," diye mırıldandım sonunda.

Chiara yukarı bakıyor. "Tam olarak ne için üzgünsün?"

Yaptığımız şey için değil. Nedenini hiç açıklamadığım için özür dilerim. "Doğum gününde yapmamız gerekeni yaptık. Bilinmeyen her duruma girdik ve kendimizi odadaki en tehlikeli adam olarak kabul ettirdik. Bu şekilde kimse bize meydan okuyamaz. Bu şekilde başarılı oluyoruz. Bu şekilde *hayatta kalıyoruz*."

"Ama sana zarar vermeyecektim! Sadece doğum günümü kutlamaya çalışıyordum. Dördünüz de on yedi yaşında bir kızla tanışmaya geldiğinizi biliyordunuz. Beni korkutmanız için hiçbir neden yoktu."

Vinicius, kanayan cesedin diğer tarafından, "Bir iş anlaşması yapmaya geliyorduk," diyor. "Anlaşma Coldlake'in en güçlü adamı ve onun pamuklara sarılmış kızıyla ilgiliydi.

tüm hayatı boyunca. Ailenize kim olduğumuzu ve neyle ilgili olduğumuzu açıkça ifade etmemiz gerekiyordu."

Chiara'ya doğru dönüyorum ve ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Onları unut. Bu seninle benim aramda. O gece seni korkutmamızdaki payım için özür dilerim. Kendimi kaybettim. Senin şımarık bir velet olduğunu düşündüm ve sana öyle davrandım ama şimdi anlıyorum ki sadece korkmuşsun."

Gözlerinin içine bakıyorum. Hadi, bebeğim. Şimdi birbirimizi daha iyi anlıyoruz.

Chiara kokluyor ve hiçbir şey söylemiyor. Sonra benden uzaklaşıyor ve Geak'ın cesedinin üzerine eğiliyor. Başparmağı ve parmaklarıyla cesedin deri ceketini kaldırıyor ve telefonunu çıkarıyor.

Ekran paramparça oldu ve Chiara'nın omuzları çöktü. "Lütfen biriniz bana taksi çağırabilir mi?"

"Tabii, cinayet mahalline taksi çağır," diye mırıldanıyor

Lorenzo. "O zaman ben yürürüm," diye kızar.

Elini tuttum. "Seni eve götürüyorum. Gel hadi."

Arabama doğru gidiyoruz ama Cassius önümüze çıkıyor. Beyaz gömleğine kan sıçramış ve gözleri sadece Chiara'yı görüyor. "*Bambina*, bu şehirde her köşe başında tehlike var. Bazen üç kişi bir kişiden daha iyidir. Bunu bir düşün."

"Siktir git Cassius," diye homurdandım. "Kadınımı tek başıma koruyabilirim."

Üçü Geak'ın işini kendi başlarına bitirebilirlerdi ama beni aradılar çünkü gelinimi tecavüzden kurtardıkları gerçeğini burnuma sokmak istediler, oysa nerede olduğunu bilmiyordum.

"Elbette, yapabilirdin." Cassius alay eder. "Sayemizde tek parça ve her zaman olduğu kadar güzel olan gelinini öpmenin tadını çıkar. Bir şey değil, seni *cazzo di merda*."

Sik suratlı pislik.

"*Cazzo si*." Parmaklarımı çenemin altına koyup Cassius'a doğru salladım ve ona siktir olup gitmesini söyledim. "Hadi, Chiara."

İssız sokaktaki karmakarışık arabalara doğru yürüyoruz ve Maserati'me biniyoruz. Şimdiye kadar güneş batmış ve alacakaranlık çökmüştü. Belediye Başkanı Romano kızının nerede olduğunu merak ediyor olmalı. Chiara'nın kül rengi yüzüne bir kez bakacak ve bir şeylerin ters gittiğini anlayacak.

Evine vardığımızda onu içeri götürüyorum, o üst kata çıkarken belediye başkanının dikkatini dağıtabileceğimi umuyorum.

Öyle bir şansımız yok. İçeri girer girmez koridora fırladı. "Nerelerdeydin? Saatlerdir seni arıyorum."

"Özür dilerim, Başkan Romano. Bugün Chiara ile görüşeceğimi size bildirmeliydim."

"Onun için yalan söyleme, Fiore. Okuldan aradılar ve Chiara'yı siyah bir Escalade'e binerken gördüklerini söylediler. Neredeymiş?" Chiara'yı kolundan tutup sarsıyor. "Sen neredeydin?"

Aralarına girmeye çalışıyorum. "Nişanlımı rahat bırakın."

"O henüz senin nişanlın değil ve yüzüme karşı yalan söylersen asla da olmayacak." Chiara sakın görünüyor. Fazla sakın. Babasına boş gözlerle bakıyor.

"Bekaretimden kurtulmak için bir çocukla eve gidiyordum. Hepiniz buna çok takıntılısınız ve ben artık istemiyordum. Meğer bir çeteye üyeymiş ve arkadaşlarıyla birlikte sizin yüzünüzden bana tecavüz edip öldürmek istemişler. İyi geceler."

Chiara babasından uzaklaşmaya çalışıyor ama babası onu geri çekiyor ve Chiara tökezliyor. Onu incittiğini görünce tansiyonum tavan yaptı.

"Ne yapıyordun?" diye kükrer. "Nasıl böyle bir sürük gibi davranabilirsin?"

Tecavüz ve cinayet kısmı Başkan Romano'nun ilgisini çekmiyor. Sadece bekaret kısmı.

Chiara'nın yüzü tiksintiyle değişir. "Senden korktuğumu mu sanıyorsun? Sevdığım her şeyi benden aldın zaten. İstedğin kadar bağır. Seni duymayacağım."

"Orada kal," diye homurdanıyor ve telefonunu çıkarıyor. Birini arıyor ve daha önce konuşmuş gibi göründükleri bir şeyi ayarlıyor.

"Evet, bu gece. Şimdi." Belediye başkanı telefonu kapatır. "Gidebilirsin, Fiore. Kızımı eve getirdiğin için teşekkür ederim."

"O arama ne hakkındaydı?" Chiara soruyor.

"Bana son kez itaatsizlik ettin. Bir daha kaçamaman için sana bir takip cihazı taktırıyorum."

"Ne demek üzerime takip cihazı takmak?"

"Bir çip. Çıkarıp tekrar kaçamayasın diye yerleştirilmiş bir şey."

Bir çip yerleştirilmiş. Bağırarak istediğim her şeye ve Belediye Başkanı Romano'nun suratının tam ortasına indirmek istediğim yumruğa karşı dişlerimi sıkıyorum.

"Bu iğrenç bir şey. Sana izin vermeyeceğim," diyor Chiara babasına. "Başka seçeneğin yok."

Ne diyeceğini bilemeyen Chiara bana döndü.

Başımı sallıyorum. Yapabileceğim bir şey yok. "Seni babana itaat etmen konusunda uyarmıştım ama beni dinlemedin. Şimdi sonuçlarına katlanacaksın."

"Seni soğuk piç," diye fısıldıyor.

Kalbimi onun sözlerine kapatıyorum. Üşüyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Kendimden başka hiçbir şey umurumda değil. Bu gece burada olacakların benimle hiçbir ilgisi yok.

Ön kapının koluna atılıyorum, ön yoldan arabama doğru ilerliyorum ve biniyorum. Motoru çalıştırmaya gidiyorum ama yapamıyorum. Eğer o acı çekecekse, ben de burada oturup onunla birlikte acı çekmeliyim.

On dakika sonra bir SUV yanaşıyor ve beyaz önlüklü bir adam ile ona eşlik eden iki adam araçtan inerek Belediye Başkanı Romano'nun evine giriyorlar.

Sonra çığlıklar başlar.

O şanslı. Diğerleri onu bulmasaydı, bu gece kolayca hayatını kaybedebilirdi.

Ama çığlık çığlığa bağırırken ve sonra ev uğursuz bir sessizliğe gömülürken kendini şanslı hissetmiyor. Ya onu bağlayıp ağzını kapatmışlar ya da ilaç vermişler.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra doktor ve refakatçisi evden çıkıp uzaklaşıyor. Başımı direksiyona yaslayıp ön kapıyı tekmelemeyi ve belediye başkanını öldüresiye dövmeyi hayal ediyorum. Neden kaldım ki? Biri ona zarar verirken burada güçsüz bir moron gibi oturmanın acısına kendimi açıyordum.

Telefonumu alıp bir arama yapıyorum. "Bir gün onu öldüreceğim."

"Kimi?" diye soruyor diğer uçtaki ses.

"Başkan Romano. Chiara ona itaatsizlik etti ve nereye giderse gitsin onu takip edebilmek için ona bir çip taktı. Bu konuda da nazik değildi."

Hattın diğer ucunda bir sessizlik var ve ne düşündüklerini biliyorum. Coldlake Belediye Başkanı'nın en değerli varlığıyla evcilik oynamaya karar veren benim. En azından kafasında bir kurşun değil de bir çip vardı.

Burnumun kenarını sıkıyor ve Chiara'nın çığlıklarını aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. "Başka bir plan daha var."

Ama belki de daha aklıma bile gelmeden bu planın başarılı olma şansını mahvettim.

Diğer uçtaki ses tereddüt ediyor. "Evet, ben de bunun aklınızdan geçip geçmediğini merak ediyordum. İkisi aynı anda nasıl çalışabilir? Birini diğeri için feda edemeyiz."

Peki ya ikisine birden sahip olmanın bir yolu varsa? Bu iki fikri bir araya getirmeye çalışıyorum ama ikisini bir araya getirmenin bir yolunu bulamıyorum.

"Düğün yakında. Ona odaklanacağım. Yarın konuşuruz." Telefonu kapattım ve arabayı çalıştırdım. Ginevra'nın düğünü sadece üç hafta sonra ve kız kardeşim heyecan ve sevgiyle ışıldıyor.

Ya Chiara?

Onu kilisenin koridorunda bana doğru yürürken hayal ediyorum, beyazlar giyinmiş, güzel yüzü peçesinin altından görünüyor ve gözleri saf nefretle dolu.

"ŞİMDİ GELİNİ ÖPEBİLİRSİNİZ."

Kilisenin önünde Antonio, Ginevra'yı kollarının arasına alıyor ve dudaklarını onunkilere bastırıyor. Etrafımdaki insanlar mutlu çifti alkışlıyor ve gülümsüyor.

Yanımda Chiara'nın yüzü bomboş ve dümdüz karşıya bakıyor. Ellerini kucağında kavuşturmuş, annesinin cenazesinin olduğu günkü gibi içine kapanık. Selamlamak için yanağını öptüğümde bana bakmadı bile.

Anlaşma olması gerektiği gibi geliyor, ancak bu işin merkezindeki kızın nasıl bir alet çantası dolusu anahtar fırlatacağını tahmin edemedim. Her şeyi iptal edip diğer üçüne geri dönebilirdim.

Ama istediğimi almamın tek yolu bu. Yıllarca bekledim. Daha fazla bekleyemem.

Resepsiyonda Chiara yemeğinden biraz yiyor ve su içiyor. Çiftin ilk dansına sıra gelene kadar bana tek kelime etmiyor. Antonio, Ginevra'yı dans pistinde dolaştırıyor ve Chiara sonunda konuşuyor.

"Ginevra Antonio ile ilk tanıştığında ne oldu?"

"Ginevra her zaman onun için bir evlilik ayarlayacağımı biliyordu. Evde bir akşam yemeği vardı ve ona kocası olacak adamın geleceğini söyledim. Biraz korkmuştu ama çoğunlukla heyecanlıydı. O ve Antonio birbirlerini gördüklerinde..." İlk tanıştığımızda Chiara'ya verdiğim düşüncesizce öpücüğü hatırlıyorum. "Birbirimizden anında etkilendik. O ilk öpücük size her şeyi anlatacaktır."

Chiara uzun bir süre sessiz kalır. "Onun adına mutluyum. Onu sevecek ve koruyacak nazik bir adam buldu."

"O nazik biri değil. Şiddet yanlısı ve tehlikeli ama bu *onu* sevmeyeceği ve korumayacağı anlamına gelmiyor." Chiara'nın eline uzanıyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. Bir an için bana izin veriyor, yüzü yumuşuyor.

Sonra titreyerek nefes alıyor ve benden uzaklaşıyor. "O zaman böyle bir adamın sevgisini ve korumasını kabul etmesi yanlış. Her an ona sırtını dönebilir."

"Chiara!"

Chiara isminin sesiyle arkasını döner, tam o sırada bir şey ona doğru savrulmaktadır. Onu otomatik olarak yakalıyor ve ne yaptığını anladığında yüzü düşüyor. Elindeki nesneyi doğru yöne gelene kadar yavaşça çeviriyor.

Ginevra'nın gelin buketinin soluk sarı ve beyaz çiçekleri.

Ginevra söz verdiğim gelinime genişçe gülümsüyor. "Sıra sende."

Chiara

T*en ay sonra*

"Evet, evet, evet," diye nefes alıyor Candace, yüzü şaşkınlıkla parlıyor. "Saten. Dantel. *Mükemmel*."

Tavandan tabana aynalarda onun ve benim yüzüme bakıyorum. Coldlake'in en prestijli gelinlik butiğinin pelüş krem rengi halısının üzerinde duruyoruz. Sophia ve bir mağaza görevlisi eteğimi havalandırırken Candace heyecanla etrafımızda çırpınıyor. Gören de evlenenin kendisi olduğunu sanacak. Düşündüm de, Salvatore'la evlenecek olan o olmalıydı. Ailesi neredeyse ona tapıyor.

Rosaline leylak rengi bir tül bulutu içinde bir sezlonga uzanmış, bedava şampanyasını yudumluyor. Sanırım Salvatore Fiore'yle evlenirken hepimizin on sekiz yaşında ya var ya yok olması kimsenin umurunda değil. Üç kız da nedime elbiselerini giyiyor, pastel renklerde midi elbiseler. Bu, gelecek haftaki düğünden önceki son prova.

Rosaline bir yudum daha şampanya içtikten sonra, "Bebeğim, harika görünüyorsun," diyor. "Bay Fiore seni görür görmez daha da aşık olacak."

Salvatore'un bana bakmaya dayanamadığını bir tek ben biliyorum. Bu gelinliği seçmek de dahil olmak üzere tüm düğün ayarlamalarını bana bir telefon bile etmeden yaptı. Kararların çoğunu Ginevra'nın verdiğinden şüpheleniyorum.

beni görmeye gelen, altı aylık bebek yumrusuyla ışıl ışıl mutlu olan biriydi.

"Bay Fiore heyecanlı mı?" Sophia sorar.

İçimden bir sızı geçiyor. Yutkunuyorum, itiraf ederken garip bir şekilde ıssız hissediyorum, "Bilmiyorum. Onu aylardır görmedim."

Tam olarak on ay. Salvatore'u Ginevra'nın düğününden beri görmedim. Sanırım bekaretimi bir yabancıya vereceğimden o kadar tiksinimişti ki yanımda olmaya bile tahammül edemiyordu. Başlarda ona o kadar kızgındım ki umurumda bile değildi ama aylar geçtikçe...

Onu özledim.

Salvatore Fiore'yi özlememeli, haberlerde ya da pahalı arabalar geçerken onu aramamalıyım. Ama arıyorum.

Candace sempatiyle başını sallar. "Çok meşgul olduğunu duydum. Bunu kişisel algılama.

Rosaline burnunu kıvrır. "Sen ciddi misin? Nasıl olur da bunu kişisel algılamaz? Tam bir pislik."

Mağaza görevlisi de dahil olmak üzere herkes şaşkın ifadelerle ona döner. Sophia bir adım atarak Rosaline'in elinden şampanya bardağını alır ve saksıdaki bitkinin içine döker.

"Hey! Onu ben içiyordum."

"Yeterince içtin."

Aynada kendime son bir kez bakıyorum, sinirlerim tepemde. Sanırım düğün öncesi gergin olmak normal bir şey ama Coldlake'in en kötü şöhretli adamlarından biriyle evlenmemin normal bir tarafı yok. Boynumun arkasındaki neredeyse fark edilemeyen şişlikte de normal bir şey yok. On ay sonra, bu aşağılanma hala içimi yakıyor.

Babamdan nasıl da nefret ediyorum. Evlendiğimde, onunla bir daha asla konuşmayacağım ve yüzüne bakmayacağım.

Asistan bana gülümseyerek, "Yarın her şeyi evinize göndereceğim," dedi. "Ve yarın için mutlu yıllar, Bayan Romano."

Kızlar bana veda öpücüğü verirken midem bulanıyor ve beni bekleyen arabaya tek başıma biniyorum. Babamın parasını ödediği şoförle gitmediğim sürece hiçbir yere gitmeme izin verilmiyor. Yarınki doğum gününden korkuyorum. Annemin ölümünün üzerinden tam bir yıl geçti ve sanki o hiç var olmamış gibi hissetmeye başladım. Benimle onun hakkında konuşan çok nadirdir. Babam konuya yaklaşırsa kusacakmışım gibi hissediyorum.

Babama olan nefretim *yanıyor*.

Berbat bir günün daha güneşi batarken, kafam geçen yıllarla dolu ve kalbim kargaşa içinde evin etrafında bir o yana bir bu yana koşturuyorum. Akşam ılık ve huzursuzluğum üst dudağımda nem boncukları oluşturuyor. Bu gece nasıl uyuyacağımı bilmiyorum. Tek hayal edebildiğim Salvatore'un Geak'i öldüresiye döven yumrukları. Keşke güçlü olsaydım da yumruğumu babamın midesine indirip yüzündeki rengin akıp gidişini izleyebilseydim.

Sonra aniden, Salvatore orada.

Yemek odasını boydan boya geçerek bana doğru geliyor, onu ilk gördüğüm andaki gibi nefes kesici görünüyor. Konuşmak için ağzımı açtım. Ben daha tek kelime edemeden yüzümü ellerinin arasına alıyor ve dudakları aç bir öpücükle yüzüme iniyor. Sadece Salvatore var ve ben onu kalbime çekiyorum ve ağzımı açıyorum ki beni tadabilsin.

Uzaklaşıyor ve ağzıma doğru fısıldıyor. "Uzak kalamadım. Geçen yıl olanları düşünüp durdum."

Geçen yıl çok şey oldu. "Ne düşünüyordun?"

Salvatore kaşlarını çatıyor, neden şaşırdığıma şaşıyor. "Annen. Yarına kadar gerçekleşmediğini biliyorum ama bugün de senin için aynı derecede zor olmalı."

Gözlerim yaşıyor ve kollarımı boynuna doluyorum. Kalbim acı dolu, minnettar bir şekilde iki kez çarpıyor. Ophelia öldüğünde, herkes onun adını anmaya da mı isteksizdi? Her yıl ölüm anının yıldönümünün yaklaştığını hissediyor mu?

"Geçen yıl bu gün onunla geçirdiğim son mutlu gündü," diye fısıldıyorum.

Salvatore saçlarını okşuyor ve kulağımın arkasını öpüyor. Duvardaki saate bakıyorum. Neredeyse on biri otuz dakika geçiyor.

Tik tak.

Ondan uzaklaşıyorum ama kollarımı boynuna dolamaya devam ediyorum. "Beni bir saatliğine buradan çıkarabilir misin? Neresi olduğu umurumda değil ama o sırada burada olmak istemiyorum-" Ama boğazım kilitleniyor.

Yelkovan ilerlediğinde ve nihayet doğum günüm geldiğinde.

Salvatore parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor. "Tabii ki bebeğim."

Elimi sıkıca tutarak ön kapıya doğru yürümeye başladı ve babama seslendi, "Bir saat içinde döneceğiz, Başkan Romano."

Babam koridorda kaşlarını çatmış bir şekilde belirir. "Bu saatte mi?" "Chiara biraz temiz hava almak istiyor."

Mutlu görünmüyor ama saatine bakıyor ve salona geri dönüyor. "Bir saat, Fiore."

Nereye gidersek gidelim, babam bilgisayarının veya telefonunun ekranındaki mavi noktayı takip ederek hareketlerimizi çevrimiçi olarak izleyebilecek. Bazen dışarıdayken nefret dolu bakışlarının baskısını hissettiğime yemin edebilirim.

Salvatore'nin arabasında birkaç dakika sessizlik içinde yol aldık ve sonra elimi tutmak için uzandı. "Nereye gitmek istersin?"

"Neresi olursa. Umurumda değil."

Sadece bir saatimiz var, o yüzden fazla uzağa gidemeyiz. Salvatore, Lincoln Tepeleri'ne çıkan bir sokaktan sola döndü. Burası şehrin eski bir bölgesi, evler büyük ve pahalı ve sokaklar sessiz, özellikle de gecenin bu geç saatinde. Şehre tepeden bakan bir yere park ediyor.

Motoru durdurdu ve bana döndü. Karanlıkta yüzünü seçebiliyorum.

"Salvatore, neden benden kaçıyorsun?"

Yüzüme dokunuyor. "Daha kolay olur sanmıştım ama değilmiş."

"Benim hakkımda ne düşündüğünü sorabilir miyim?"

"Sanırım baş belası bir eş olacaksın." Ama bunu söylerken gülümsüyor.

Cevaptan çok saptırma ama onu zorlamıyorum çünkü soruyu sadece cevaplayabilmek için sordum. "Sen benim koca olarak seçeceğim kişi değilsin. Kendim için seçeceğim hayat bu değil ama işte buradayız. Eğer buna layık olduğuna inanırsan, sanırım seni sevmeye başlayabilirim."

Sanki bir şeye layık olmama fikri hiç aklına gelmemiş gibi tek kaşını kaldırıyor. "Layık olmak mı?"

"Korku dolusun. Nefret dolusun. Hırsla dolusun. Tüm bunlar içindeyken kalbinde sevgiye yer yok."

İfadesine bir gölge düşüyor, ama o bunu üzerinden atıyor gibi görünüyor ve bana büyüleyici bir gülümseme veriyor. "Bebeğim, kalbim için mi endişeleniyorsun?"

Beni öpüyor ve bir elini elbisemden yukarı kaydırıyor. Arayış içindeki parmakları kalçalarımı okşuyor.

"Salvatore. Hâlâ on yedi yaşındayım."

"Seni küçük iyilik meleği. Sadece yedi dakika daha on yedi yaşındasın." Salvatore saate bakıyor, sonra elbisemin bir askısını indirip diğerini takıyor. "Yarın resmen nişanlanmış olacağız. Bir hafta içinde karım olacaksın." Eğilip meme uçlarımdan birini ve sonra diğerini ağzına alıyor.

Dokunuşu içimde havai fişekler patlatırken karşı koyacak gücü kendimde bulamıyorum.

Göğüslerimi bir araya topluyor ve dilini her ikisinin üzerinde gezdiriyor. "Siktir, bebeğim. Tereyağı gibi yumuşaksın. Biz ne hakkında konuşuyorduk?"

Gözlerim kapalı, bir elimi arabasının tavanına dayamışım ve topuklarım yerden kalkıyor. Hiçbir fikrim yok.

Dişleriyle meme uçlarımdan birini test ediyor. "Oh, evet. Karım oluyorsun. Fiore ismi senin olduğunda onu onurlandıracaksın. İtaatkâr olacaksın. Saygılı. Güzel olacaksın." Meme ucumu yavaşça emiyor ve sonra bırakıyor. "Ama bu sonuncusu senin için kolay olacak, değil mi bebeğim?"

İtaatkâr. Saygılı. Güzel. Oh, defol. "Evlendikten sonra saçım başım birbirine karışmış halde eşofmanla yatmak ve sana cevap vermek istersem, yaparım."

Elbisemi belime kadar çekiştiriyor ve kalçalarımı ayırıyor. Pencereden çevredeki parka bakıyorum. Başka araba yok. Hareket yok.

"Bunun tek bir yolu var," diyor, iki parmağını iç çamaşırımın üzerinden klitorisime doğru kaydırarak. "Karım olacaksın ve dediğimi yapacaksın."

Parmaklarıyla aşağıya, sonra da tırnaklarıyla yukarıya kayıyor. Islak kumaşın üzerinde geziniyorlar, titreşimler içimde dolaşıyor.

"Ve eğer ben-ahhh." Tek gözümü açıp gösterge paneline bakıyorum. "Hâlâ gece yarısına beş dakika var."

Salvatore iç çamaşırımı kavırıyor ve bacaklarımdan aşağı çekiyor. "Sikeyim gece yarısını. Amını hissetmek istiyorum."

Klitorisimin etrafında dönmeye başladığında bacaklarımdan açılmasına izin veriyorum ve teslim oluyorum. Salvatore'u düşünerek kendimi birden fazla kez boşalttım. Gerçek şeyin nasıl hissettirdiğini bilmek için can atıyorum.

"Ya dediğini yapmazsam?" Nefes nefese kaldım.

"Son doğum gününde kendimi kaybettiğimde nasıl bir adam olabileceğimi sana tattırdım. O adamı bir daha asla görmek zorunda değilsin. Bu senin seçimin."

"Senden korkarak yaşamayacağım."

"Chiara, eğer cevap vermeye devam edersen orgazmını mahvederim," diye dişlerinin arasından homurdanıyor.

Orgazmımı mahvetmek mi? Bu da ne demek oluyor? "Senden korkmuyorum."

"Öyle olmalısın." Salvatore klitorisimi sert daireler çizerek ovuyor, tam olarak doğru basınç ve tempoda nefes nefese kalmamı ve yıldızlar görmemi sağlıyor. Yumruğumu arabanın tavanına bastırıyorum ve yaptığı şeye kendimi bırakıyorum, aniden bacaklarım açık ve göğüslerim çıplak halde bana bakan yüzlerce insan olup olmadığını umursamıyorum.

"Siktir git," diye inliyorum. Başım geriye doğru eğilip sıcak, altın rengi hisler içimde çağlamaya başladığında, Salvatore parmaklarını çekiyor.

Derin nefesim boğuk bir çığlığa dönüştü. Çok yaklaştım. Elim klitorisime doğru dalıyor ama Salvatore bileğimi demir gibi kavırıyor.

"Neden sen-" Gözlerimi sımsıkı yumuyorum ve üzerime salmak üzere olduğu güçlü orgazm sert ve tatminsiz bir şeye dönüşüp sönerken inliyorum. "Bu *korkunç hissettiriyor*-"

Şaplak.

"Ow!" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Mahvolmuş orgazmıma hakaret eklemek için, Salvatore az önce amıma şaplak attı. Bacaklarımı kapatmak için mücadele ediyorum ama bana izin vermiyor ve beni tekrar tokatlıyor.

"Ne oluyor be! Kes şunu."

"Mutlu yıllar, bebeğim."

Amıma şaplak atmaya devam ediyor ve ıslak, şapırtılı sesler çıkarıyor. Bana sert vurmuyor ama aşırı duyarlı ve hassasım ve her şaplak vücudumun araba koltuğunda sarsılmasına neden oluyor.

"Kes şunu-o değil-sen de-Salvatore'sun!" *Şaplak. Şaplak. Şaplak.*

"Ben çok neyim? Çok mu kötüyüm? Çok mu acımasızım? Evleneceğin adam bu.

Ona alışın."

Şaplak.

Hayal kırıklığına uğramış orgazmım içimin derinliklerinde geziniyor ve parmaklarının her darbesi sapkınca orgazmımı büyütüyor. O böyle bir pislik gibi davranırken bu şekilde *boşalmayacağım*. Ona beni cezalandırma ve sonra da *bundan* ne kadar *hoşlandığıma* tanık olma zevkini tattırmayacağım.

Mavi-yeşil gözlerine dik dik bakıyorum, ancak onun da bana hınzırca gülümsediğini görüyorum. Kapana kısıldım ve o beni tokatlamaya devam ettikçe gidebileceğim hiçbir yer yok. Klitorisimdeki hisler hızla ve çileden çıkarıcı bir şekilde toplanırken gidebileceğim hiçbir yer-

"*Siktir git, Salvatore,*" diye bağıriyorum ve hayatımda hiç olmadığı kadar sert boşalıyorum.

Nefes nefese koltuğa yığılıyorum. Salvatore sonunda beni bıraktı ve kendime baktım. Belden yukarısı çıplak. Elbise kalçalarım kadar sıyrılmıştı. İç çamaşırım gitmiş, beni teşhir ediyordu. Ve her şeyden öte, iç organlarım onun sikik kirli konuşmaları ve acımasız parmaklarıyla karıştırdığı için kıpkırmızı.

Salvatore beni sertçe öpüyor ve sonra motoru çalıştırıyor. "Kahretsin, inanılmazsın bebeğim. Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum."

"Ah, Chiara. Annen seninle gurur duyardı. Tam da onun yapacağı şey." Francesca süslü yemek masasından başını çeviriyor ve buğulu gözlerle bana bakıyor.

Tam olarak annemin yaptığı gibi değil. Peçeteler ve masa süsü babamın tercih ettiği gibi siyah ve altın rengi değil, beyaz ve açık mavi. Annem böyle *olmasını isterdi* ve önemli olan da bu.

"Teşekkür ederim. Seni çok özleyeceğim." Kollarımı yaşlı aşçıya doluyor ve onu sıkıca sarıyorum. Bu evde özleyeceğim tek şey annemi, Francesca'yı, Violette'i ve Stephan'ı hatırlatan şeyler olacak. Belki Salvatore'nin evine yerleştikten sonra bu üçünü işe alabilirim, böylece etrafımda tanıdık yüzler olur.

Salvatore'nin evinde. Salvatore'un karısı olarak. Geleceğim son sürat bana doğru koşuyor.

Francesca yanağıma bir öpücük konduruyor ve beni yemek masasının yanında bırakıyor. Birkaç dakika sonra babam smokinini giymiş olarak bana katılıyor. Ben annemin en sevdiği renk olan bebek mavisi giymiştim. Babam diz hizasındaki elbiseme bakıyor ve ağzı hoş olmayan bir çizgiye dönüşüyor ama bir şey söylemiyor.

Salvatore'un gelişini sessizce bekliyoruz. Yakında babam benden kurtulacak ve o zaman Salvatore'la birlikte istedikleri rahat iş ve suç maceralarına dalabilecekler.

Kapı çalınıyor ve Violette'in kapıyı açtığını duyuyoruz. Bir an için koridordan gelen dört çift ayak sesi duyduğumu sanıyorum ama bu sadece zihnimdeki bir yankı. Salvatore ve sadece Salvatore kapıdan giriyor, takım elbisesi içinde uzun boylu ve geniş omuzlu, saçları arkaya taranmış ve dudaklarında ukala bir gülümseme.

Sadece benim için bir gülümseme.

Odanın karşısına geçerken sadece bana bakıyor, beni kollarına alıyor ve sanki burada olmasının sebebi gerçekten benmişim gibi beni öpüyor.

Yemekte konuşmanın çoğunu babam ve Salvatore yapıyor. Düğün için davetli listesini tartışıyorlar ve Coldlake'teki her önemli kişi koridorda yürüyüşümü izlemek için orada olacak gibi görünüyor. İsimleri sayarken babamın yüz ifadesi sevinçle dolup taşıyor ve kafasının içinde biriken oyları neredeyse görebiliyorum.

Yemek bittiğinde hepimiz ayağa kalkıyoruz ve Salvatore elimi tutuyor. Babama dönerek, "Chiara ve bana biraz izin verir misin? Onun için bir şeyim var."

Salvatore beni salona götürüyor ve kapıyı kapatıyor. Halının ortasında duruyoruz ve elini cebine atıp siyah kadife bir kutu çıkarıyor. Kutuyu açıyor ve içinden platin bir nişan yüzüğü çıkıyor, devasa bir zümrüt kesim pırlanta, etrafı daha küçük pırlanta kümeleriyle çevrili.

Salvatore sol elimi kavlıyor ve elması yüzük parmağıma geçiriyor. "Artık tüm dünya bana ait olduğunu bilecek."

Elimi bir o yana bir bu yana çevirip elmanın ışıltısını izliyorum. Bu gece Salvatore'un koridordan gelen ayak seslerini tekrar duydum. Seslerinde bir tuhaflık vardı.

İçi boş.

Sesleri boş ve yalnız geliyordu.

"Oyuna getirildin ve bunun farkında bile değilsin."

Salvatore'un bakışları daralır. "Pardon?"

"O kadar açık ki, saf, aptal küçük ben bile bunu görebiliyorum. Kazandığınızı sanıyorsunuz ama aslında kaybettiniz. Dördünüz birlikte babamın gücü için bir tehdit oluşturunuyordunuz. En azından diğer üçünüz bir arada kaldınız. Siz sürüden ayrıldınız ve şimdi babam sizi istediği gibi kullanacak."

"Öyle mi?" Salvatore sorar, sesi sessiz ve tehlikelidir. "Madem bu kadar zekisin, burada seni benden koruyacak kimse yokken nasıl oluyor da beni bir ayı gibi dürtüyorsun?"

"Zeki olduğumu söylemedim. Aptal olduğumu söyledim."

"Demek öyle. Dün gece seni uyardığım şeyden sonra sana hak vermek zorundayım." Boğazımdan tutup sıkıyor, gözlerinde öfke parlıyor. "Beni kızdırmak seni ıslattığı için gevezelik ettiğini düşünmeye başlıyorum."

Elini omzuma koyuyor ve beni dizlerimin üzerine itiyor. Belki de haklıdır. Ya da belki ondan korkmayı öğreneceğim, ama şu anda tek beklediğim bir sonraki hamlesinin ne olacağı.

Salvatore başımın arkasındaki saçları kavlıyor. "Seni gördüğüm andan beri ağzını saplantı haline getirdim. Şimdi aç ve bana neler yapabileceğini göster."

Pantolonunun önünde bir şişkinlik var ve uzanıp ona dokunuyorum. Demek böyle hissettiriyor, kumaş katmanlarının altında kalın ve sert. Onu ileri geri ovuyorum, yüzünde titreşen zevki izliyorum. "Doğruyu söylediğim için beni böyle mi susturacaksın? Sikini ağzıma sokarak mı?"

"Denemeye değer." Pantolonunun fermuarını açtı, sikini kavradı ve dışarı çıkardı. Diğer eliyle saçlarımı çekerek nefesimi kesiyor. Ağzım açılır açılmaz kendini içeri sokuyor.

"Sana bir şey söyleyeyim mi?" diye homurdanıyor, kalçalarını ileri geri pompalıyor ve beni öğürtüyor. "Eğer bu evlilikten kurtulmak isteseydin, şimdiye kadar bir yolunu bulurdun."

Onunla tartışabilmek için geri çekilmeye çalışıyorum ama beni daha sıkı tutuyor ve daha derin sikiyor.

"İşte böyle, em. Boğazını aç. Sen bir tutsaksın ve hep öyle kalacaksın. Seni tutsak ettiğim için değil. Çünkü esir olmak istiyorsun."

Onunla daha çok mücadele ediyorum ama saçlarımı acımasızca kavırıyor. Gözlerimden yaşlar süzülürken tek yapabildiğim nefesime odaklanmak.

"Tanrım, bu kadar kızgınken seni tutmak ve becermek için sabırsızlanıyorum. Eminim çok... çok... lezzetlisindir." Her kelimesinde ağzımın içine daha da sokuyor ve sonra inliyor ve siki kasılıyor. Ağzım onun boşalmasıyla doluyor ve boğulmadan önce onu yutuyorum.

Boğazımı sıkıyor ve hırlıyor: "Annen gibi güzelsin ve senin de sonun onunki gibi olacak. O ağzın senin sonun olacak."

Beni bırakıyor ve ben de elimi ağzıma kapatmış, yüzüme vurmuş gibi hissederek yere yığılıyorum.

"Siktir git," diye fısıldıyorum, omuzlarım titriyor.

"Acı gerçekleri söylediğimizi sanıyordum," diye homurdanıyor ve gömleğini pantolonunun içine sokup fermuarını çekiyor. Saçlarını ve ceketini düzeltiyor ve bana son bir kez bakıyor. "Hoşça kal Chiara. Düğünde görüşürüz."

Annemin varlığının üzerimde gezindiğini hissediyorum ve kalbi parçalanıyor. Katil babamdan bile daha zalim olabilen bir adamın beni dize getirdiğini görmek için ölmüştü.

Parmağımdaki elmas yüzüğe bakıyorum. Beni düğünde görecekti mi? Cesedimi çiğnemedi.

Ayağa kalktım ve gözyaşlarımı yüzümden sildim. Ön kapı kapandığında koridora çıkıyorum ve alt kattaki mutfığa iniyorum. Bu yılın büyük bir kısmının korku ve kafa karışıklığı içinde geçmesine izin verdim ama babamla Salvatore'u engellemek için çok geç değil. Boynumda bir çiple ve düğün tarihine sadece bir hafta kala bile onlara meydan okuyabilirim.

Salvatore bana son bir şans verdi.

Ben mutfığa daldığımda Francesca, Stephan ve Violette şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar.

Yaşlı aşçı ellerini önlüğüne siliyor ve bana doğru geliyor. "Chiara? Neyin var?"

Nişan yüzüğümü çıkarıp havaya kaldırıyorum ve üçüne birden bakıyorum. "Birine bir mesaj iletmem gerekiyor. Herhangi biriniz bana yardım edecek mi?"

Vinicius

"I Bay Ferragamo'yu görmem gerekiyor. Konu acil."
Resepsiyonda Cassius'u görmek için adeta yalvaran genç adamın yanından geçerken, kapıcı bana başıyla selam veriyor. O da Beni Cassius'un çatı katına çıkaracak asansörü çağırmak için bir düğmeye basıyor.

"Lütfen Bay Ferragamo'yu arayın ve ona bir mektubum olduğunu söyleyin," diye yalvarır adam.

Yürümeye devam ediyorum, konuşmaları yarı dinliyorum. Rastgele bir adam Cassius'la konuşamayacak. Konuşabileceğini düşündüren neydi merak ediyorum.

"Özür dilerim, siz kimsiniz?" diye sorar kapıcı.

"Kim olduğum önemli değil, ama onu görmezsem, o zaman Mr. Fiore ona ne yapacak?"

Fiore? Salvatore Fiore? Peki "o" kim? Yavaşlayıp duruyorum. Sonra arkamı dönüyorum. Bir şey olmayabilir, ama başkalarının işlerini kendi işim haline getirmekten her zaman zevk almışımdır. Ne öğrenebileceğinizi asla bilemezsiniz.

"Mesaj kimden?" diye soruyor sabrı hızla tükenmekte olan kapıcı.

"Bunu söyleyemem ama Bay Ferragamo ile konuşmam çok önemli."

Haberciye yaklaşıyorum ve omzuna dokunuyorum. "Affedersiniz, ister istemez kulak misafiri oldum. Hanımınızın bu boylarda güzel bir sarışın olması mümkün mü?" Elimi göğüs hizasında kaldırdım.

Adam bana bakıyor. "Siz Vinicius Angeli'siniz, değil mi? Bay Ferragamo'nun bir arkadaşı?"

Dişlerimi göstererek ona gülümsedim. "Onun en iyi arkadaşı. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Adam lobiye bir göz attıktan sonra beni kenara çekti ve fısıldadı: "Bayan Romano'nun Bay Ferragamo'ya bir mesajı var. Ölüm kalım meselesi."

Ona genişçe gülümsüyorum. "Başka bir şey söyleme. Çatı katına kadar size kendim eşlik edeceğim."

Kapıcının benim için çağırdığı asansöre doğru yürürken telefonumu çıkarıp bir arama yapıyorum. "Cassius'un çatı katına gel, hemen."

Lorenzo öfkeli bir sesle "Ne sikim-" diye başlıyor ama telefonu yüzüne kapatıyorum. Kurye bana şaşkın bir bakış atıyor ama ona istediği tek şeyi veriyor gibi görünürken beni sorgulamaya isteksiz görünüyor.

Asansör kapıları kapanıp yükselmeye başlar başlamaz uzanıp acil durdurma düğmesine basıyorum. "Mesajı ben alırım."

Adamın gözleri büyür. "Hayır, bu Bay Ferragamo için. Talimatım bunu sadece ona vermem yönündeydi."

Gülümseme yüzümden düşüyor. "Özür dilerim. İsminizi duyamadım."

"Stephan. Stephan Russo."

"Stephan, kimse sana bu şehrin haritasını göstermedi mi? Bu şehrin *gerçek* bir haritası. Şu anda sevgili dostum Cassius Ferragamo'ya ait olan dilimin üzerinde duruyoruz ve o..."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. Normalde istediğimi elde etmek için birkaç kelimedenden başka bir şey kullanmamaktan zevk alırım. Bu bir oyun, benim bir tehdide yaklaşmama gerek kalmadan birinin yüzündeki rengin nasıl akıp gittiğini izlemek, ama şu anda oyun eğlenceli gelmiyor. Bu adamın elindeki mesajın Chiara Romano ile bir ilgisi var ve sabrım buharlaştı.

Elimi uzattım. "Bana mesajı ver yoksa dişlerini dökerim."

Stephan dediğimi yapmak için çabılıyor ve avucuma bir zarf ve siyah kadife bir kutu yerleştiriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve asansörü yeniden çalıştırıyorum. Mektuba üstünkörü bir göz atıp cebime atıyorum ve sonra dikkatimi kadife mektuba veriyorum

Kutu. İçinde bir prensese layık, zarif bir elmas nişan yüzüğü var.

Ya da Coldlake'in prenses eşdeğeri Bayan Chiara Romano.

"Salvatore mücevher konusunda her zaman mükemmel bir zevke sahip olmuştur."

Yüzüğü kutuya geri koyup cebime atarken Stephan dehşet içinde bana bakıyor. "Ama-"

Omzunu okşadım. "Fazla heyecanlanma. Ben bunları tutarım, sen de mesajını Bay Ferragamo'ya iletirsin."

"Mektup mesajdır," diye itiraz ediyor.

Asansör pır pır eder ve doğrudan çatı katına açılır. Cassius tabletinden bir şeyler okuduğu kanepeden başını kaldırıp kara kaşlarını kaldırıyor. Beni görmeyi bekliyordu ama misafirimizi beklemiyordu.

"Lorenzo yolda. Bu adamda bizim için bir şey var."

Stephan mesajının Bay Ferragamo için olduğunu söylemeye başlar, ancak Cassius tabletini kapatır ve onun yerine konuşur.

"Scava neden buraya geliyor?"

"Sana nedenini söyledim. Bir votka alacağım. Senin için bir şey var mı?" Stephan'a dönüp soruyorum, o da başını sallıyor.

Salvatore kaşlarını çatarak yan odada kaybolur ve bir süre sonra elinde iki buzlu Grey Goose votkayla geri döner. Cassius'un çatı katında ve kulüplerinde her zaman Grey Goose içilir. Stephan'ın devasa iç mekâna ve yerden tavana kadar uzanan pencerelerden Coldlake manzarasına bakmasını izleyerek bir yudum alıyorum.

Beş dakika sonra, asansörün kapıları kayarak açılır ve Lorenzo hiddetli bakışları ve kana bulanmış beyaz tişörtüyle içeri girer. "Bir şeyin ortasındaydım."

Lorenzo her zaman bir şeylerin ortasındadır. Adam nasıl rahatlayacağını bilmiyor. Gömleğine başımı salladım. "Kim öldü?"

"Henüz kimse yok, o yüzden devam edin." "Votka mı?"

"Devam edin dedim."

Stephan'a bakıyorum. "Devam et. Bana Chiara Romano hakkında anlattıklarını onlara da anlat."

Onun adını duyunca diğer ikisi kaşlarını çatmayı bırakıp canlanıyor. Lorenzo'nun dövme kolları kanlı göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturulmuş ama şimdi gevşemişlerdi.

Stephan Cassius'a yaklaşıp. "Bay Ferragamo, bu gece buraya Bayan Romano'dan çok önemli bir mesaj getirdim. Bana sadece

sana teslim edeceğim."

"Bugün Bayan Romano'nun doğum günü, değil mi?" Cassius bardağındaki buza bakarak mırıldanıyor. Onun doğum günü olduğunu biliyor. Geçen yıl bu gün hepimiz sarışın güzelle tanıştık ve gecenin sonunda annesinin öldürülüşünü izledik.

O gece kanlar içinde kalan Cassius'tu. Chiara'nın her yerinde kan ve havuz suyu vardı ve annesinin ardından yüzme havuzuna atlamaya çalıştığında onu yakalayan da oydu. Onu havuzun kenarından uzaklaştırdı ve tekrar deneyebileceğinden korktuğu için yanında kaldı.

Chiara ürkütücü bir şekilde sakindi. Hafifçe titriyordu ama tamamen sessizdi.

Belediye Başkanı Romano'nun polisi arayarak karısını yüzme havuzunda ölü bulduğunu söylemesini dinledik. Sonra da dördümüze gitmemizi söyledi.

Chiara, babası annesinin boğazını kestikten sonra onu garip bir şekilde teselli etmeye çalışan Cassius'u tuttu ve histerik bir şekilde çığlık atmaya başladı. "*Beni bırakmayın. Beni burada onunla yalnız bırakma.*"

Cassius kadının parmaklarını kolundan çekip onu itti. Polis gelmeden hepimiz oradan ayrıldık, Chiara'nın hıçkırıkları evin içinde yankılanıyordu. Arabalarımızın yanında dururken dördümüz birbirimize ve Cassius'un gömleğini ıslatan kanlı suya baktık ve aynı dört kişiyi düşündüğümüzü anladım.

Amalia.

Evelina.

Sienna.

Ve Ophelia.

"Bu çok baktandı," diye öfkелendi Cassius. Cipine bindi, kapıyı çarptı ve kükreyerek uzaklaştı.

Şimdi o gecenin yıldönümündeyiz ve Chiara Romano'nun bizim için bir şeyi var.

"Evet, bugün onun doğum günü," diye onaylıyor Stephan. "Bay Fiore akşam yemeğine geldi, sonra da Bayan Romano bir mesaj iletmem için beni buraya çağırdı."

"Peki, nerede?" Cassius tersler.

"Bay Angeli asansörde benden aldı." Bir yudum votka aldım. "Pardon?"

"Mesaj ve yüzük. Onları asansörde benden aldın."

"Ne yüzüğü?"

Stephan'ın yüzünün rengi solar. "Bayan Romano'nun yüzüğü. Orada, ceketinizin içinde."

Kaşlarımı çatıyorum ve elimi cebime sokup kadife kutuyu çıkarıyorum. "Oh, bunu mu kastediyorsun? Bunu unutmuştum."

Kutuyu odanın öbür ucundaki Cassius'a fırlatıyorum, o da ters ters bakarak yakalıyor.

İnsanlarla uğraşmak, vazgeçmeye hiç niyetim olmayan bir alışkanlık.

Cassius kutuyu açar ve elmas yüzüğü takdirle başını sallar.

Sonra Lorenzo ve bana gösterdi.

Genişçe gülümsüyorum. "Bizim için bir nişan yüzüğü."

"Daha önce kimse bana evlenme teklif etmemişti," diyor Lorenzo ve Cassius bile gülüyor.

"Yüzük Bay Ferragamo için," diye belirtiyor Stephan, kafası her zamankinden daha karışık bir halde. "Ve mektubu okumalısın. Niyetinin bu olduğunu sanmıyorum."

Cassius onun yerine konuştu. "Söz konusu Bayan Romano olduğunda, birimize verdiği her şey hepimiz içindir."

Stephan'ın şaşkın ifadesi bana anlamadığını söylüyor ama önemli değil. Anlamasına gerek yok.

Stephan bana "Ona mektubu ver" dedi. "Neyi?"

Zavallı adam neredeyse gözyaşları içindeydi. "Mektup, mektup! Mektubu sende."

Onu asansöre doğru itiyorum. "Gitme vaktin geldi. Hanımına bizim için teşekkür et. Gerçekten çok güzel bir hediye ve doğum günü olduğunu düşünürsek çok düşünceli."

Asansör kapıları kapandığında Stephan hâlâ itiraz ediyordu.

Cassius'a dönüyorum. "Mektup bende ama ne yazdığı gerçekten umurumuzda mı?"

Cassius votkasından düşünceli bir yudum alıyor ve pencereden geceye bakıyor. Bir an sonra elini uzatıyor ve ben de ona uzatıyorum.

Mektubu okuyor ve sonra yumruğuyla buruşturup bir kenara fırlatıyor. Halının üzerinde sekiyor ve kanepenin altına giriyor. "Hayır, umurumuzda değil."

Lorenzo votkamı elimden aldı ve bardağı boşalttı. Birdenbire, geride bıraktığı kana bulanmış aktiviteye doğru acele etmekle ilgilenmiyor gibi görünüyor.

Elektrik mavisi bakışlarıyla bizi iğneliyor. "Ne yapacağımızı biliyoruz, değil mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Yapacağız. Ama ne zaman ve nasıl?"

Cassius bardağına bakar ve mutfığa doğru yönelir. "Biraz daha votka. Sanırım şişeye ihtiyacımız olacak."

Chiara

I Gözümü kırıyorum ve birden pahalı saten bir gelinlik giymiş, saçlarımı toplamış ve yüzüme özenle makyaj yapmış halimin yansımasına bakıyorum.

En azından öyle hissediyorum. Düğün sabahım doğdu ve nedimelerim pastel gelinlikleriyle buradalar. Bu çatı altında geçireceğim son geceyi geçirdim ve bu gece Salvatore beni eşikten kendi evine taşıyacak.

"Oturmam gerek." Yatağın ucuna çöküyorum ve başımı dizlerimin arasına koyuyorum.

Candace sırtımı ovuyor. "Sinirler, zavallı şey."

Sinir değil. Şehirde bana yardım edeceğini düşündüğüm tek adam tarafından reddedilmenin verdiği aşağılanma ve hayal kırıklığı.

Eğer seni korkutursa ya da hoşuna gitmeyen bir şey yaparsa, ben buradayım. Ben onun gibi değilim.

Bambina, bu şehirde her köşe başında tehlike var. Bazen üç kişi bir kişiden daha iyidir. Bunu bir düşün.

Cassius Ferragamo saçmalıyor. İki ayrı seferde parlak zırhlı şövalyem olmayı teklif ettiğinde dört milyon dolarlık nişan yüzüğü bana yardım etmek için yeterince teşvik edici değil miydi? İlki çeşmede tekila içip sarhoş olduğum geceydi.

Yüzümü. Salvatore'un ne kadar acımasız olabileceğini biliyordu. İkincisi, neredeyse tecavüze uğradığım ve öldürüldüğüm gece ıssız depodaydı.

Ancak bir hafta önce ona ulaşmamı sağlayan şey bu olayların hiçbiri değildi. Tam bir yıl önce, on yedinci yaş günümde, annem öldürüldükten hemen sonra yaptığı şeydi. Kendimi tamamen kaybettim, çılgılık atıp ağladım ve en yakınımıdaki kişiyi yakalayıp beni annemin katiliyle yalnız bırakmaması için yalvardım.

O adam Cassius Ferragamo'ydu.

Ben histerik bir şekilde hıçkırarak ağlarken ve gitmemesi için yalvarırken, o sadece benim duyabileceğim sözler mırıldandı. *Üzgünüm, bu gece sana yardım edemem. Beklemek zorundasın. Söz veriyorum, geri geleceğim.*

Bana yardım edecekti ama henüz değil. Ve ona inandım.

Derin bir nefes aldım ve doğruldum. Bu da öğrenmem gereken bir başka zor ders. Babalar katildir, nişanlılar zalimdir ve parlak zırhlı şövalyeler dört milyon dolarlık elmas yüzüğünüzü alıp kaçarlar. Bunun dört milyon dolarlık bir yüzük olduğunu biliyorum çünkü kaybettiğimi söylediğimde babam bana böyle bağırıyordu.

Salvatore Fiore'nin 4 milyon dolarlık nişan yüzüğünü mü kaybettin?

Ona gerçeği söyleseydim ne derdi hayal edebiliyorum. *Ashında, Salvatore'un eski en iyi arkadaşına beni ülkeden kaçırmayı için rüşvet vermek için kullandım ve o beni görmezden geldi.*

Dantel duvağını yüzüme doğru çekiyorum ve nedimelerimin bana aşağıya, babama ve bekleyen düğün arabasına kadar eşlik etmelerine izin veriyorum.

İçeri girmeden önce arkamı dönüp on yedi yıl boyunca evim, bir yıl boyunca da hapishanem olan eve bakıyorum. Bir an için üst kattaki pencerelerden birinde duran birinin dış hatlarını gördüğümü sanıyorum, yüzü gölgede.

Özür dilerim anne. Bir hiç uğruna öldün.

Kilisede, Rosaline, Sophia ve Candace gelinliğimin kuyruğunu açarken ben girişte, elimde buketimle babamın yanında duruyorum. İçeriden org müziği çalıyor.

Kilisenin içinden ani bir patlama sesi duyulur ve şaşkınlık içinde sesler yükselir.

"Burada bekle," diyor babam ve kapıları iterek içeri giriyor. İçeriye hızlıca bir göz atabiliyorum ama insanlar etrafta dolaşıyor ve acaba kilisenin içine bir şey mi düştü diye merak ediyorum. Havada sürüklenen duman mı?

Nedimelerim şok içinde soluk soluğa kalıyorlar ve kendi gözleriyle görmek için aceleyle ilerliyorlar. Kapı arkalarından kapandığında, etrafımdaki hava basıncının değiştiğini hissediyorum. Dönüyorum ve tepeden tırnağa siyah giyinmiş ve siyah kar maskeleri takmış iki uzun figürün üzerimde belirdiğini görüyorum.

Siyahlar içindeki iki adamdan daha uzun olanı gülümsüyor ve ben o koyu kahverengi gözleri tanıyorum. "*Bambina*. Sana döneceğimi söylemiştim."

Cassius Ferragamo'dan yardım istedim ama giydiği siyah kazak göğsünü sıkıca sarmış ve deri eldivenli elleri beni yakalamaya hazır bir şekilde üzerime gelirken, bunun umduğum yardım olmadığını biliyordu.

Ama yine de yapıyor.

Elimdeki çiçek demetini bir silah gibi savuruyorum. "Benden uzak dur!"

Kilisenin kapısına doğru geri çekildim. Yanında daha zayıf bir adam var, neredeyse onun kadar uzun, Vinicius olmalı. Yüksek topuğum bir fayansın kenarına takılıyor ve tökezliyorum. Saten elbise yerde sürükleniyor, bana ağırlık yapıyor.

Kilisenin içinden babamın "*Sen*. Burada ne yapıyorsun?" diye bağırıldığını duydum.

Kilisenin içinden çığlıklar ve alarm sesleri geliyor ve ayak sesleri duyuluyor. Siyah savaş pantolonu ve polo giymiş Lorenzo Scava kapıyı iterek açıp koridorun en ucundaki devasa altın haçın karşısına geçtiğinde Cassius beni bir hiçmişim gibi kollarının arasına alıyor. Vitray pencereden gelen yumuşak ışık güçlü omuzlarına düşüyor.

Kar maskesini yukarı çekmiş, yüzünü ortaya çıkarıyor. Beni Cassius'un karşısında kısıtılmış görünce, ağzı kanımı donduran muzaffer bir gülümsemeye dönüşüyor.

Omzunun üzerinden Salvatore'un kilisenin en ucundaki mihrapta durduğunu görüyorum. Beni Cassius'un kollarında görüyor.

Ağzı dehşet içinde açık kalır. Ve koşmaya başlar.

Yüzündeki korkuyu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Büyük bir hata yaptım. Salvatore'un düşmanlarından asla yardım istememeliydim. Üç saldırganım damadıma, babama ve kilisedeki herkese ne yaptıklarını açıkça gösterecek kadar duraklıyor ve sonra beni de yanlarına alarak dışarı kaçmaya başlıyorlar.

"Salvatore!" Lorenzo ağır kapıyı bıraktığında ve kapı kapanmaya başladığında çığlık atıyorum. Nişanım olabildiğince hızlı bir şekilde bana doğru koşuyor, yüzünde

Yüzünde korku ve öfke. Zamanında yetişemeyecek. Daha adını haykırmayı bitirmeden bunu anladım.

Lorenzo'nun siyah Mercedes 4WD'si kaldırımın kenarında bekliyor, tüm kapıları açık ve Cassius beni arka koltuğa bindiriyor. Salvatore kapıdan fırlarken ellerimi cama dayayıp umutsuzca pencereden dışarı bakıyorum. Çok uzakta olmasına rağmen kollarını havaya kaldırarak olabildiğince hızlı koşuyor.

Lorenzo arabanın anahtarlarını Vinicius'a atıyor ve diğer tarafımdan biniyor. "Sen sür. Onu kontrol etmem gerek."

Tüm kapılar çarpıyor, Vinicius gaza basıyor ve kükreyerek kiliseden uzaklaşıyoruz. Hızla uzaklaşırken boğazım umutsuzluktan yanıyor ve Salvatore sonunda pes edene kadar gittikçe küçülüyor.

Cassius beni sıkıca tutuyor ve ben de kendimi bir o yana bir bu yana savuruyorum. "Bırak beni. Dokunma bana!"

Lorenzo bileğimi kavlıyor ve yüzümü ona dönmem için beni çeviriyor. "GPS cihazı nerede?"

Mikroçip. Son on aydır nefret ettiğim boynumun arkasındaki küçük silikon parçası aslında bana iyi gelecek.

"Cevap yok mu prenses? O zaman bunu zor yoldan yapacağız. Cassius, kollarını tut." Lorenzo ayakkabılarımı çıkarıp baldırlarımda gezinmeye başlarken Cassius bileklerimi mengene gibi kavlıyor. Tüm gücümle mücadele ediyorum ama hiçbir işe yaramıyor. Gelin buketim parmaklarımdan kayıyor ve arabanın zeminine düşüyor.

"Burada bir şey yok," diye mırıldanıyor Lorenzo. Eteğimin altına uzanıyor ve ben de karnına tekme atmaya çalışıyorum. Bileğimi kavlıyor ve kalçasıyla koltuğa sabitliyor.

"Çek ellerini üzerimden!"

Lorenzo beni görmezden geliyor, çoraplarımdan birini tutuyor ve bacağımdan yırtıyor. "Benimle dövüşmeye devam etmek ister misin prenses? Sırada külotun var."

"Seni öldüreceğim," diye feryat ediyorum. Bunun boş bir tehdit olduğunu o da en az benim kadar biliyor.

Lorenzo bıçağını çıkarır. "Bu elbise çıkıyor. Benimle dövüşmeye devam edersen, vücudundan da parçalar koparırım."

Gözlerim o bıçağa takıldı. Elinde şeytani görünüyor, bilenmiş kenarı kötülükle parlıyor.

Cassius'un göğsüne doğru geri çekiliyorum. "Lütfen, yapma."

"O zaman bana nerede olduğunu söyle," diye homurdanıyor, çenemi tutup beni ona bakmaya zorluyor.

Soğuk mavi bakışlarında doğüstü bir şey var, sanki ruhumun derinliklerini görebiliyor.

"Boynumun arkasında," diye mırıldandım. "Bunu nereden biliyorsun ki?"

"Bu kasabanın her yerinde gözlerim ve kulaklarım var." Lorenzo bıçağı bırakıp öne doğru oturuyor ve bana doğru uzanıyor. Lorenzo dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle enseme okşarken Cassius'un göğsü sırtıma bir tahta parçası gibi sertçe çarpıyor. Tehlikeli bir şekilde dudaklarıma yaklaşıyorlar. "Düğün gününde gelini öpmemek utanç verici olur."

"Siktir git," diye fısıldadım.

"Şimdi olmaz, meşgulüm." Parmakları ensemdaki küçük yumruyu bulana kadar bastırıyor ve dürtüyor. "Hissedebiliyorum. Vinicius, bizi yerleşkeye götür. Bunu burada yapamam."

Vinicius direksiyonu çevirir. "Yola çıkıyorum."

Lorenzo olduğu yerde kalıyor, yüzü benimkine çok yakın. İki adamın arasına sıkışmış, ikisinin de kalplerinin küt küt attığını hissedebiliyorum. "Cassius'tan bana yardım etmesini istedim, düğün günümde hepiniz beni kaçıramazsınız."

Lorenzo ellerini belime doladı. Sıkı. Sahiplenici. "Yardım ediyoruz. Bir şey değil prenses."

Ön koltuktan Vinicius gülüyor.

Cassius cebini karıştırıyor ve işaret parmağının ucundaki elmas nişan yüzüğümü çıkarıyor. Işığa doğru tutuyor. "Daha önce hiç evlenme teklifi almamıştık. Çok romantik, *bambina*. Kabul ediyoruz."

Elimi tutuyor ve yüzüğü tekrar parmağıma takıyor. Ona bakıyorum, ağzım kuruyor. "Sana yüzüğü bu yüzden göndermedim. Mektubumu okumadın mı? Cassius'un beni ülkeden çıkarmasını istedim. Sadece Cassius. Bunun geri kalanınızla hiçbir ilgisi yok."

Vinicius arabayı sürerken kar maskesini çıkarıyor. "Bizim gibi adamlardan yardım istediğinizde, nasıl yardım alacağınız konusunda seçici davranamazsınız."

Otoyola girdiğimizde iki adamın arasında daha da sıkı sıkışıyorum ve Lorenzo'nun ağırlığı beni Cassius'a doğru bastırıyor. Bütün yol boyunca beni aralarında tuttular.

On dakika kadar sonra, yüksek beton duvarları olan bir araziye yanaşıyoruz. Ağır siyah bir kapı açılır ve siyah savaş kıyafetleri giymiş, hırlayan Alman Çoban Köpeklerini tutan birkaç adam ortaya çıkar. Vinicius arabayı

ve bir yeraltı garajına girmeden önce büyük ve heybetli bir eve göz atıyorum.

Babam ve Salvatore beni burada bulabilecekler mi? Sinyal muhtemelen çalışmayacak bile, çalışsa bile Lorenzo boynumdan keser kesmez takip cihazını parçalayacak.

Vinicius bir banka park ediyor ve Cassius arabadan inip beni kucağına alıyor ve taşıyor. Lorenzo uzun beton bir koridordan geçip bir kapıya doğru ilerliyor. Tam içeride yere yatırılıyorum, öne doğru itiliyorum ve kapı arkamdan çarpılıyor.

Kanım kulaklarımda uğuldayarak odaya bakıyorum. Paslanmaz çelik masalar, tıbbi lambalar, cam ve plastik şişe rafları var. Zemin kanalizasyona doğru eğimli. Burası morg ile ameliyathane arası bir yer ve tüylerimi diken diken ediyor. Burada şimdiye kadar tanıdığım en tehlikeli adamla yalnızım.

Lorenzo dövmele ellerine siyah lateks eldivenler geçiriyor ve kabaca insan boyutlarında olan metal masalardan birini işaret ediyor. "Otur."

Gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemeyerek geri çekiliyorum. "Sakın yanıma yaklaşayım deme, seni psikopat."

Lorenzo bana sinsi bir gülümseme veriyor. "Güven bana.

Ben bir doktorum." "Şaka yapıyorsun. Biri sana tıp diploması mı verdi?"

Önü camlı bir dolaba gider ve metal bir tepsiye bir şeyler yerleştirir. Bir şişe sıvı. Bir hipodermik iğne. Gazlı bez. Bir böbrek çanağı ve en korkuncu da bir neşter. "Sınavlarla uğraşmadım."

"O zaman ne yaptığını nereden biliyorsun?" Ne halt ediyor bu?

Tepsiyi yere koydu, iğneyi şişeye batırdı ve berrak bir sıvı çekti. Sonra iğneyi sallayarak bana doğru ilerledi. "Sanırım öğreneceğiz. Bana kolunu ver."

Ayaklarım soğuk betona basarken ve saten elbisem yerde sürüklenirken odanın içinde geri çekiliyorum. "Milyon yıl geçse de olmaz."

"Dinle, moron. Anestezi olmadan seni seve seve keserim ama Cassius benden nazik davranmamı istedi. O yüzden kolunu ver."

"Bu da ne? Binlerce şeye alerjim var." Benim hiçbir şeye alerjim yok ama o bunu bilmiyor.

Lorenzo'nun bakışları daralıyor ama gelmeye devam ediyor. "Bu bir lokal anestezi."

Hangi ilaçlara alerjiniz var?"

"Anestezikler. Hepsine."

Ne kadar oyalanırsam, babam ve Salvatore'un beni bulma şansı o kadar artar, ama ne zavallı seçenekler bunlar. Tanrı bilir ne amaçla kaçırılmış olarak kalmak ya da eve dönüp aşağılık nişanlımla evlenmek.

Bildiğim şeytan daha iyi sanırım.

Lorenzo başını sallar. "Bunun için zamanım yok. Eğer şoka girersen epislerim var. Ver şu lanet kolunu bana."

"Eğer bana bir şey yapmana izin vereceğimi düşünüyorsan-"

Lorenzo yumruğunu kaldırır. "İki seçeneğin var. Ya bayılana kadar suratına yumruk atarım ya da işbirliği yapmaya başlarsın. Her iki durumda da, sana bu iğneyi batıracağım."

Bana yumruk atacak. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Hipokrat yemini buraya kadarmış. Önce zarar verme. Belki de sadece sınavları geçersen yemin ettiriyorlardır.

"Peki," diye mırıldandım ve kolumu uzattım.

"Masaya otur. Bayılırsan seni yakalayamam."

Korkunç metal masalarına yaklaşmak beni ürkütüyor ama bir tanesine tırmanıp kenarına tünüyorum. Lorenzo bileğimi kavıyor ve üst kolumun etrafına lastik bir turnike çekiyor.

"Yumruğunu açıp kapa. Şu güzel damarları görelim."

Bana söyleneni yapıyorum ve dirseğimin kıvrımında kalın mavi bir damar göze çarpıyor. Onu yakından izliyorum, siyah eldivenli elindeki iğneye bakıyorum. Mavi gözleri ıslık ıslık yanıyor.

"Çoğu insan bu kısmı izlemiyor," diyor iğneyi kolumun üzerinde gezdirirken.

İğneden ya da kandan hiç korkmadım ve bu psikopatın bana tam olarak ne yaptığını görmek istiyorum. "Bana yaptığınız her küçük şeyi izleyeceğim, doktor."

İğne damarıma girip pistonu basarken aklıma bir şey geliyor. "Eğer çip boynumun arkasındaysa, neden kan dolaşıma lokal anestezi koymuyorsunuz? Boynuma girmesi gerekmez mi?"

Lorenzo şırıngayı bir kenara fırlatırken bana bakmıyor. "Şaka yapmıyorum, salak."

Ağzım dehşet içinde açık kaldı. "Bekle, ne yaptın-" Bir saniye sonra başım dönmeye başlıyor. Lorenzo bana soğuk bir şekilde sırtırken ona bakıyorum ve masanın üzerine yığılıp kalmamı izliyorum. Bayılmayı bekliyorum ama bayılmıyorum. Doğrulamaya çalışıyorum ama kollarım uyuşmuş ve ağırlaşmış.

Tamamen uyandım.

Hareket edemiyorum.

Lorenzo bacaklarımı masanın üzerine kaldırıyor, ellerini başımın iki yanında birleştiriyor ve bana şeytani bir gülümseme veriyor.

Ağzım çalışıyor. Çenemi hâlâ oynatabiliyorum ama dilim kalınlaşmış gibi. "Bana ne yapıyorsun?"

Lorenzo elimi kaldırıyor ve sonra bir gümbürtüyle bırakıyor. "Görünüşe göre, ben ne istersem o."

Öfke ve umutsuzluk beni ele geçirdi. Bir saniyeliğine savaşmayı bıraktım. Sadece bir saniye. Neden onun doğruyu söylediğine inandım ki? Gözyaşlarım gözlerime doluyor ve şakaklarımdan aşağı akıyor.

Lorenzo üzerime eğilip gözyaşı lekelerinden birini yalıyor ve usulca şöyle diyor: "Diğer ikisi seninle oynamak istiyor ama seninle tanıştığım gece değersiz olduğunu biliyordum. Bana kalsa bu çipi çıkarmaya zahmet etmezdim. Seni çöle götürür ve atış talimi olarak kullanırdım, sonra da Salvatore'un cesedini bulmasına izin verirdim. Seni takip edebilmek için önden başladım. Belki yaşardın. Ama muhtemelen yaşamazsın. Sonra da arkamızdan babanla ne kadar anlaşma yapabileceğini görürdük."

Gözlerinde yanan ateşi görüyorum: Salvatore'a kaybettiği için intikam alma arzusu ve bunu benim etimle alacak.

Dışarıdaki koridorda ayak sesleri duyulur ve Cassius kapıyı açar. Soğuk ve düz bir sesle, "O çipi hâlâ çıkaramadın mı?" diye soruyor.

"Geliyor," diye sesleniyor Lorenzo kıpırdamadan ve kapı tekrar kapanıyor.

Gözlerimin kenarlarından daha fazla yaş süzülüyor. "Her zaman başkalarının sana söylediklerini mi yaparsın? Eğitimli bir köpek gibisin."

Bir yılan kadar hızlı olan Lorenzo yüzüme bir tokat atıyor ve başımı bir tarafa çeviriyor. Yanağımda acı çiçekleri açıyor ve başımı geri çeviremiyorum.

"Geveze küçük orospu. Bunun ne kadar süreceğini göreceğiz," diye homurdanıyor.

Çeşitli aletlerle uğraştığını duyabiliyorum. Bir de baktım ki beni yan yatırmış ve yüzümün önünde bir neşter tutuyor. "Bunu boynundaki çipi çıkarmak için kullanacaktım ama zehirli bir ağzın olduğunu görünce..." Neşteri diğer elindekiyle değiştiriyor. Bu çok daha büyük bir bıçak ama kalbimin çarpmasına neden olan bilenmiş kenar değil.

Lorenzo'nun bıçağı. O bıçak. Babamın annemi öldürmek için kullandığı bıçak. "Bundan hoşlanmadın, değil mi?"

"Lütfen yapma," diye sızlanıyorum.

"Lütfen için çok geç. Bir dahaki sefere kaltak olma."

Lorenzo'nun parmaklarını enseme hissedebiliyorum ve sonra keskin bir şeyle derimi çekiştiriyor. Beni keserken herhangi bir fiziksel acı hissetmiyorum ama kalbimdeki acı o kadar büyük ki kıvrılıp ölmek istiyorum.

"İşte orada. Jensen!" Lorenzo aniden kükrer ve odanın diğer tarafında başka bir kapı açılır. Motosiklet derisi giymiş bir adam masaya gelir ve Lorenzo çipi ona uzatır. "Bunu birkaç saatliğine şehirde gezdir ve sonra göle at."

"Peki patron." Jensen çipi cebine sokar, gelinlik içindeki kanlar içindeki kıza sıkılmış bir bakış atar ve dışarı çıkar.

Lorenzo boynumun arkasına soğuk bir şey siliyor ve gazlı bez yapıştırıyor. Sonra beni sırtüstü yatırıyor. "Ne zaman kaybı. Diğer ikisini eğlendirdiğini umsan iyi olur çünkü sıkıldıkları anda boğazını keseceğim."

Tıbbi ekipmanlarını toplarken bana bakmıyor ve yüzü boş, insanlık dışı bir maske gibi. Artık "eğlencesi" bittiğine göre, tamamen kapanmış durumda.

Sırtına bakıyorum, bana yaptıklarından dolayı nefretle doluyorum, ellerim öfkeli yumruklar halinde kıvrılıyor.

Ellerim.

Onları taşıyabilirim.

"Lorenzo," diye sesleniyorum ama beni duymazdan geliyor. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Siyah lateks eldivenlerini bir çırpıda çıkarıyor ve arkasını dönmeye zahmet etmiyor. Kaslı sırtına bakıyorum, nefret vücudumun her damarına işliyor.

"O gece. On yedinci doğum günüm. Ona bıçağını verdin mi?"

Annemi öldüren bıçak. Lorenzo mu babama verdi yoksa babam mı ondan aldı?

Lorenzo donup kalıyor ve başını kaldırıyor. Yüzünü göremiyorum ama "Ne düşünüyorsun?" derken sesindeki zalim gülümsemeyi duyabiliyorum.

Böbrek çanağının içinde bir hançer gibi duran bisturiyi kavırıyor, dengesiz ayaklarımın üzerinde sıçırıyor ve bir çılgılık atarak kürek kemiklerinin arasına indiriyorum.

Lorenzo arkasını döndü ve bileğimi yakaladı. Neşter bıçağı yanağından bir santim ötede.

"Bırak beni! *Senden nefret ediyorum.*" Onun pençesinde çırpınıyorum ama o çok güçlü.

"Öldüreceğini bilmiyorsan saldırma," diye hırlıyor ve dişlerini ön kolumun etli kısmına geçiriyor.

Acıyla çığlık atıyorum ve neşter parmaklarımdan düşüyor.

Lorenzo beni ısırmaaya devam ediyor, gözleri öfkeyle dolu ve çenesi koluma kilitlenmiş. Çığlık atmaya devam ediyorum, diğerlerinin koşmasını bekliyorum ama kapı kapalı kalıyor. Beni öldürüyor olabilir ama umurlarında değil.

Lorenzo beni bıraktığında acıdan bayılmak üzereydim. Ayaklarının dibine yığılıyorum, bacaklarım ilaçların etkisiyle lastik gibi.

Neşter bir adım ötede betonun üzerinde duruyordu ve Lorenzo eğilip onu kaptı. Parlayan nesneyi yüzümün önünde çevirerek, "Bu ne lan? Neşterle bıçaklamayın. Bunu çal, sakla ve geceleri odama girip boğazımı kes." İşaret parmağını boynumun yan tarafına saplıyor. "Tam buraya. Bunu hissediyor musun? Bu şah damarı, iki santimetre içeride. Bu küçük bıçakla kesersen bir dakika içinde bilincimi kaybederim. Ellerimi boğazına dolasam bile seni boğarak öldüremeden bayılırım."

Lorenzo'nun eli boğazıma dolanıyor. Son bir saattir şişene kadar ısırduğım dudaklarıma bakıyor. Sanki onlardan büyülenmiş gibi başparmağını dişlerimin girintileri üzerinde gezdiriyor. Sanki her biri değerliymiş gibi. Başparmağı tekrar dudaklarımın üzerinde geziniyor ve ben onun dokunuşuna karşı nefes alıyorum, boğazımı kavrarken nefes almakta zorlanıyorum. Lorenzo'nun soğuk, soluk yanakları kararıyor. Kanla kızarıyor.

Aniden ayağa kalkıyor ve neşteri bir kenara fırlatıyor, sanki onu düzgün bir şekilde öldürmeye çalışmadığım için tiksinişmiş gibi.

"Vinicius, Cassius!" diye kükrer kapıya doğru. "Çekin şu salağı gözümün önünden."

Bir dakika sonra Vinicius üzerime eğilip beni ayağa kaldırıyor. Benim çığlıklarına değil, bu pisliğin emirlerine cevap verecek. Tek kelime edemeden ağzıma bir parça koli bandı yapıştırıyor ve başımı bir yastık kılıfıyla kapatıyor. Beni odadan çıkarmaya çalışıyor ama Lorenzo'nun ilaçları sayesinde düzgün yürüyemiyorum, bu yüzden beni bir patates çuvalı gibi omzunun üzerinden kaldırıyor.

Bir arabanın arkasına atıldım ve tekrar yola koyulduk. Dönüşleri ve geçen dakikaları saymaya çalışıyorum ama başım dönüyor ve ensem ağrıyor. Araba park edildi ve biri yürümeme yardım etti.

Ayaklarımın altındaki zemin sarsılıyor ve bir an sonra kulaklarım patlıyor. Bir asansördeyiz ve yukarı çıkıyoruz. Uzun sürüyor, bu yüzden bunun bir gökdelen olduğunu varsayıyorum. Kalbim yerinden fırlıyor. Bir gökdelen insanlarla ve güvenlikle doludur.

Asansörden çıkarıldım ve halı kaplı zeminlerden geçtim. Biri yastık kılıfını kafamdan çekti. Vinicius. Gözlerimin içine bakmadan ağızımdaki bantı yırtıyor. Bir yatak odasındayız. Ona neler olduğunu sormak için ağızımı açıyorum ama kapıyı arkasından çarparak gidiyor.

Yavaşça arkamı döndüm. Bir yatak. Bir çekmeceli dolap. Bir kapının ardında küçük bir banyo. Pencereler bir duvar boyunca yerden tavana kadar uzanıyor ve birilerine sinyal göndermenin bir yolu olup olmadığını merak ederek aceleyle oraya gidiyorum. Binalardan Coldlake şehir merkezinde olduğumuzu anlıyorum ama yardım için birilerine işaret vermeyi umabileceğim kadar yakın hiçbir şey yok. Sokağın çok aşağısındaki insanları seçebiliyorum ve karıncalar gibi sürünüyorlar, üstlerindeki benden habersizler.

Odanın kapısının ötesinde hiçbir şey duyamıyorum. Ya adamlar gittiler ya da apartmanın uzak bir yerindeler. O kadar yüksekteyiz ki, sanırım burası bir çatı katı olabilir. Cassius'un dairesi ya da belki Vinicius'un? Beni ilk götürdükleri korkunç yer muhtemelen Lorenzo'nunkiydi.

Gelinliğimin üzerimde buruştuğunu hissederek yatağa çöküyorum. Kolumda altısı üstte, altısı altta olmak üzere on iki mor ve kırmızı diş izi var, bu adamlardan birini öldürmeye çalışacaksam, başaracağımı bilsem iyi olur.

Bir süre sonra beni heyecanlandıran adrenalin azalıyor ve gelinliğimin içinde ne kadar rahatsız olduğumu fark ediyorum. Çekmecelere gidip karıştırmaya başlıyorum. Kazaklar var. Joggers. Tişörtler. Denim şortlar. Çoraplar. İç çamaşırları. Hepsi aşağı yukarı benim bedenimde, yani bunu planladıklarını biliyorum. Ayakkabı yok, fark ettim. Bu odada kaçmama yardımcı olabilecek ya da silah olarak kullanılabilecek hiçbir şey yok, tabii adamlardan birini külotumla boğarak öldürmeyi denemek istemiyorsam. Yine de fazla uzağa gidebileceğimi sanmıyorum.

Gelinliğimi ve gelin iç çamaşırlarımı çıkarıp iç çamaşırı, tişört ve eşofman altı giydim.

Sonra pencereye gidip dışarı bakıyorum. Babam ve Salvatore'un ne yaptığını merak ediyorum. Herhalde Jensen'ın peşinden motosikletiyle şehirde koşturuyorlardır. Burada esir tutulmak isteyeceğim son şey ama onlar tarafından kurtarılmayı dilemeye de dilim varmıyor.

Nedimelerimi ve benim için ne kadar korkmuş olabileceklerini düşünüyorum ve Rosaline, Candace ve Sophia'ya bağlandığımı fark ediyorum. Bu yıl ben bu yabancı dünyayı anlamlandırmaya çalışırken onlar benim yanımdaydı. Keşke şimdi burada olsalardı da Cassius, Vinicius ve Lorenzo'ya beni sevgili Salvatore'larından çaldıkları için küfrettiklerini duyabilseydim.

Saatler sonra kalkıp tuvalete gidiyorum. Midem gurulduyor ve gözlerim yorgunluktan yanıyor. Karnımı doyurmak için musluktan su içiyorum ve yüzüme su sıçratıyorum.

Dışarıda hava kararıyor ve ben de yatağa girip yorganı başımın üzerine çekiyorum. Etrafımda sadece sessizlik var ve bu sağır edici. Birinin odama girip beni başka bir yere götüreceğini ya da daha kötü bir şey yapacağını bilmezken nasıl rahatlayacağımı bilmiyorum.

Ama bir şekilde, uzun süre hareketsiz yattıktan sonra uykuya dalıyorum.

Uyandığımda odadaki ışık değişmişti. Sabah olmuş ve güneş ışığı pencereden içeri giriyor. Doğrulup dinliyorum ama hiçbir şey duymuyorum. Karnım gurulduyor, sessizliğin içinde yüksek sesle.

Tuvaleti kullanıp biraz daha su içiyorum ve sonra gözlerim kapının koluna takılıyor. O kapı gerçekten kilitli miydi, yoksa ben öyle olduğunu mu varsaydım?

Kapıyı deniyorum ve kolayca açılıyor. Şoktan donmuş bir halde koridora bakıyorum. Bu çılgınlık ve dün gece kapıyı denemediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Daha fazla sessizlikle karşılaşıyorum, bu yüzden halı boyunca ilerlemeye başlıyorum, biri bana atlarsa kaçmaya hazırım. Koridor, nötr renklerde pahalı modern mobilyalarla döşenmiş büyük, güneşli bir oturma odasına açılıyor.

Daire bana yalnız olduğumu söyleyen bir tür sessizlik ve durgunlukla dolu, ama yine de girebildiğim her odayı arıyorum. Birkaç kapı kilitli ama onun dışında çatı katında dolaşmakta özgürüm. Düğmeye bastığımda asansör yanıt vermiyor, ama vereceğini hiç beklemiyordum. Merdivenler varsa, onlara ulaşmak için kullanılan kapı kilitli.

Kaçamayacağıma göre, bir sonraki acil ihtiyacıma yöneliyorum: yemek.

Mutfak çok büyük ama buzdolabında maden suyu, dondurucuda da Grey Goose votkadan başka bir şey yok. Cassius sürekli dışarıda yemek yiyor olmalı. Daire, iri yarı, siyah saçlı İtalyan adama aitmiş gibi hissettiriyor.

Kahve makinesinin yanında bir kutuda iki biscotti buluyorum ve kaya gibi sert parçalarını yiyorum, ardından biraz maden suyu içiyorum. Votkayı düşünüyorum

ama tekilayla yaşadığım talihsizliklerden beri alkole dokunmadım. Şimdi yeniden başlamak için iyi bir zaman gibi görünmüyor.

Günün geri kalanını dairede dolaşarak, burada ne aradığımı anlamaya ve beni esir tutan adam hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışarak geçiriyorum. Cassius'un modern sanat baskılarına ve tarih kitaplarına karşı bir zevki var.

Dışarıda hava kararmaya başladığında, sanki büyük bir şey gittikçe yaklaşıyormuş gibi bir ses havayı dolduruyor. Elimde bir şişe maden suyuyla kanepelerden birine uzanmış şehrin parıldayan ışıklarına bakıyordum ki birden asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Ayağa fırladığımda birden fazla adam görüyorum.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Koridorun yarısında bir banyo var ve "benim" odamdan daha yakın olduğu için, Cassius "Chiara?" diye seslenirken içeri dalıyorum. Buraya gel."

"Canın cehenneme," diye mırıldanıyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Dışarıda konuştuklarını duyabiliyorum, Cassius ve en az iki kişi daha.

Boynumun arkası karıncalanıyor ve bunun Lorenzo'nun bana verdiği keşiğin üzerine yapıştırdığı yara bandı olduğunu fark ediyorum. Bir an onu yokluyorum ve sonra soyup çıkarıyorum.

Aynaya sırtımı dönmüş, omzumun üzerinden boynuma bakmaya çalışıyordum ki kapı çarparak açıldı ve neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Lorenzo kapı aralığından bana dik dik bakıyor ve sonra elimdeki üzerinde kurumuş kan olan bandajı görüyor.

"Onunla ne yapıyorsun?" diye tersliyor.

"Beni ne kadar kötü kestiğini görmeye çalışıyorum, seni psikopat."

Beni çeviriyor, saçımı avucunun içine alıyor ve yukarı doğru çekerek izi inceliyor. Bana bakarken aynadaki yansımasını izliyorum. Çenesinin sert çizgisini. O daralmış mavi bakış. Parmaklarını süsleyen ve kollarının içinde kaybolan mürekkep. Eğer elleri dövmeyleyse, her yerinde dövme olmalı. Vücudunun her yerinde.

"Beni mahvettin, değil mi?" Suçluyorum.

"İyileşiyor. Neden bu kadar endişeleniyorsun?"

Çıplak eli enseme ve o kadar yakınımda duruyor ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Bana dokunduğu yerde tenimin karıncalanmasını değil, sürünmesini diliyorum.

"Beni bir av bıçağıyla doğradığın için endişeliyim!"

Yüzüne soğuk bir gülümseme yayılıyor ve aynada gözlerimle buluşurken enseme okşuyor. Karıncalanmalar bir sarsıntıya dönüşüyor. "Küçük bir drama kraliçesi gibi. Sana zar zor dokundum." Lorenzo gitmeme izin veriyor. "Siktir git oradan. Bu gece yapacak işlerim var."

Beni banyodan dışarı itiyor ve kağıt torbaların hışırtısını ve Cassius ile Vinicius'un konuşmalarını duyabildiğim salona doğru götürüyor. Sanırım bugün hepsi çalışıyordu, Cassius gece kulübü işleri yapıyordu ve Lorenzo ve Vinicius... Ne yaptıklarını bilmiyorum. Muhtemelen yasal bir şey değildir.

"Ne bok yiyeceğim? Sen ne iş yapıyorsun ki?"

Vinicius ve Cassius'un paket servis kutularını ve yemek çubuklarını açtıkları kanepelere doğru yürürken Lorenzo hiç duraksamadan "Organ toplama," diyor.

Lorenzo'nun şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum. Bu kadar çok tıbbi ekipmanı olması beni ürkütüyor.

Bir sevgili gibi belimi avuçluyor ve mırıldanıyor, "Böbreklerin nasıl? Tamamen çalışıyor mu?"

Kolunu itiyorum. "Dokunma bana, pislik."

"Rüyanda görürsün, sürtük," diye cevap veriyor ve beni U şeklindeki kanepeye itiyor. O da oturuyor ve ben de ondan bir metre uzaklaşana kadar etrafında dolaniyorum.

Sehpa Çin yemeği kutularıyla dolu ve havayı lezzetli bir aroma dolduruyor. Karnım gurulduyor ve Vinicius bir kutuyu açıp bana uzatırken gülümsüyor.

"Ben de duydum. Yumurtalı rulo mu?"

Kutunun içinde yarım düzine altın rengi, kızarmış yumurta var. Ne kadar aç olsam da, hareket edemeyecek kadar korkmuş durumdayım.

Vinicius kutuyu bana doğru sallıyor. "Yumurtalı ekmek? Hayır mı? Sen bilirsin." Kutudan bir tane alıyor ve ısıtıyor. Ambalajı çatırdıyor ve birkaç tanesi ayaklarının dibindeki halıya düşüyor, ağızım sulanıyor.

"*Mio Dio*, ortalığı dağıtıyorsun," diye bağırıyor Cassius ve bir tabağı ona doğru itiyor. Evet, burası kesinlikle Cassius'un dairesi.

"Benim burada ne işim var? Benden ne istiyorsunuz?"

Cassius gözlerini ağır ağır bana dikey ama dikkatini tekrar yemeğe veriyor. Kocaman bir karides kraker poşetini açıyor ve bir kâseye boşaltıyor. Onlara bakıyorum. Karidesli krakerlere ve dilinize garip bir şekilde yapışmalarına bayılıyorum. Yanımda Lorenzo, gözleri yüzümden hiç ayrılmadan kutudan çıkardığı Singapur eriştesini yiyor.

Cassius kızarmış pilav, erişte ve tavuk kızartması içeren bir tabak hazırlıyor, bir çift yemek çubuğu ekliyor ve bana uzatıyor.

Önce tabağa, sonra da ona bakıyorum. Kaçırılmak normalmiş gibi onlarla birlikte yemek mi yemem gerekiyor?

"Neler olduğunu anlamıyorum." Lorenzo'yu işaret ediyorum ama bakışlarımı Cassius'a kilitliyorum. "O piçin beni taciz etmesine ve kesmesine izin verdiniz. Burada oturup hepinizle birlikte Çin yemeği yemeyeceğim."

"Sen gidecek yeri olmayan küçük bir sokak kedisisin," diyor kalın aksanıyla. "Seni bir kafese kapatıp artıklarını atmadığımız için minnettar olmalısın."

"Ne demek başıboş? Beni sen *kaçırdın*."

Vinicius yemek çubuklarıyla bir kutu Szechuan tavuğu karıştırıyor. "Seni tehlikeli bir hayattan kurtardık. Biz olmasaydık şimdiye Salvatore ile evlenmiş olurdun."

Tabii, çok fedakârlar. Gerçek şu ki, eski arkadaşlarının babamla aralarında herhangi bir avantaj elde etmesini önlemek için düğünümü sabote ettiler.

"Salvatore'la evlenmek istemedin ve baban ona itaat etmediğin için seni öldürecekti. Burada olduğun için şükret ve yemeğini ye." Cassius bana tabağı tekrar uzatıyor ama ben almadığımda arkasına yaslanıp kendisi yemeye başlıyor. O ve Vinicius sohbetlerine devam ediyor ve benim midem yüksek sesle gurulduyor.

Ye. Öylece, sanki her şey yolundaymış gibi. Yiyeceklere bakıyorum, kutuların üzerindeki en sevdiğim Çin restoranlarının isimlerini hatırlıyorum. Annemle sabah alışverişinden sonra öğle yemeğini orada yedik çünkü çorbalı mantılarını çok severdi.

Hatırladıkça içimi bir sızı kaplıyor ve kendimi etrafta bir şeyler ararken buluyorum. "Hiç çorba köftesi var mı?"

Kimsenin bana ilgi göstermesini beklemiyorum ama Lorenzo bir kâğıt torbanın içine uzanıyor ve içi buğulanmış plastik bir kutu çıkarıyor. Kutuya uzandım ama onu elimden çekip aldı. Yine de böyle bir şey yapmasını bekliyordum ve tepki vermedim.

"Benimle gerçekten uğraşmak isteseydin, hepsini çöpe atardın. Çorbalı köfte annemin en sevdiğiydi."

Bir süre çiğniyor ve sonra onları uzatıyor. "Bana işkenceni gümüş tepside sunman hiç eğlenceli değil."

Plastik kapağı sıyırdığımda yüzümün etrafında hoş kokulu buhar yükseliyor ve gözlerimi kapatıp domuz eti ve zencefil aromasını içime çekiyorum. Annemle öğle yemeği. Sığmayan bir elbiseyi iade etmek ya da annemin bir sonraki randevusundan önce tatlı için yeterince zamanımız olup olmadığını merak etmek dışında hiçbir şey umurumda değil. Bir çift yemek çubuğuyla bir hamur tatlısı alıyorum ve hepsini ağzıma atıyorum. Yumuşak sargıyı ve köfteyi ısırdığımda, içindeki et suyu ağzımı dolduruyor ve mutluluk içinde gözlerimi kapatıyorum. Annem her zaman çorba köftesi sipariş eder ve ben dilimlenmiş sığır etli Şangay kızarmış eriştesini yerken onunkinden biraz yememe izin verirdi.

Gözlerimi açtığımda üç adam da bana bakıyordu. "Ne? Ben çorba köftesi severim."

Birkaç dakika sonra, Cassius bir şişe şarap ve bardak getirmek için ayağa kalkıyor ve bütün çorba köftelerini yediğimi görüyor. Otururken yanağımlı okşadı. "Aferin kızıma."

İyi kız. Acaba bu, kulüp kızlarını ve striptizcileri yönetirken öğrendiği bir numara mı, onları hizada tutmak için biraz övgü. Şaşırtıcı bir şekilde, diğer ikisiyle birlikte bana bir kadeh şarap, bir kase erişte ve taze yemek çubukları uzatıyor.

Beyaz şarap soğuk ve kayısı gibi kokuyor. Tekiladan çok daha çekici ve şampanya gibi kuru değil, bu yüzden bir yudum alıyorum.

"Yerleşkede işler nasıl?" Vinicius Lorenzo'ya soruyor.

"Neredeyse boş. Şu anda sokaklar sessiz."

Yerleşke. Lorenzo orada yaşıyor olmalı. Yemek yerken gözlerimi eriştelerimden ayırmıyorum ve konuşmalarını dinlemiyormuş gibi yapıyorum. Er ya da geç, buradan çıkmama yardım edecek bir şey duyacağım. Bir kaçış yolu. Bir pazarlık kozu. Bu adamlar sadece alabileceklerinin peşindeler.

Lorenzo'nun keskin bakışlarını ensemde hissedebiliyorum. Eğer yakında buradan çıkmanın bir yolunu bulamazsam, muhtemelen boğazım kesilecek.

Cassius, "Küçük konuğumuz kaçırıldığına göre eminim eliniz kolunuz dolu olacak," diyor.

Lorenzo, Cassius'la birlikte öngördükleri sonuçların hepsi benim suçummuş gibi nefesinin altından küfrediyor.

Bir saat sonra, adamlar hâlâ konuşmaktadır ve bir şişe şarap daha açmışlardır. Sadece kendilerinin anladığı bir jargonla konuşuyorlar ve orada oturmaya devam etmek çok garip geliyor. Yemekten kalanları toplayıp buzdolabına götürüyorum, sonra da dün gece uyuduğum odaya yöneliyorum.

Bir kapının önünden geçerken iki el beni tutuyor ve karanlık bir odaya sürüklüyor. Bir duvara doğru itiliyorum. Koridordan gelen ışık sarı saç tellerinde parlıyor.

Lorenzo.

"Sen ve ben aynı sayfadayız," diye homurdanıyor, yüzünü benimkine yaklaştırarak. "İkimiz de burada ne halt ettiğini bilmiyoruz. Diğer ikisi geçen yıldan beri senin için yanıp tutuşuyor. Neden bu işe girişmediklerini anlamıyorum."

Beni becermeye devam ediyordu. On yedinci yaş günümün gecesinde Lorenzo da diğerleri gibi iç çamaşırlarıma girmekle ilgileniyor gibiydi. Aslında, iç çamaşırlarıma giren tek kişi oydu, onu yırttı ve bıçağının kabzasını bana doğru kaydırıldı.

"Senin-" Ama benimle seks yapması için onunla konuşmaya çalışıyormuşum gibi görünmeden önce kendimi durduruyorum.

"Benim de seni istediğimi mi sandın?" Gülüyor. "Senin gibi cılız bir bakireyi becermektense çürüyen bir cesedi becermeyi tercih ederim. Baban Salvatore'un seninle evleneceğine karar verdiğinde benim için bir işe yaramazdın."

O geceki sözleri aklıma geldi. *Babandan ya da senden hiçbir şey istemiyorum. Sadece kazanmayı seviyorum. Seninle evlendiğimde, muhtemelen düğün gecemizde boğazını keseceğim.*

Lorenzo beni serbest bırakıyor. "Yolumdan çekil. Daha da iyisi, gözüme görünme."

"Memnuniyetle," diye fırlatıyorum onu iterken. "Bana dokunmayı bırak, bana baktığını düşünmek bile kusma isteği uyandırıyor."

Koridorda yürürken gözlerinin sırtımı deldiğini hissediyorum. Hangisi daha kötü bilmiyorum, Cassius'un bana bebek gibi davranması mı yoksa Lorenzo'nun zehri mi? En azından Lorenzo'dan ne bekleyeceğimi biliyorum. Saf nefret ve vahşi bir son.

Ertesi gün boş bir daireye uyanıyorum. Sabahı e-posta göndermeme ya da sosyal medyaya girmeme izin verecek bir telefon ya da cihaz bulmaya çalışarak geçiriyorum ama Cassius erişebileceğim her şeyi ortadan kaldırma konusunda titiz davranmış. Televizyon izliyorum ve artık Çin yemeği yiyorum, kaçırılmamın üçüncü günü ve şimdiden sıkılmış olmam ironik geliyor.

Öğleden sonra kestirmek için odama dönüyorum ve birkaç saat uyuyorum. Uyandığımda hava kararmış oluyor ve tavana bakıyorum. Biraz daha yemek ve televizyon, sonra tekrar yatağa sanırım? Apartmanda hiç ses duyamıyorum, bu yüzden adamların dışarıda haraç aldıklarını, kumar oynadıklarını ya da birilerini dövdüklerini varsayıyorum.

Salona girdiğimde Cassius diğer taraftan giriyor ve ben nefesimi tutuyorum. Duştan yeni çıkmış, beyaz havlusu kalçalarında düğümlenmiş ve siyah buklelerini bir diğeriyle kuruyor.

Ona baktığımı görünce gözleri açılıyor ve elini yavaşça indiriyor.

"*Bambina*. Seninle konuşmak istiyorum." Kanepeye oturur ve yanındaki yeri gösterir.

Olduğum yerde kalıyorum, yarı çıplak bir adamla aynı odada olmanın dayanılmaz utancı içindeyim. Cassius çok büyük ve kanepede bir kral gibi uzanıyor. Onun dışında her yere bakmaya çalışıyorum. "Bir şeyler giymek istemiyor musun?"

"Otur."

Cassius'a çok yakın oturduğum son seferde neler olduğunu hatırlıyorum ve birkaç metre uzaktaki bir mindere tünüyorum.

Cassius'un koyu renk gözleri kızgınlıkla parıldıyor. "Chiara, burada benimle kapana kısıldın ve ben çok sinirliyim. Sana orada otur dedim mi?"

Lanet olsun. Biraz daha yaklaşıyorum.

Bana ulaşır ulaşmaz Cassius bir kolunu belime doluyor ve beni kucağına çekiyor. Ellerimi çıplak göğsüne bastırıp korkudan donakalmış bir halde, korkunç bir şey yapmasını bekleyerek kucağına oturuyorum. Elleri belimi kavıyor ve beni sıkıca tutuyor.

Ve sadece beni izliyor.

Ben de ona bakıyorum. Kısa, düzgün sakalına. O koyu kahverengi gözlerine. Göğsü nemli ve bir damlacık su köprücük kemiğinden kaslarına doğru yuvarlanıp göğsündeki siyah kılların arasında kayboluyor.

Ona bakmamı izliyor, çıplak tenine ve kaslarına alışmaya çalışıyor. Benim neredeyse iki katım yaşında olmasına rağmen, seksi biri ve bunun farkında, ama Vinicius gibi iğrenç bir şekilde değil. Kucağı geniş ve sıcak ve parmakları belime hafifçe masaj yapıyor.

"Konuşmak istediğini sanıyordum," diye fısıldıyorum ve sesim istediğimden daha boğuk çıkıyor.

"İhtiyacınız olan her şey burada mı?"

Derin sesi parmak uçlarımla altında yankılanıyor. Ellerimi çekiyorum, ama o uzanıp onları tekrar göğsüne koyuyor ve göz temasını kesmiyor.

Biraz seksi mi?

Tehlikeli derecede

seksi.

"Hayır, bilmiyorum. Burada ne yaptığımı bilmiyorum. Benden ne istiyorsun?"

"Bir şey deniyoruz." "Sen

ve ben mi?"

Cassius beni kucağında daha yükseğe kaldırıyor, böylece kalçalarım onun kalçalarına sarılıyor. "Dördümüz birden."

Bu adamlar geçen yıldan beri *paylaşma ve için birden daha iyi olduğu* hakkında ipuçları veriyorlar. İnsanların üçlü ve grup seks yaptığını bilmeyecek kadar saf değilim, ama gerçekten ilgilendikleri şey bu mu?

"Anlamıyorum."

"Birkaç yıl önce, bazılarına neden olan bir deneyimden sonra..." Tereddüt ediyor, doğru kelimeyi bulmaya çalışıyor, "hasar, bir şey denemeye karar verdik. Dördümüz. Bir kadın. Ama asla doğru kişiyi bulamadık."

Ağzım açık kaldı. "Lütfen bana sadece sohbet ettiğinizi ve bunun benimle bir ilgisi olmadığını söyleyin."

Cassius'un mükemmel bakımlı kaşlarından biri kıvrıldı.

"Hepiniz bir... eş mi istiyorsunuz?"

"Bir eşten daha yakın ve o kadar da

geleneksel değil." Burnum tiksintiyle kıvrıldı.

"Seks kölesi mi?"

"O kadar da isteksiz değil. Dördümüzün paylaşabileceği bir kadın. Hepimizin koruyabileceği. Hepimizin el üstünde tutabileceği. Bu hayatta, önemseydiğiniz çok fazla şeyin olması sağlığınız için tehlikelidir. Ve onun için de."

"Yani bu ben miyim? Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama kendimi pek değerli hissetmiyorum."

Bir an için bunun üzerinde düşünüyor. "Senin olmanı istememiştik ama hayatımızdaki olaylar her zaman öngörülebilir şekilde gelişiyor."

"İşte buradayım, yani benimle seks yapabilirsin? Ne kadar gurur verici. İlgielenmiyorum, bırak gideyim."

"Benden yardım istedin ve ben de sana yardım ediyorum. Gitmene izin verirsem, onun ölüm olur. Haklı olduğumu biliyorsun."

"Peki ya Salvatore?" Umutsuzca soruyorum. Sırf kaçırıldım diye ölmemi istemeyecektir, değil mi?

"Neden? Ona aşık mı oldun?" Sesinde bir gerginlik var ve eski arkadaşını tartışırken tehlikeli bir zeminde olduğumuzu hissediyorum.

"Tabii ki hayır."

Ama Salvatore'un eski arkadaşları kilisede beni çalarken yüzünün aldığı hali hatırladıkça göğsümde acı çiçekleri açıyor. Ona aşık olmadım. Ondan biraz hoşlanmaya başlamıştım ama on sekizinci yaş günümün gecesinde bunu mahvetti.

Annen gibi güzelsin ve senin de sonun onunki gibi olacak. O ağzın senin sonun olacak.

Eğer Salvatore için hiçbir şey hissetmiyorsam, bu neden bu kadar acıtıyor? "Dördünüz arasında ne oldu? Bana artık arkadaş olmadığınız dışında bir şey söylemedi."

Cassius uzun bir işaret parmağını kaldırdı. "Birinci kural. O *pezzo di merda* hakkında konuşmak yok." Bok parçası.

"Kurallarım mı

var?" "Evet."

"Bu çok saçma. Ben zaten senin tutsağımın."

Her iki bileğimi de arkamdan kavırıyor ve tişörtümü yukarı çekiyor. Sütyen giymiyorum çünkü hiçbiri tam oturmuyor ve Cassius elini göğüs uçlarıma vuruyor.

Acıyla inledim. "Ow! Bu ne içindi?"

"Karşılıklı konuşmak. Bu da beni iki numaralı kurala getiriyor. Karşılıklı konuşmak yok.

Üç numaralı kural. Kaçmaya çalışmak yok."

Başparmağını meme ucumun üzerinde kaydırıyor ve ben de onu sertçe çekmesi için kendimi hazırlıyorum ama çekmiyor. Meme ucumu, içimde sıcaklık püskürten bir şekilde sıkıca okşuyor.

Cassius'un sesi boğuklaşır. "Kural dört. Sana her zaman, hepimiz tarafından söyleneni yap, yoksa seni cezalandırırım."

Onun dokunuşuyla nefesim kesiliyor. "Yani iyi olursam *iyi kız* diyeceksin, kötü olursam beni cezalandıracaksın öyle mi?"

"*Si, bambina.*" Eliyle göğüslerimi sıkıyor ve başım geriye düşüyor. Göt herif.

"Lorenzo'yu tekrar öldürmeyi deneyebilir miyim?"

Elini tekrar meme uçlarıma vurmasını bekliyorum, ama Cassius beni şaşırtarak gülüyor, derin, zengin bir ses. Titreşimler meme uçlarımdan ona sıkıca bastırılmış amıma doğru yayılıyor.

"Biraz öngörülemezlik olmadan hayat nedir ki? Muhtemelen önce seni öldüreceğini unutma. Henüz ölmemeni tercih ederim."

"Henüz mi?"

"Ateşle oynamayı seviyorsun, *bambina*. Bu yıl birkaç kez neredeyse ölüyordun ve sadece bizim ve Salvatore'nin sayesinde hala nefes alıyorsun."

Beni neredeyse öldüren Geak denen adamı kastediyor. Aklıma gelmişken, muhtemelen babamı da. "Siz hayatıma girene kadar tehlikede değildim."

"Artık buradayız. Tehlikeyi bize bırakın. Sen sadece kurallar."

"Ya yapmazsam?"

Göğüs ucuma tekrar vurmak için elini kaldırıyor ve ben hemen "Tamam, tamam! Mesajı aldım."

"Kurallarınız nedir?"

"Salvatore hakkında konuşmak yok. Karşılık vermek yok. Kaçmaya çalışmak yok. Bana söyleneni yap."

"Peki sen onları takip edecek misin?"

"Evet."

Hayır.

Tabii ki değilim.

Buradan çıkmanın bir yolunu bulur bulmaz kaçacağım. Cassius'un kurallarını sikeyim.

Kolunu belime doluyor, beni göğsüne doğru çekiyor ve iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı itiyor. Sonra beni tekrar yerime oturtuyor ve ellerimi arkamdan kavrayarak göğüslerime ve her şeye uzun uzun bakıyor.

Gözlerimin içine bakarak başparmağını yalıyor ve klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

Nefesim kesiliyor ve onun pençesinde kıvranıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Dediğimi yapan kızlara her zaman yaptığım şey. Biraz olumlu pekiştirme." Başparmağını klitorisimin üzerinde yavaşça dolaştırıyor. "İyi olursan bunu alırsın."

Yapmak istediğim son şey beni esir alanlara *iyi* görünmek ama bu iri adamın benimle konuşma biçiminde ve sesinin kulaklarımda yatıştırıcı bir şekilde gürlemesinde bir şeyler var. Lorenzo'nun gaddarlığından sonra Cassius'un kucağı, evcil hayvan isimleri ve hatta verdiği acı bile beni eritiyor.

Amım da parmaklarının üzerinde eriyor. Kalçalarımı havlusunun altındaki şişkinlikte ileri geri yuvarlıyorum, kendimi parmaklarına karşı çalıştırıyorum

ve sert nefes alışının tadını
çıkartıyordu. "Sen de beğendin
mi?" Fısıldıyorum. "*Si, bambina*,
ben de beğendim."

"Planınız işe yaramayacak. Lorenzo'nun bana dokunmaktansa kendini
ateşe vermeyi tercih edeceğini söylemekten mutluluk duyuyorum."

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim," diye mırıldanıyor,
kayganlaştığım yere ulaşmak için parmaklarını daha derine itiyor ve sonra
klitorisime geri dönüyor. Daha yüksek sesle inliyorum, beni zevkten patlatmak
üzereyken onun kurallarına uyuyormuş gibi yapmanın ne kadar kolay
olduğunu düşünüyorum.

Ben boşalırken Cassius parmaklarını klitorisimde daha hızlı gezdiriyor ve
öne eğilip meme uçlarımdan birini dişlerinin arasına alıyor. Zevk ve acı
içimde roket gibi dönüyor ve haykırıyorum, başım geriye düşüyor.

Serbest bırakıldığım için kemiksiz bir şekilde, büyük ve sıcak olan çıplak
göğsüne düşüyorum ve yanağımı omzuna yaslıyorum. Kollarım otomatik
olarak ona dolanıyor. Daha önce hiç bir erkek tarafından kucaklanmamıştım
ve orgazmımın artçı şokları içimde hızla ilerlerken ona daha da yaklaşmak
istiyorum.

Cassius beni üzerinden itip ayağa kalkıyor ve beni kanepenin üzerinde
aniden bastıran soğukta titrerken bırakıyor. Başımı kaldırıp ona baktığımda, o
hoşgörülü ifadenin yerini soğuk bir kayıtsızlık almıştı.

"Dediklerimi unutma, yoksa seni cezalandıran ben olurum. Seni gerçekten
cezalandırırsam bundan hiç hoşlanmayacaksın, bu yüzden benim için iyi ol,
Vinicius ve Lorenzo için de iyi ol."

Çıplaklığımı örtmek için kollarımı kendime doluyorum ve ona ters ters
bakıyorum. "Eğer onu öldüreceksen Lorenzo için iyi olamam."

Odadan dışarı adım atıyor, ışık sırtındaki ağır kasların üzerinde kayıyor.
"Denememeni tavsiye ederim. Hâlâ tek parça halindeyken seni becermek
isterim."

Chiara

I Karanlıkta gözlerimi açıyorum, nasıl bildiğimi bilmiyorum ama odamda biri olduğundan eminim. Hayır, *yatağım*da. Olabildiğince hareketsiz duruyorum, birinin nefes alma sesini ya da yatağı hissetmeye çalışıyorum.

ağır bir bedenin ağırlığı altında eziliyor.

Cassius mu? İçimi panik kaplıyor - hayır, Lorenzo olmalı, onun tarafından kaçırılma cüretini gösterdiğim için beni öldürmeye gelmiş olmalı.

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde başımı kaldırıp etrafa bakıyorum.

Arkamdan bir ses konuşuyor, derin ve tanıdık. "Uyanmışsın."

Yuvarlandım. Bu Vinicius, başını elinin üzerine koymuş. Yatağımdaki battaniyenin altında, omuzları çıplak ve gülümsemekten başka bir şey yapmıyor gibi görünüyor. "Cassius'un daha önce seni asılı bıraktığını duydum. Sarılmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Çıplak mısın?"

Önce kendine, sonra da bana bakıyor. "Neden öğrenmiyorsun?"

"Çık dışarı!" Tahmin edilebileceği gibi, gülümsemeye devam ediyor ve kımıldamıyor. "Gecenin bir yarısı burada ne yapıyorsun?"

"Sana söyledim. Daha önce olanlardan sonra bir kucaklaşmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Cassius... mesafeli olabiliyor."

Düpedüz duygusuz, daha çok. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Grup sohbetindeyiz."

Ona bakıyorum, bu üç kana susamış adamın mesajlaşırkenki görüntüsü beni şaşırtıyor. Mafya memlerini mi paylaşıyorlar? "Cassius az önce birlikte yaptığımız her şeyi ağzından mı kaçırdı? Siz kafayı yemişsiniz."

"Utanmana gerek yok."

"Bir grup erkek beni boşaltmayı mı tartışıyor? Elbette, utanılacak bir şey yok."

"Cassius sana dördümüzün -pardon üçümüzün- düşündüğü anlaşmadan biraz bahsetti. Biz bir *grup erkek* değiliz. Bizim için ve senin için anlamlı olup olmayacağını görmek için ilk kez bir şey deneyen son derece yakın üç adamız. Sizin hakkınızda son derece saygılı bir şekilde konuştuk."

"Hepiniz *saygılı* bir şekilde amımı mı tartışıyordunuz?"

Bir sırıtışla savaşıyor. "Cassius'un senin amın hakkında söyleyeceği en iyi şeylerden başka bir şey yoktu."

Elimi uzatıp göğsünü itiyorum, yüzüm alev alev yanıyor. "Oh, kapa çeneni."

Vinicius elimi kendi eliyle kapatıp beni daha yakına çekiyor. "Gel buraya. Herkes her zaman en iyi kucaklaşmayı benim yaptığımı söyler." "*Son derece* çıplaksın."

"Bu sadece deri. Ben ısırmam."

"Sadece sen değilsin, ben hiç olmadım-"

"Chiara, biliyorum. Buraya gel." Beni kollarına çekiyor ama battaniye aramızda sıkıştığı için aslında ona dokunamıyorum.

"O iki adam bana kardeşten daha yakın, Chiara. Kimse beni onlar gibi anlayamaz." İlk kez sesinde alaydan eser yok. Vinicius'un bana ilk kez mutlak gerçeği söyleyip söylemediğini merak ediyorum.

Kollarını bana doluyor ve karanlığın içinde yumuşak bir sesle konuşuyor. "İyi bir ortağı oluşturan her şeyde ciddi eksikliklerimiz olduğunu biliyoruz. Nezaket. Anlayış-"

"Akıl sağlığı mı?"

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Her birimiz bir kadının sevebileceği şeylerin küçük bir parçasına sahibiz. Aramızda kalsın, belki de iyi bir erkek arkadaşızdır."

Cassius ve Vinicius mu? Muhtemelen. Lorenzo mu? Benim ya da akli başında herhangi bir kadının isteyebileceği hiçbir şeye sahip değil ve Cassius ve Vinicius bu dinamiğin işe yarayacağını düşünüyorlarsa la-la diyarındalar. O adamdan kurtulmak yeterince zor olurdu.

gezegendeki en sevimli ve en düşünceli adamlar olsalardı ve bir grup cani adam kaçıran olmasalardı.

"Peki ya kıskançlık?"

"Üçümüzün arasında mı? Kıskanacak bir şey olmaz çünkü sen hepimize ait olursun. Bu hoş mu?" diye fısıldıyor kulağıma, beni kollarının arasına daha da çekerken.

Bir öpücüğü boğazıma, diğerini çeneme konduruyor. İçimi bir sıcaklık kaplıyor. Bu gerçekten de güzel bir his. Yüzümü kendi yüzüne çeviriyor ve çikolata kadar tatlı ve lezzetli, yavaş bir öpücükle ağzını ağzıma bastırıyor. Sonra kızgın biberler kadar yakıcı.

Aklımın bir köşesinde, Vinicius'un öyle davranmasa da en az diğerleri kadar tehlikeli olduğunu hatırlıyorum. Hatta daha da tehlikeli olabileceğini, çünkü o gümüş diliyle tüm savunmalarınızı nasıl yıkacağını bildiğini hatırlıyor gibiyim.

Ama zor bir hafta geçirdim ve onun dokunuşunun rahatlığını arzuluyorum. Ve Tanrım, elleriyle sırtımda daireler çizerken ve dili dudaklarımda gezinirken ne kadar da rahatlatıcı. Beni yaklaştırdığında ellerimi battaniyenin altına sokuyorum ki çıplak göğsünü okşayabileyim. Sert kasların üzerinde sıcacık, ipeksi bir ten.

Vinicius beni sırtüstü yatırıyor ve çıplak bacaklarımız birbirine dolanıyor. Üzerimde büyük boy bir tişört ve iç çamaşırı var, bu da onun belimi okşamasını ve kalçalarımı sıkmasını kolaylaştırıyor. Parmakları iç çamaşıırıma dolanıp aşağı doğru çekmeye başladığında karanlıkta gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Bekle, bu sarılmakla ilgili değil miydi? "Seni kurnaz piç."

Yatakta biraz kıpırdanıyor ve çıplak göbeğimi öpüyor. "Ben mi, kedicik? Sadece seni iyi hissettirmek istiyorum. İstersen dururum."

İstiyorum.

Son zamanlarda *istemek* hakkında çok şey öğreniyorum, ama hala anlamadığım çok şey var. Neden bu adamlar bana dokunduğu anda amımın ıslandığını mesela. Vinicius tarafından keşfedilmeyi bekleyen kendi kayganlığımı hissedebiliyorum artık. Belden aşağım çıplak olana kadar iç çamaşıırımla kalçalarımın ve bacaklarımdan aşağı indiriyor.

Sonra kalçalarımın arasına giriyor ve klitorisime bir öpücük konduruyor.

"Orada benim için bir tane daha var mı?" Sesinden sıcaklık ve arzu damlıyor. Başka bir orgazm.

Orada yatmak ve nefes nefese kalmak ihtiyacı olan tek cevap. Ben kaçacağım. Bu arada, Cassius'un *iyi* dediği kişi olmalıyım. Cassius'un

ve Vinicius'un beni buraya getirmesi, buradan bir çıkış yolu ararken katlanacağım bir zorluk.

Dizlerimin açılmasına izin veriyorum, parmaklarımı Vinicius'un kalın, altın rengi saçlarına sokuyorum ve olanlara bakıyorum. Vinicius, kalçalarımın arasında, beni yalıyor. Demek sinsi ağzı bunu yapabiliyor. Dili klitorisime yerleşiyor ve o yaramaz gözleri bana ne yaptığını görmek için yukarı bakıyor.

Harika şeyler. Vinicius tamamen lezzetli bir sıcaklık ve zevk.

"Kimsin sen?" Nefes nefese kaldım, beni yalamasını izledim ve sıcak hislerin içimde yuvarlandığını hissettim. Her dalgayı daha yükseğe ve daha yükseğe sürüyorum.

"Kim olduğumu sanıyorsun?" Sözleri klitorisimde titreşiyor.

"Bir dolandırıcı. Yalan söyleyerek hırsızlık yapan biri."

Vinicius klitorisimi emiyor. "Diğer şeylerin yanı sıra. Kendimi kutulamaktan hoşlanmıyorum

içer

i." "Yaptığın şeyi neden yapıyorsun?"

Cevap vermek için acele etmiyor, diliyle bana masaj yapıyor. ağlayarak. "Para için. Güç için. Çünkü yapabilirim."

Kalçalarım istemsizce yataktan kalkıyor ve inliyorum. Klitorisimi benden daha iyi tanıyor gibi görünüyor. "Ama neden hile?"

"Bebeğim," diye mırıldanıyor. "Bebeğim, bebeğim, bebeğim." Her kelimesinde beni kucaklıyor. "Çünkü istediğimi sadece benim..." başka bir yalamayla elde etmek çok lezzetli. "Dilimle."

Oh, lanet olsun, ne dil ama.

Zor nefes alıyorum, göğsüm inip kalkıyor ve aşağıdaki her şey yıkıcı ve harika bir şeye dönüşmeye başlıyor. "Vinicius, sen-"

Ama beni yalamakla o kadar meşgul ki ne söylemeye çalıştığımı soramıyor. Ellerini kalçalarımın daha sıkı sarıyor, leğen kemiğim ileri geri sallanırken beni bastırarak açıyor. Başım yastığın üzerinde bir o yana bir bu yana sallanıyor. Biraz daha istiyorum. Sadece biraz daha.

"*Lütfen*, Vinicius."

Ama bana daha fazlasını vermiyor. Dili sadece en hafif yalamalarla bana sürtünüyor. Çığlıklarına sağır, ihtiyacım olan şeyi geri çekiyor, zevkimi neredeyse acı çekene kadar uzatıyor.

Sonunda Vinicius usulca gülüyor ve dilinin basıncını artırıyor. Orgazmım içime çarpıyor ve sırtım yataktan yukarı kalkıyor, başım arkaya atılıyor, ağzım boğuk bir çığlıkla ardına kadar açılıyor.

Vinicius'un yatakta bana doğru ilerlediğini hissediyorum, hâlâ kalçalarımın arasında. Sıcak ve küt bir şey amıma çarpıyor. Vücudum gevşek ve ağır ama gözlerimi sürükleyerek açıyorum ve aşağı bakıyorum. Daha önce hiçbir erkeğin sikini doğru dürüst görmemiştim. Salvatore'unkine ağzıma sokmadan önce zar zor bakabildim.

Aletinin şişmiş başını avucunun içinde kavrayıp ucunu ıslak kıvrımlarımın arasından geçirirken ona bakıyorum. Ağır, kaslı vücudu dizlerimin arasındayken bacaklarımı kapatamıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Ben bir şey yapmıyorum, kedicik." Ama keskin gözleri parlıyor. Baş kısa bir süre içime giriyor ve sonra basınç tekrar kayboluyor. İçime girmesi için yeterli değil ama biraz daha baskı yapsa içime girmeye başlayacak.

Bu hiçbir şey gibi hissettirmiyor. Bu çok savunmasız hissettiriyor.

Başımı kaldırdığımda Vinicius'un güzel gözleri tilki gibi bakıyor. "Merak etme. Sadece nasıl olacağını hayal ediyorum."

"Nasıl olacak?"

Ağzı ateşli bir gülümsemeyle eğiliyor. Sik beni.

"Tamam, ama muhtemelen bunu aklınla hayal etmelisin, penisinle değil."

Kalçalarını ileri doğru atıyor ve siki amımdan yukarı doğru kayarak klitorisime değiyor. "İnsanlar seks yapmayacakları zaman bunu hep yaparlar."

Gözlerim kısıldı. "Bu pek mümkün görünmüyor."

"Bu doğru. Seni incitiyor muyum, benim küçük güzel bakirem?" "Şey, hayır..."

"Aletimin tüm ucunu alabilirsin ve bu seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyecek ve acıtmayacak. İzle."

Tam girişime gelene kadar geri çekiliyor ve küçük bir basınçla kendimi onun etrafında verdiğimi ve gerildiğimi hissediyorum.

"Vinicius-!" Avuçlarımı göğsüne bastırıp arzu ve telaşla nefes alıyorum. Bacaklarımın arasındaki karıncalanma, kaygan sıcaklık, kalçalarını kavrayıp içime girmesi için yalvarmak istememe neden oluyor.

Gözleri parlıyor ve diliyle dudağımı yalamak için eğiliyor. "Gördün mü, hiç acıtmıyor, değil mi?"

"Beni bir şey için kandırıyorsun. Kandırıldığını biliyorum."

"Kızlık zarın aslında oldukça içeride. Daha da ileri gidebilirim."

O içimde daha derine kayarken ve ben daha geniş gerilirken keskin bir nefes alıyorum. Gerilme yanmaya başlıyor. "Bu *gerçekten* artık seks yapmıyormuşuz gibi hissettirmiyor."

Derin sesi hipnotize edici. "Eğer seks yapıyor olsaydık, derinlemesine itiyor olurum, tekrar tekrar."

Kalçaları yavaş bir ritimle bana karşı çalışmaya başlıyor. Sikinin çeyrek santimi daha içimde kaybolurken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Evet, beni kandırdın. Oh lanet, oh tanrım-"

Kapıdan bir ses geliyor. Cassius kapıyı açtı ve orada çınlıplak duruyordu. Sanki uyuyormuş da biz uyandırmışız gibi saçları dağınıktı.

Vinicius kızgınlıkla dişlerini sıkıyor. "Ne istiyorsun?" "Aletini onun içinden çıkar."

Vinicius sırtıyor, kımıldamıyor. "Bu sadece ucu. Sayılmaz."

Cassius'un gürleyen yüz ifadesini görünce yüzüm yanıyor. Vinicius'la neredeyse seks yapıyordum ve Cassius içeri girdi. Bu normal değil. Bu adamlar hiç normal değil.

Ayrıca, eğer Lorenzo haklıysa ve Vinicius ile Cassius beni sadece benimle seks yapabilmek için istiyorlarsa, Cassius neden ona izin vermiyor?

Kafam çok karıştı. Ben de dayanılmaz derecede utaniyorum ve Vinicius'un altından sıyrılmaya çalışıyorum ama sadece onu daha da derine sokmayı başarıyorum. Amımdaki yanma bir ağrıya dönüşüyor.

Cassius parmağını kaldırıp onu işaret etti. "Eğer onu kırarsan, Scava ve ben senin dişlerini kırarız."

"Yapmayacağım. Sadece oynuyoruz. Değil mi, kedicik?" Vinicius hâlâ geri çekilmiyor. Cassius'u gaza getirmekten zevk alıyor gibi görünüyor. "Neden gelip bize katılmıyorsun? Eminim *bambina*'mız kafa yapmada harikadır."

Cassius'un ifadesi taş gibi ama ben izledikçe siki kalınlaşıyor. Gittikçe büyüyor. Gözlerim açılıyor. Vinicius'un yeterince büyük olduğunu sanıyordum ama Cassius tam bir *canavar*.

"Kedicik, benimki tam içine girmek üzereyken başka bir adamın sikine bakmayı keser misin?"

"Vinicius," diye hırlıyor Cassius bize doğru bir adım atarak. "Onu hissetmelisin. Çok sıkı, Cassius. Sadece bir santim daha." "Sakın buna cüret etme."

"Yoksa ne olur?"

"Anlaşmıştık."

Bu benim için yeni bir haber. "Hepiniz neyi kabul ettiniz?"

İki adam birkaç saniye daha birbirlerine bakar ve sonra Vinicius çekilip oturur. "İyi. Zararı yok."

İç çamaşırlarımı alıp tekrar giydim. Sadece sarılmak için çok fazla. Vinicius'la herhangi bir şey olmayacağını tahmin etmeliydim.

Cassius öne çıkıp beni kollarının arasına aldı ve "Bu gece benim odamda kalabilirsin. Uykuya daldığım anda bunu tekrar denemeyeceğine güvenmiyorum."

"Ve sana güvenmemiz mi gerekiyor?" Cassius beni odasına taşıırken Vinicius arkamızdan sesleniyor.

"Tabii ki. İyi geceler."

Cassius'a benimle seks yapmaması için güvenin mi demek istiyor? Ne haltlar dönüyor

Açık mı?

Cassius'a seks için değilse neden burada olduğumu sormak için ağzımı açtım ama

Beni yatağa yatırdı. Yüz ifadesi gök gürültüsü gibiydi. Ayrıca yarı sert aleti de tam orada. Son bir dakika içinde yüzüme doğru iki sık geldi. Bu alışık olduğumdan yüzde iki yüz daha fazla sık. Cassius beni yatak örtüsünün altına sokup diğer tarafa geçip sırtı bana dönük bir şekilde uzanırken aniden yine dilim tutuldu.

Sessizlik sağır edici. Dayanılmaz.

"Cassius?"

"Uyumaya
git."

"Nasıl bir anlaşma yaptınız?"

Uzun bir süre sessiz kalır. "Bunu şimdi tartışmayalım."

"Ama bu benimle ilgili, bu yüzden bilmem gerektiğini hissediyorum. Önce hanginizin benimle seks yapacağı konusunda mı? Bu, üzerinde anlaşmaya varmak için oldukça berbat bir şey."

"*Bambina*, geç oldu."

Bunu inkar etmiyor ya da yaptıklarını savunmuyor bile. Savunulabilir olduğunu sanmıyorum ama yine de anlaşmalarının neleri içerdiğini bilmek istiyorum. Görünüşe göre bana dokunabilirler ama beni beceremezler. Ne zamana kadar? Neden?

Lorenzo'nun geçen gün yüzüme karşı ne söylediğini hatırlıyorum. *Diğer ikisi geçen yıldan beri senin için yanıp tutuşuyor. Neden devam etmediklerini anlamıyorum.*

Cassius'un sırtına bakıyorum, az önce Vinicius'la olduğum gibi onun altında sıkışmanın, o derin, seksi sesiyle *bambina* diye mırıldanırken ondan yumuşak öpücükler almanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Bacaklarımın arası ısınıyor. Belki de Cassius...

Hayır, bunu düşünmüyorum. Ellerimi yastığımın altına sokuyorum ve uyumaya gidiyorum.

Rüya gözlerimi kapattığım anda başlıyor gibi. Karanlıkta altın renginde bir figür parlıyor.

Annem, köfte çorbası içiyor ve gülümsüyor. Ona doğru koşuyorum ama bedenim ağırlaşıyor. Kendime baktığımda, her tarafı kurşunlarla dikilmiş bir gelinlik giydiğimi görüyorum. Bacaklarım yanarken ve ciğerlerim kabarıırken ona doğru debeleniyorum ve kollarımı ona doluyorum.

"Anne, seni özledim. Nereledeydin?"

Ama elimde bir şey vardı. Lorenzo'nun bıçağı ve anneme sarıldığım sırada boğazını kestim. Gülümseyen yüzü sabitleşti ve gözleri cam gibi oldu. Boynundaki açık yaradan ikimize de kan sıçradı.

"Anne!"

Sarsılarak uyandım, hıçkıra hıçkıra ağlıyordum ve ter içinde kalmıştım.

Karanlıkta kollar etrafıma dolanıyor. Büyük, güçlü kollar beni durmadan atan bir kalbe doğru katlıyor. O sesin içine gömülüyorum, gözyaşlarım göğsünü ıslatıyor.

"*Non piangere. Sono qui e non permetterò che ti succeda niente di brutto. Şşş.*"

Sakın ağlama. Ben buradayım ve sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Şşşt.

Bu şefkatli kelimelerin derin, zengin tınısı içimde dolanırken daha çok hıçkırıyorum. Cassius'un İtalyanca konuşabildiğimi bildiğini sanmıyorum. Beni kollarıyla daha sıkı sarıyor, beni öperken başımın tepesine doğru bir şeyler mırıldanıyor.

"*Mia dolce bambina.*"

Benim tatlı küçük kızım.

Geçtiğimiz yıl boyunca tek istediğim, annem için ağlarken birinin bana sarılmasıydı. "Onu özlüyorum. Onu çok özlüyorum," diye hıçkırıyorum.

"Öyle," diye mırıldanıyor. *Biliyorum.*

Zifiri karanlık ve yüzünü göremiyorum. Neredeyse aynı rüyayı görüyor olabiliriz. Kederimi anladığını hissediyorum. Parmaklarımın altında, derinlerde

Kalbinde de aynı hüzün akıyor. Belki de bu yüzden daha önce ona dokunmama izin vermedi, çünkü kederi yüzeye çok yakın bir yerde kayıyor.

Hıçkırıklarım yavaşça titrek nefeslere dönüşüyor ve beni nazikçe sallıyor. Uykulu uykulu mırıldanıyor ve beni kollarında sıkıca tutuyor.

"Cassius..."

"Bu sadece bir rüyaydı. Uyumaya devam et."

Beni kaçıranın kollarında uyumak. Yardım istediğim ve bana tutsaklıkla karşılık veren adam. Sıcaklığı beni sarıyor ve uykuya geri döndürüyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

Ama nefes alışı verişini derinleştirdi ve cevap vermiyor.

Kocaman bir yatakta uyandım ve Cassius'u bulmak için döndüm. Yatağın onun tarafı boştu ve hayal kırıklığı içinde dalgalanıyordu. Burada, çıplak ve savunmasız bir haldeyken sorularına cevap verebilirdi. Gıcır gıcır beyaz gömlekleri içindeki iş adamı Cassius her zaman çok temkinli ve serttir.

İç çektim ve sırt üstü yuvarlandım. Ne tuhaf bir geceydi. Vinicius tam bir baş belası. Ve Cassius.

Üçünün planı çılgınca ve asla işe yaramayacak. Bir kadını, onu daha kolay koruyabileceklerini düşündükleri için paylaşmak ve böylece üçünün kırık parçalarından bütün bir erkek arkadaşı varmış gibi hissetmek mi? Daha çok hepsinin aynı anda bir kadını tutsak ve kol mesafesinde tutması gibi. Lorenzo benden nefret ediyor. Vinicius sinsili ve değişken. Cassius'un çok fazla yükü ve huysuzluğu var.

Yanımdaki yatakta boşluğa bakıyorum. Ama belki onun da hassas bir yanı vardır, sadece kullanılmayan bir kas gibi solup gitmiştir.

Oturduğum yerden kalktım ve mutfaktan gelen sesleri duydum. Çıplak ayaklarım ve büyük boy tişörtümle dışarı çıkıyorum ve Cassius'un kahve makinesinin başında durduğunu görüyorum. Bana bakıyor, gözleri çıplak bacaklarıma takılmadan önce yüzümde geziniyor.

Ben ona doğru yürürken gülümsemiyor. Aslında gergin ve rahatsız görünüyor ve yaptığı işe geri dönüyor. "Kahve?"

Beyaz gömleği ve siyah pantolonuyla iş için giyinmiş. Manikürlü siyah sakalından deri ceketine kadar her şeyi temiz ve taze.

Ayakkabılar. Bu onun dünyaya sunmayı sevdiği yüzü ama ben onu Griffin'i arabasından sürüklerken kana susamış bir şekilde gördüm.

Ben de onu savunmasız gördüm. Ya da en azından savunmasız olduğunu hissettim.

"Evet, lütfen." Cassius fincanda latte yaparken ona yakın duruyorum ama kahvemi uzatırken bile bana bir kez bile bakmıyor.

Bir yudum alırken fincanımın içine fısıldıyorum: "Çok güzel sarılıyorsun." "Ve dün gece söylediklerin çok tatlıydı."

Cassius, annesinin ziti'sini aşağılamış gibi makinenin bir düğmesine basıyor. "Ne?"

"Ben buradayım ve sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim, benim tatlı küçük kızım," diye tekrarlıyorum. "Kötü bir rüyadan uyandığımda söylediğin şey."

Cassius bana bakıyor, omuzları gergin ve gözlerinde öfke parlıyor. Belki de uykusunda konuşuyordu ama ben öyle düşünmüyorum. Sanırım bana ne dediğini tam olarak hatırlıyor.

Sadece onu anlayabildiğimi fark etmedi.

"İtalyanca biliyorum. Lise boyunca ders aldım."

"Tebrikler," diye homurdanıyor.

Kaşlarım alnıma doğru kayıyor. "Bana sevgi göstermekten bu kadar mı nefret ediyorsun?"

"Meşgulüm ve senin çocuksu tavırlarına ayıracak vaktim yok."

Söylediklerimde ya da davranışlarımda çocukça bir şey yok. Çocukça davranan biri varsa, o da odur. "Bana karşı şefkatli olmak senin için çok mu korkunç? Hiç sanmıyorum. Bence hoşuna gitti ve bu senin için korkutucu."

"Öyle mi?"

Evet, öyle. Sanırım Cassius'u çözüyorum ve o buna içerliyor. Çok kötü çünkü durmayacağım.

"Geaks'teki o adamla güvenli olduğu için seks yapmaya çalıştım. Ona yakın olduğumda bana hiçbir şey hissettirmedi. Bana dokunduğunda bir şeyler hissetmekten nefret ediyordum. Sen bana dokunduğunda bir şeyler hissediyorum."

İçlerinde beni kollarıyla sarıp sarmalamasını en çok istediğim kişi Cassius.

Bana verdiği sevgi kırıntıları yeterli değil ve eğer kendini verirse ne kadar sıcak ve sevgi dolu olabileceğini hissediyorum.

Ya Coldlake'ten sonsuza dek kaçıp gideceğim ya da burada güvenle var olmanın bir yolunu bulacağım.

Belki de bu yol Cassius'la.

Cassius'la olmasını istiyor muyum?

Elimi göğsüne koydum. "Sen hissetmiyor musun? Benim için bir şeyler hissediyor musun?"

Cassius elimi savuşturup geri çekildi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum.
Yapacak daha iyi bir şeyin yoksa, lanet olası bir kitap oku."
Ben daha tek kelime edemeden arkasını dönüp odadan çıktı.

Chiara

DAylar geçiyor ve Cassius bana tek kelime etmiyor. Kocaman, somurtan bir ayıyla yaşamak gibi. Dikkatimin başka yerde olduğunu düşündüğünde bana gizlice bakan bir ayıyla.

Cassius benimle herhangi bir ilişki kurmak istemiyorsa ve beni babama fidye olarak vermeye çalışmıyorsa, neden beni burada tutuyorsunuz? Beni kov, Salvatore'a geri gönder, *ne* olursa. Bu belirsizlik beni delirtiyor.

Hayal kırıklığımı gittiğim her yere taşıyorum ve Cassius'la birlikteyken gergin oluyorum. Yalnız olduğumda, öfke ve can sıkıntısıyla dolup taşıyorum.

Bir öğleden sonra Cassius dışarıda Cassius'un işlerini yapıyordu ve ben de kanepede bir dergiyle oturuyordum ki asansörün sesini duydum ve kapılar açıldı. Lorenzo siyah bir kot pantolon ve siyah bir ceket giymiş, sarı saçları dağınık ve kara kaşları birbirine yaklaşmış bir şekilde dışarı çıktı. Tişörtünün yakası düşük kesimli ve göğsünde dövmeler var.

Cassius olmadığını fark ettiğimde arkama yaslanıyorum. "Oh, sensin."

"Sana da merhaba," diye alay ederek yanımdan geçip gidiyor. O ve Vinicius rastgele zamanlarda ortaya çıkıyorlar. Sanırım Cassius'un suç işlemek için kullanmaları gereken bir kasası ya da bilgisayarı var.

"Sanki selam verip vermemem umurunda da. Git kendini becer Lorenzo." Delirmiş, kafayı bulmuş ve her şeyini kaybetmiş bir adama

silahlı ve benden nefret ediyor, ama şu anda Cassius'la ilgili hayal kırıklıklarımı birinden çıkarmak çok iyi hissettiriyor.

Lorenzo donup kalıyor, sonra bana doğru dönüyor. Karnım alarma geçti. "Seni geveze küçük orospu. Neden buradan gitmiyorsun? Sadece git. Hadi, siktir git."

Ayağa fırlıyorum ve ona bağıyorum, "Gidemem çünkü hepiniz *beni burada tutuyor.*"

"O zaman kaçmanın bir yolunu bul! Denemiyorsun bile."

"Benim için şu asansörü çağır, hemen şimdi çıkıyorum." Lorenzo'nun bana siktir olup gitmemi söylemesini bekliyorum ama tereddüt ediyor. Göğsümde umut alevleniyor. "Lorenzo, lütfen şu asansörü aç. Beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

Elini ağzına götürüp asansörle benim arama bakıyor. "Açık olmak gerekirse, benden yardım istiyorsun. Benim yardımımı. Diğerlerinden değil mi?"

Cassius ve Vinicius gitmemi istemedikleri için bana yardım etmediler. Yüzümü bir daha görmemekten mutlu olacak tek kişi Lorenzo. "Biliyorum, ben de inanamıyorum. Beni bu binadan *çıkarın lütfen.*"

Lorenzo bir süre daha bana bakıyor ve sonra bir kapıya doğru ilerleyip kapıyı açıyor.

"Asansörü kullanamazsınız. Kameralar var. Buradan merdiven boşluğuna açılan bir kapı var. Şifreyle açılıyor. Dört-iki-çift-üç-dokuz."

Lanet olsun, bana gerçekten yardım ediyor. "Bir saniye. Hemen döneceğim."

Odama koşup üzerime bir kazak, ayakkabı ve kot pantolon giyiyorum ve saçlarımı at kuyruğu yapıyorum. Bu daireden istediğim ya da ihtiyacım olan başka bir şey yok. Param, telefonum ya da pasaportum olmadan nereye gideceğimi bilmiyorum ama bunu daha sonra çözeceğim.

Aceleyle salona geri dönüyorum, nefesimin altında şifreyi okuyorum.

Lorenzo'nun yanından geçerken at kuyruğumu tutuyor ve kulağıma fısıldıyor: "Düğünden beri nerede olduğunu bilmiyorsun. Bir grup adam seni karanlık bir odada tuttu ve yüzlerini hiç görmedin. Eğer polise gidersen ya da bizi babana ve Salvatore'ye ispiyonlarsan, o lanet boğazını keserim."

Ona düğünümde herkese yüzünü gösterdiğini hatırlatmak dilimin ucunda ama şimdi bilgiçlik taslamanın sırası değil. "Yapacağını biliyorum. Ben aptal değilim."

"Beni kandırabilirdin." Gitmeme izin verdi ve beni itti.

Numaraları kapıya girerken parmaklarım titriyor. Kodun reddedilmesini ve Lorenzo'nun beni aşağılamasını bekliyorum.

Bana yardım edeceğine inanıyordum ama küçük ışık yeşile döndü, kapının kilidi açıldı ve ben şok çığlığıyla kapıyı açtım.

Arkamı döndüğümde Lorenzo'nun bana alaycı bir şekilde el salladığını gördüm. Sonra koşuyorum.

Aşağı inmek için çok uzun bir yol var. Dönüşlerden başım dönüyor ama merdiven korkuluklarına tutunup koşmaya devam ediyorum. Birkaç dakika sonra merdiven boşluğundan çıkıp bir yeraltı garajına giriyorum. Önümde siyah bir Mercedes park etmiş, Lorenzo da kollarını kavuşturmuş ona yaslanıyor.

Ellerimi dizlerime dayayıp nefes almak için mücadele ediyorum. "Burada ne yapıyorsun? Çoktan vedalaştığımızı sanıyordum."

"Bu binanın her girişinde bir güvenlik kamerası var. Cassius gittiğini öğrenip onları kontrol ettiğinde, senin ortadan kaybolduğun saatlerde gelip gittiğimi görecektir. Senin pisliğine bulaşmak istemiyorum. Görülemezsin."

Arabanın arkasına gidip kapıyı açıyor. "Bin." "Bagaja mı?"

Hayatta olmaz."

Lorenzo hırlayarak bana dişlerini gösteriyor. "Seni bağlayıp kaçırmayacağım. Seni caddenin birkaç blok aşağısına götürüp bırakacağım. Bin şu lanet arabaya yoksa seni hemen şimdi yukarı sürüklerim."

O da yapacaktır. Orospu çocuğu.

Doğrudum ve ona doğru yürüdüm. "Bu gerçekten yüzünü son görüşüm olduğu sürece."

"Küçük Bayan Can Sıkıcı'nın benden yardım isteyeceği kimin aklına gelirdi? Bir şey daha var. Şu bezi uzatır mısın?" Bagajdaki katlanmış bir güderi bezini işaret ediyor, araba cilalamak için kullanılan türden.

"Ne? Buna neden ihtiyacın var?"

"Her adımda tartışmak zorunda mısın? Ver şunu bana dedim," diye hırlıyor.

"Tamam!" Güderi alıp ona uzatıyorum. Eli kumaşı kavradığı anda yüz ifadesi kızgınlıktan tehditkârlığa dönüşüyor. Bir yılan kadar hızlı, bezi boğazımın arkasına kadar ağzıma sokuyor.

Nereden bulduğu belli olmayan bir makaradan bir parça koli bandı koparıp ağzıma yapıştırdığında öğürüyorum. Sonra cebinden bir fermuarlı kravat çıkardı ve bileklerimin etrafına acımasızca sıktı. O kadar hızlı ki, beni tamamen etkisiz hale getirmesi için geçen sürede ancak bir nefes alabildim.

"Aptal. Neredeyse kendini kaçıyorsun." Lorenzo sırtıyor ve beni arabasının arkasına itiyor, kemerimi bağıyor ve kapıyı çarpıyor.

Mercedes'in zeminine uzandım, boğazımın arkasından öfkeli uğultular çıkarıyor ve arabanın yan tarafını tekmeliyordum.

Neredeyse özgürdüm. Çok yaklaştım. Seni *pislik*, Lorenzo. Chiara, seni lanet olası aptal.

Arabanın kapısı çarpıyor, motor çalışıyor ve hareket ediyoruz. Bunlar muhtemelen dünyadaki son birkaç dakikam ve Lorenzo Scava tarafından aşağılanarak ve öldürülerek geçiriyorum.

Ondan *nefret* ediyorum.

Bir süre sonra araba sanki bir garaja girmiş gibi alçalıyor ve motoru kapatıyor. Arka kapı açılıyor ve Lorenzo kayışları çözüp beni omzuna alıyor. Beton bir geçit boyunca yürürken sırtından ve topuklarından başka bir şey göremiyorum. Tanıdık bir beton geçit. Sonra yukarı çıkıyoruz, sonra bir kat daha merdiven çıkıyoruz. Kendimi omzundan kurtarmak için çırpınıyorum ama o beni sıkıca tutuyor.

Halı kaplı bir odada ayaklarımın üzerinde duruyorum ve Lorenzo ağzımdaki koli bandını ve güderi yırtıyor. Etrafıma bakıp bir yandan nerede olduğumu görmeye çalışırken bir yandan da kurumuş ağzıma biraz nem girmesini sağlamaya çalışıyorum.

"Burası sizin yerleşkeniz, değil mi? Burada ne işimiz var?" Gözlerim omzunun üstündeki yatağa takılıyor ve ana yatak odasında olduğumuzu fark ediyorum. *Onun* yatak odasında.

Lorenzo, bir meleği aynı anda hem korkutup hem de azdırabilecek bir gülümseme veriyor.

Midem bulanıyor ve ondan uzaklaşıyorum. "Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır. Bu olmaz. *Sen* değil."

"Kukun sorun yaratıyor. Ya da bakire amcığın mı demeliydim? Herkese bir iyilik yapacağım ve onu benim yapacağım."

Korkudan titremeye başladım. Kimse benden Lorenzo Scava kadar nefret edemez ve bunu olabildiğince acımasızca yapacak. Sonra, hırpalanmış bedenimi Cassius ve Vinicius'un önüne atacak ve onlar da iğrenerek arkalarını dönecekler.

Mahvolmuş.

Beni tamamen yok edecek, böylece artık beni istemeyecekler.

Lorenzo tişörtünü yukarı ve başının üzerine çekiyor. Yavaşça hareket ediyor, karnındaki ve pazularındaki kaslar dalgalanıyor. Gövdesinde ve kollarında dövme var. Gözleri on yedinci yaş günümde olduğu gibi aynı çarpık zevkle yanıyor.

Bana acı çektirecek ve sabırsızlanıyor.

Dönüp kapıya doğru koşuyorum ama Lorenzo sadece öne çıkıp bir kolunu belime doluyor.

Sırtımı onun kavurucu çıplak göğsüne dayadım ve dudakları kulağıma değdi. "Bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz."

"Siktir git. İkimiz de bunu benim için korkunç hale getireceğini biliyoruz."

"Ah, senin yerinde olmak berbat, prenses." Lorenzo saçlarımı toplayıp boğazım için.

Beni *ısırdı*.

Panikle nefesimi içime çekip acıya hazırlandım.

Lorenzo dişleriyle boğazımı ısıyor ve sonra ağzını daha geniş açıp beni tekrar ısıyor. Acıtacak kadar sert değil ama her bir dişini narin etimde hissediyorum ve nefesi tenimi ısıtıyor. Lorenzo parmaklarını saçlarıma gömüyor, ensemden beni kestiği yeri okşuyor, sanki izler onu büyülemiş gibi.

Yakındaki aynada yansımalarımıza bakıyorum. Benim tebeşir beyazı yüzüm. Lorenzo'nun vahşi güzelliği. Kocaman kolları etrafımda kilitli ve dişlerini bana geçirirken gözleri kapalı.

"Sanırım bunda da bir hayır var."

"Ne dedin prenses?" diye mırıldanıyor, sesi neredeyse bir aşık gibi çıkıyor. "Bu iş bittiğinde, hiçbiriniz beni bir daha istemeyeceksiniz."

Özgür olacağım."

Yine de Cassius'un kullanılmış mal olduğum için bana tiksintiyle baktığını düşününce kalbim acıyla sıkışıyor. Bana sırtını dönüyor. Bir daha bana bakmak zorunda kalmamak için beni dışarı atması. Bekâretimin değerim üzerinde herhangi bir fark yaratması çok saçma ve ben de buna inanmayı reddediyorum.

Ama Cassius için önemli olduğu açık.

Lorenzo boğazıma doğru gülümsüyor. "Öyle mi?"

Kanım dondu. Yaşamama izin vereceğini sanıyorum. Benimle işi bittiğinde, belki de beni öldürecek. Beni çöle götürür ve sevgiyle tarif ettiği gibi bir av hayvanı gibi avlar.

Gözlerimde yaşlar parıldıyor. En azından o zaman annemle

birlikte olacağım. "Ah, prenses. Çok mu çirkinim?"

Lorenzo beni kendine doğru çeviriyor, elleri belimde ve dudaklarında bir gülümseme. Sarı saçları yüzüne dökülüyor ve pencereden gelen ışık yüksek elmacık kemiklerine ve çenesinin sert çizgisine vuruyor. Çok güzel ama içinde parlayan kötü niyeti gizleyemiyor.

Bileklerim hâlâ birbirine bağılı. Uzanıp yüzüne dokunuyorum. "Burada olmaz."

Elim çenesinden aşağıya, dövmele boğazının üzerinden kayıyor ve kalbinin üzerine geliyor. "İşte. Beni korkutan şey bu."

Lorenzo'nun dudaklarındaki gülümseme kayboluyor. Neredeyse acı çekiyormuş gibi görünüyor. Şaşkınlıkla bağılı bileklerime, yerdeki kıyafetlerine ve sonra da kendisine bakıyor.

Ona gözlerimle yalvarıyorum. Lütfen, lütfen ne yaptığının ve beni incitmek istemediğinin farkına var.

Lütfen, Lorenzo. Bana baştan aşağı bir canavar olmadığını göster.

Ceketini almak için uzaklaşıyor ve ceketinin içinde bir şeyler arıyor. Yumruğuna sıkıştırdığı bıçağını çıkarıyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda öfkeyle parlıyor.

Sertçe yutkunuyorum. Oh, kahretsin. Şimdi onu kızdırdım.

"Diğerleri bana ne kadar gösterişli olduğunu söyledi. Bakalım bu kıyafetlerin ne saklıyormuş."

Lorenzo üstümden bir avuç tutuyor ve onu kesiyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor, kavıyor ve kesiyor, kavıyor ve kesiyor, ta ki her bir kumaş parçası ayaklarımın dibinde yere düşene kadar.

Bıçağının ucunu sütyenimin orta kısmının altında oynatıyor. "Ne kadar da mükemmelsin. Bunun hayalini kuruyordum."

Hayal kırıklığının yakıcılığını yutkunarak bastırıyorum ve sesimin titrememesi için kendimi zorluyorum. Eğer beni çırılçıplak soyacaksa, en azından saygınlığımı koruyacağım. "Bana katlanamadığını söylediğini sanıyordum."

"Kazanabilmek için seninle taşak geçiyordum. Tam benim tipimsin, prenses." Bileğinin bir hareketiyle sütyenimi kesiyor ve sütyenim açılıyor.

"Neyi kazanmak?"

Ama Lorenzo sütyenimin askılarını kesmekle ve yırtık pırtık giysiyi yere atmakla meşgul. Çalışırken aç bakışları bedenimi yutuyor. Doğruca göğsüne bakıyorum.

Eğer o bıçağı elime geçirebilirim. Ellerim bağılı olsa bile onu boynundan bıçaklayabilirim, tıpkı bana öğrettiği gibi. Saniyeler içinde kan kaybından ölme fikri beni ayakta tutan tek şey.

Lorenzo bıçağına baktığını fark ediyor ve gülerek bıçağı bir kenara fırlatıyor. "Boynumu böyle seviyorum."

Gözlerimi kapatıyorum. Aptal, aptal Chiara. Ne planladığımı çok belli ettim.

Dikkatini kot pantolonuma çeviriyor ve bacaklarımdan aşağı çekiyor. Ayak bileklerime ulaştıklarında onları anlamlı bir şekilde çekiştiriyor, böylece neredeyse dengemi kaybederek onlardan çıkmaktan başka seçeneğim kalmıyor. Lorenzo beni belimden yakalayıp sabitliyor ve parmakları alt sırtımdaki külotumun altından kayıyor.

"İşleri ilginçleştirmeye ne dersiniz? Vinicius bana bahsine karşı koyamayacağını söyledi. Eğer bu külotu üzerinden çıkarırsam ve sırlısklam olmazlarsa, seni Cassius'a geri götüreceğim."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. Cassius'a dönelim. Cassius ve Vinicius'a değil mi? "Arkadaşıma nasıl baktığını görüyorum. Sanki bir nefes uzaktaymışsın gibi. Dizlerinin üstüne çöküp seni kurtarması için yalvarıyorsun." Sesinde sanki kıskanıyormuş gibi bir tını var.

Kıskanıyor. Cassius'un bana dokunmasını değil. Adama karşı sevgi hissetmemi.

Saçlarımı kavırıyor ve yüzümü kendisine doğru çekmeye zorluyor. "Ben de seni kurtardım, hatırladın mı? Hepimiz kurtardık. Hepimiz senin parlak zırlı şövalyeleriniz, sadece Cassius değil."

Elinde hipodermikle bana doğru ilerleyen Lorenzo'nun soğuk ve acımasız yüz ifadesini hatırlıyorum. "Sen berbat bir şövalyesin. Tek umursadığın beni korkutmak. Senden hoşlanmamı istiyorsan, bana karşı bu kadar korkunç davranmamalıydın."

Esprî yapmadan gülüyor. "Evet, öyle yaptım, değil mi?"

Lorenzo parmağını külotumun içinde gezdiriyor ve kalbimde yanan nefrete rağmen ürperiyorum. "Artık bir önemi yok. Bu küçük bahse ne diyorsun?"

Böyle berbat bir bahse söyleyecek hiçbir şeyim yok.

"Prenses." Yüzünde mutlu bir gülümseme belirliyor. "Şimdiden benim için ıslandın mı?"

"Siktir git. Vücudumu hiçbir şey için riske atmayacağım." İkinci kez olmaz. Bunu bir kez yaptım ve tamamen aşağılanmıştım.

Bir kolunu dizlerimin altına, diğerini belime dolayarak beni göğsüne doğru çekiyor ve yatağa doğru taşıyor. "Bahsi reddetmek bir seçenek değil."

Yavaşça yatağa yatırılıyorum ama Lorenzo'nun yüz ifadesinde hiç de nazik bir ifade yok. Bacaklarımla arasına giriyor ve iç uyluklarımı sürtünüyor.

kaba kot pantolonuna karşı. Üzerime doğru eğilerek göğüslerimi iki elinin arasına alıyor ve baş ve işaret parmakları arasında meme uçlarımı ovuyor.

Sinir uçlarıma dayanılmaz bir saldırı için hazırlandım. Bunun yerine, lezzetli bir his içimde genişliyor ve uyluklarımdan arasında çiçek açmak için içimin derinliklerine gömülüyor. Her sıkışı, parmaklarının her darbesi sıcaklığın artmasına neden oluyor.

"Hayır," diye inliyorum. Bir daha olmaz. Bundan zevk almak istemiyorum. Ona hak ettiği nefreti vermek istiyorum, onun için nefes nefese kaldığımı görmenin tatminini değil.

Lorenzo üzerime eğiliyor, kot pantolonunun önündeki çıkıntı amıma doğru daralıyor. Meme uçlarımdan birini ağzına alıyor ve kalçalarını bana doğru sürerken aynı anda emiyor.

Bileklerimi bağlayan fermuarı boş yere çekiştiriyorum. Bunun olduğuna inanamıyorum. Kendimden nefret ediyorum.

Ayağa kalktığında alt dudağı kızarmış ve tükürükle ıslanmıştı. Bir parmağını iç çamaşırama sokuyor ve bacaklarımdan aşağı çekiyor. Onları yukarı kaldırıyor ve parmağını içlerinde biriken kaygan ıslaklığın üzerinde gezdiriyor, dudaklarında muzaffer bir gülümseme. "Kahretsin, bunu yapmana bayılıyorum."

Onları bir kenara atıyor, elini kalçalarımdan arasına koyuyor ve onları açıyor. "Ben kazandım."

"Hayır, bekle-" Ama protestom, yataktan aşağı kaydığı ve dili klitorisimi yaladığı zaman kayboluyor.

Tüm vücudum tepki olarak sıcıyor. *Sikeyim.*

"Tadın cennet gibi," diye mırıldanıyor dilinin kirpikleri arasında.

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Cennet gibi hissettirmiyor.

Hissettirmiyor.

"Seni daha önce kimse yaladı mı prenses? Bekle, Vinicius yalancı ağzını senin her yerine sürdü, değil mi? Ve sen onun için çok sert boşaldın." Sözlerinin arasında klitorisimi okşuyor, dudakları bana karşı titriyordu. "Bunu duymak ne kadar da hoşuma gitti. Ondan gelen mesajı okur okumaz o kadar sertleşmişim ki. Senin dar, damlayan amını düşünerek sikimi elimde aşağı yukarı pompaladım. Tam burada, bu yatakta, amına sokulurken benim için inlediğini hayal ettim."

Kalçalarımdan ağzına doğru sallanırken sırtımın kamburlaştığını hissediyorum. O konuşurken, gözlerim ve dizlerim de açıldı ve onun amıma pis kelimeler mırıldanmasını izliyorum.

Lorenzo bana bakıyor. "Bir erkek tarafından yalanmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmiş olmalısın, ama gerçek şey düşündüğün gibi değil. Dilim yumuşak, değil mi?"

Beklediğimden daha yumuşak, özellikle Lorenzo'dan. Ne kadar sıcak ve kaygan olsam da, amım ve onun dili birbirleri için yaratılmış gibi hissediyor. Parmaklarıyla beni daha geniş açıyor ve klitorisimde tur atıyor ve dudaklarımdan kopan çığlığı kontrol edemiyorum.

Lorenzo'nun kolları kalçalarımın dolanıyor ve gözleri kapanırken beni sıkıca tutuyor ve yalamaya devam ediyor. Bana neler oluyor böyle? Bu çok yanlış hissettiriyor, ama yanlışlık vücudumun tepkilerini baharatlıyor gibi görünüyor.

Ayağa kalktığımda boşalmaya çok yakındım ve kot pantolonunu çıkardığını fark ettiğimde çılgınca kendimi kontrol etmeye çalışıyordum. Aleti göbeğinin altından dışarı çıkmış, kalın ve agresif bir şekilde şişmiş.

Oh, Tanrım. Bunu gerçekten yapacak. İnliyorum ve etimi acımasızca kesen fermuarlı bağa karşı mücadele ediyorum.

"Hmm. Bu doğru değil."

Başımı şaşkınlıkla kaldırıyorum, fikrini mi değiştirdi diye merak ediyorum. Bıçağını almak için ayağa kalkıyor, bileklerimi kesiyor ve sonra silahı ulaşamayacağı bir yere fırlatıyor. Sonra tekrar bacaklarımdan arasına kayıyor, siki girişimi dürtüyor. Avuçlarımla onun yanan göğsüne bastırıyorum.

"Yapma, lütfen," diye hıçkırıyorum ama gözyaşlarımla değil. İhtiyaç ve kendimden nefretle. Özgür olmak daha kötü. Ona bakıyorum Ellerimi dövme kaslarına sürüyorum ve sanki sevgilimmiş gibi.

Bu iş bittiğinde, her şey bitecek. Gidecek hiçbir yerim olmayacak. Beni güvende tutmak isteyecek kimse olmayacak. Hepsi beni bir kenara atacak. Lorenzo. Cassius. Vinicius. Salvatore. Baba. Hepsi bekaretim olmadan değersiz olduğumu açıkça belirttiler. Kimsenin ödülü olmak istemiyorum ama kullanılıp atılma düşüncesi daha da kötü.

Uğruna yanıp tutuştuğum bir adam tarafından kullanılıp atıldım. Benimle işi bittikten sonra Lorenzo, beni nasıl boşalttığı için benimle alay edecek ve sonra beni sokağa atacak.

"Lütfen bunu yapmayın."

Ama Lorenzo dinlemiyor. Aletini kavırıyor ve ıslaklığımın içinde kaydırıyor.

"Senden nefret ediyorum," diyorum, sikişinin parlak başına bakarken her nefes alışımında göğsüm kabarıyor.

"Eğer tahrik olduğun için kendini suçlu hissediyorsan benimle dövüş. Bu beni durdurmayacak ama en azından kendine bunu istemediğini söyleyebileceksin."

Kaslarım korku ve arzuyla kilitlendi. Dövüşmek istemiyorum. Utanç ve aşağılanma içinde yanmak istiyorum. Bu daha kötü

Lorenzo önce beni yendi. Bu çok hasta ve sapkınca.

Gözleri kısılıyor ve hareket etmiyor. Neyi beklediğini bilmiyorum. Tam olarak istediğini elde ediyor ve onunla dövüşsem bile bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Seni yapıyormuşum gibi hissetmek ister misin?" Lorenzo yatağın başucundaki masaya uzanarak soruyor.

Uğursuz bir klik sesi duyuyorum ve ardından çenemin altına soğuk ve sert bir şey bastırılıyor. Aşağı bakıyorum ve elinde bir silah olduğunu görüyorum, namlusu çeneme dayanmış. Lorenzo'nun parmakları silahın kabzasında esniyor. "Sana karşı iyi değil miyim prenses? Ellerini yatağa koy."

Avuçlarım yatağa çarptı.

"İşim bitmeden bana direnirsen, beynini dağıtırm." "Eğer sana direnirsem, bir cesedi beceriyor olacaksın."

Gözleri parlıyor. "Hiç aldırma prenses. Kanınız ve beyniniz yastığa bulaşmış olsa bile, amınız bitirmem için yeterince sıcak kalacaktır."

Çeneme dayadığı silahı ve altında yatan bedenimi görmek onu heyecanlandırmışa benziyor. Bir eliyle başımı destekliyor. "Uzan ve beni tut."

"Ne? Hayır!"

Silahın namlusu çeneme acımasızca bastırıyor. "Bu sana son uyarım."

Lorenzo Scava o kadar kafayı yemiş ki, benim isteğim dışında bekâretimi almasına yardım etmemi istiyor. Bacaklarımızın arasına uzanıyorum ve parmaklarımı onun boyuna doluyorum. Sıcak ve demir gibi sert ama dokunulduğunda kadife gibi yumuşak.

Ben onun çevresini sararken inliyor. "İşte böyle prenses. Bana yol göster."

Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum. Lorenzo beni izliyor, gözleri zevk ve beklentiyle dolu. Aletin geniş başını iç dudaklarımdan aşağı itiyorum ve vücudumun onunkine karşı verdiğini hissediyorum. Ağır bir iniltiyle ileri atılıyor, içime batıyor, o kadar derin ki şok edici.

Beni kafamdan vurma tehdidini hatırlamadan önce neredeyse uzanıp omuzlarını tutacaktım. Acı içimi yakarken bunun yerine iki elimle çarşafı kavırıyorum.

"Sikeyim, amını," diye inliyor, yavaşça hareket ediyor. Sonra tereddüt ediyor. "İyi misin prenses?"

Aleti kalın, içimde kör bir silah gibi. Acı azalıyor ama aşağılanma daha da kötüleşiyor. "Umurunda değil."

"Siktir git o zaman." Soluk mavi gözleri parlıyor ve aramıza bakıyor. "Bana bunun delicesine seksi görünmediğini söylemenin hiçbir yolu yok."

Çarşafı daha sıkı tutuyorum. Bakmıyorum. Bakmayacağım.

Bakabileceğim tek yer Lorenzo'nun yüzü olduğu için kalçalarımın arasına bir bakış atıyorum. İçime giriyor ve sonra tekrar çıkıyor, boyu ıslak ve kırmızıya bulanmış bir şekilde parlıyor. Bu benim kanım mı?

Oh, Tanrım. Bu garip ve... ve biraz da seksi.

Düşünmeden ona baktım.

Aynı anda o da bana bakıyor, yüzü benimkinden birkaç santim ötede.

Beni derin ve yavaş bir şekilde sikerken Lorenzo'nun gözlerine hapsoluyorum. İçimde her dibe vuruşunda acının yerini lezzetli bir gerilme hissi alıyor.

"Küçük klitorisin çok şişmiş. Ellerim burada dolu. Benim için okşa onu."

Sesi arzu dolu. Kafama silah dayamışken bile beni ikna ediyormuş gibi konuşuyor.

Başka seçeneğim yok, bu yüzden bana söylediği gibi yapıyorum, elimi yataktan kaldırıp kalçamın üzerinden aşağı kaydırıyorum ve orta parmağımla klitorisimin etrafında dönüyorum. Dili beni o kadar hassaslaştırdı ki, parmağımın birkaç darbesi bile nefesimin derinleşmesine neden oluyor. O ittikçe parmaklarımın hareket edişini izliyorum, bu tuhaf manzara karşısında büyüleniyorum.

"Bana bak," diye nefes alıyor.

Biliyorum ve keşke bilmeseydim. Yüzündeki o ifade. Onu hiç bu kadar *normal* görmemiştim. Ne gaddarlıktan ne de zalimlikten eser var. Yemin edebilirim ki o da en az benim kadar bunun nasıl olduğunu merak ediyor.

Tekrar görüyorum.

Lorenzo'nun içindeki insanlığa küçük bir bakış.

Her şey kontrolümden çıkmaya başlıyor ve hiç düşünmeden diğer elimle uzanıp omzunu kavıyorum.

Lorenzo hatamı fark etmemiş gibi görünüyor. Dişleri alt dudağına batıyor ve inliyor. "Prenses, amının beni sıktığını hissedebiliyorum. Boşalacaksın ve bu beni uçuracak."

Sıcaklık içimde parlıyor. Üfle. İçime gel. O itmeye devam ederken parmağım klitorisimde çalışmaya devam ediyor. Bu çok yanlıştır. Bu çok yanlıştır.

çok yanlış. Kafama silah dayamış bir adam için nefes nefese kalıp inliyorum. Bir sevgili gibi omzunu sıkarken, onun için o kadar ıslak olan amıma vuruyor ki neredeyse fişkırlıyorum.

Gözleri beni vücudundan bile daha fazla yatağa sabitledi. Saf bir zevk dalgası içimden geçerek beni esir alıyor. Dalga dalga gelen sıcaklık, onun sikiyle aynı anda içime çarpıyor.

"Yüce *Tanrım*," diye homurdanıyor, hayvani ve sert, sanki boşaldığımı hissetmek içinde bir şeyleri harekete geçirmiş gibi. Bana daha hızlı vurmaya başladı. Şimdi vücudu hareket ederken iki elim de omuzlarında. Orgazmımın artçı şokları daha derinlere indi ve tam da sikinin ittiği yerde toplanıyor.

"Lorenzo," diye inliyorum, içime en ilahi şekilde girerken ihtiyaçtan nefes nefese kalıyorum. Adını söylemiyorum çünkü söyleyecek bir şeyim var. Adını söylüyorum çünkü söyleyebileceğim *tek* şey bu. "*Lorenzo*."

Kapı uçarak açıldı. Lorenzo bir anda silahı çenemin altından çıkarıp davetsiz misafirlere doğrulttu. Ayağa kalktı, hala içimde gömülü, göğsü ve alnı terden parlıyor.

Cassius ve Vinicius.

Cassius bana bakarken şaşkına dönmüş gibi görünüyor. Ellerim Lorenzo'nun göğsünden aşağı inip beline dolandı. Kalçalarım onun kalçalarını sıkıca sarıyor. Sanki aniden yanmışlar gibi ellerimi karnından çekiyorum ama bacaklarım kilitleniyor ve bırakmıyor.

Vinicius sadece tek kaşını kaldırıyor ve bakışlarını çıplak bedenimde gezdiriyor, ilgileniyor ve eğleniyor.

"Ben prensesimizle işimi bitirene kadar orada kal," diyor Lorenzo gülümseyerek. "Ama izlemekten çekinme."

Cassius ileri atıldı ve silahı Lorenzo'nun elinden kaptı. Sarışın adamı koltuk altından kavradı ve üzerimden çekti. Sonra beni kollarının arasına aldı ve göğsüne doğru sıkıca çekti.

Cassius.

Kollarımı boynuna doladım ve yüzümü göğsüne sakladım. Yine beni başka bir adamla gördü. Yine beni onlardan uzaklaştırıp kendisine geri çekti. Neden bana bu şekilde eziyet etmeye devam ediyor, beni kendine çekiyor ama sonra tekrar uzaklaştırıyor?

"Lütfen beni buradan çıkar," diye fısıldıyorum, sadece onun duyabileceği kadar yumuşak bir sesle. "Beni çatı katına geri götür. Buradan başka bir yere."

Cassius'un saçlarını okşadığını ve bana daha sıkı sarıldığını hissediyorum ve kalbim yerinden fırlıyor.

Bir an için dediğimi yapacağını düşündüm.

Onun yerine bir kanepeye doğru yürüdü ve beni kucağına alarak oturdu. "Bunu nasıl yaptın, Scava?"

Lorenzo gülümseyerek boynunu bir o yana bir bu yana sallıyor. "Yakışıklılığım ve çekici kişiliğim."

Vinicius güler ve pencere kenarına tünür. "Hayır, hadi ama. Nasıl yaptın bunu?"

"Bana nasıl kazandığımı soracağınıza, kendinize neden kaybettiğinizi sorun. Hile yapmakla çok meşguldünüz. "Sadece bahşiş. On üç yaşında mısın lan sen?"

Vinicius sırtıyor. "Kendime engel olamadım. Şuna bakın, mükemmel."

Lorenzo bana ateşli bir gülümseme fırlatıyor ve nemli saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor. "Evet, öyle. Öyle. Yıllardır kazandığım en iyi bahis."

Bir adamdan diğerine bakıyorum. "Bahis?"

Vinicius sırtarak, "Seninle ilk kimin yatacağı konusunda tartışıp duruyorduk, biz de bunu ilginç hale getirmeye karar verdik," diyor. "Güvenini ilk kazanan, seni yatağa atmak için yeşil ışık yakacaktı."

Dönüp Cassius'a bakıyorum, böyle saçma bir hikâyeyi inkâr etmesini bekliyorum ama hiçbir şey söylemiyor.

"Cassius'un seni eriteceğini düşünmüştüm çünkü o çok yumuşak biri. Kazanamadığım için çok üzgünüm." Vinicius bunu söylerken sırtıyor, sanki oyun çok eğlenceliymiş de kaybetmesi önemli değilmiş gibi.

Çılgılık atmaya ve debelenmeye başladım. "Yani bu bir numara mıydı? Neden hepiniz benimle uğraşmanın bu kadar komik olduğunu düşünüyorsunuz?"

Cassius beni kendine doğru çekti. "Hayır, *bambina*. Biz senin öğrenmeni istiyoruz.

İki, üç, dört adım sonrasını düşünmeniz gerekir."

"Kendi adına konuş. Ben sadece onu becermek istedim," diyor Lorenzo, bana doğru uzanarak. "Şimdi onu bana ver. Daha işim bitmedi."

Lorenzo'dan uzaklaşıp Cassius'a yaklaşıyorum.

Lorenzo'nun gözleri kısılır. "Seni benden koruyamaz prenses. Biz böyle çalışmıyoruz ve birkaç dakika önce sikimin üzerine boşalırken benden nefret ediyormuş gibi davranma."

Herkesin bakışları üzerimde ve tüm yüzümün kızardığını hissediyorum. "Senden nefret ediyorum."

"Evet, öyle. Seksi bu kadar ateşli yapan da bu."

"Yaptığınız her şey bir numara. Sırada ne var, Salvatore o kapıdan içeri mi girecek?"

Cassius boğazımı yakalıyor ve sıkıyor. "Bir numaralı kural, *bambina*," diye hırlıyor, gözleri tehlikeli bir şekilde kararıyor. "Aslında, iki, üç ve dört numaralı kurallar da. Neymiş onlar?"

"Salvatore hakkında konuşmak yok," diye nefes nefese parmaklarına sarılıyorum. "Karşılık vermek yok. Kaçmaya çalışmak yok. Sana söyleneni yap. Kurallarının canı cehenneme! Üçünüzün tek bir kadını korumak istediğini söylüyorsunuz ama öyle davranmıyorsunuz. Beni esir tutarak ve seninle seks yapmaya zorlayarak beni koruyamazsın. Bu koruma değil."

Cassius yavaşça boğazımı bırakıyor. "O zaman bundan sonra bu işin dördümüz arasında nasıl yürüyeceğini konuşmamız gerekiyor."

Kaşlarım havaya kalktı. Bundan sonra mı? Ama Cassius beni kendine saklamaya çok niyetliydi. Lorenzo benimle seks yaptıktan sonra beni istemeyecektir. Bu yüzden aptalca bir iddiaya girmişlerdi, çünkü bekaretim büyük bir ödüldü.

Erkekler neden *böyledir*?

"Ne demek bundan sonra?"

"Yine de," diyor Cassius, benim üzerimden konuşarak. "Bir anlaşmamız vardı ve sen bunu bozdun. Yolumuza devam etmeden önce cezalandırılmalısın."

Yutkunuyorum ve endişeyle ona bakıyorum. "Lorenzo beni zaten yeterince cezalandırdı."

"Cezaları ben veriyorum. Kazancını talep ediyordu."

"Ve daha hepsini yemedim bile. Taşaklarım ağrıyor," diyor Lorenzo, bir koltuğa oturarak. Arkasına yaslanmış, dizlerini açmış, tamamen çıplak ve hâlâ sert. "Devam et ve ona şaplak at. İzlemek istiyorum."

"Canın cehenneme," diye hırlıyorum ama o bana gülümsemekle yetiniyor.

Cassius'un kucağından kurtulmak için mücadele etmeye başladım. Beni cezalandırmaya cesaret edemezdi.

Tamamen aşağılandıktan ve kullanıldıktan sonra olmaz.

Cassius bileklerimi kavradı. "Bana izin verecek misin, yoksa ben mi seni zorlayacağım?"

"Oh, lütfen onu yap," diyor Lorenzo, derin sesi arzuyla ağırlaşıyor. "Hayır, sana *izin* vermeyeceğim. Yeterince açık konuştun. Beni önemsiyor."

Cassius ve ben uzun süre birbirimize baktık. Çenesinde sanki dişleri sıkılıyormuş gibi bir tik var. O sabah bana kollarını açmış olsaydı onunla kalırdım ama açmadı. Lorenzo önce beni becerdi diye kızdıysa tek suçlusu kendisidir.

Ne var biliyor musun? *Ona* kızgınlım. Lorenzo'nun beni kaçırmamasına, bıçağıyla kıyafetlerimi kesmesine ve kafama silah dayayarak beni becermesine katlanmak zorunda değildim. Cassius sevgimi kabul etseydi acı çekmezdim. Güvenimi kazanan ilk kişi bedenime sahip olma hakkını kazanacaktı. Bahisleri buydu. Ama güvenimi kabul etmek yerine beni itti ve Lorenzo'ya dönmekten başka çarem kalmadı.

"İyi," diye ısırdı. "O zaman bunu zor yoldan yapacağız."

Yüzüstü kucağına düşene kadar bileğimden vahşice çekiştiriyor. Mücadele ediyorum ve ona küfrediyorum ama benim için çok güçlü. Elini kaldırdığında kalçalarına yapışmışım.

"Sen-"

Cesaret.

Ben de öyle diyecektim. Ama cesareti var.

Eliyle çıplak kıkırma vuruyor ve ben öfkeyle ciyaklıyorum. Acı ve sıcaklık etimi yakıyor. Ben çırpınırken ve ona bağıırken Cassius beni tekrar tekrar tokatlıyor. Arada bir eli bacaklarımın arasına dalıyor ve ne kadar ıslak olduğumu hissediyor, sonra parmakları klitorisimi arıyor ve dokunuşuyla bana işkence ediyor. Zevk, onun şaplaklarının yanması kadar şiddetli bir şekilde içimde roketler atıyor.

"Çek ellerini üzerimden," diye soluyarak kucağında çırpınıyorum. Herkes bana bakıyor. Bu nefret dolu piçlerin üçü de aşağılanmamın tadını çıkarıyor.

Cassius çenemi ellerinin arasına aldı ve mırıldandı, "Hoşuna gitmeyeceğini düşünmüştüm ama hoşuna gitti, değil mi *bambina*?"

Çenemi tuttuğu yerden çekiyorum ve dişlerimi parmaklarına geçiriyorum.

"Ne kadar da alıngansın," diye azarlıyor ama parmaklarını çekmiyor. Beni tekrar tokatlarken dişlerimi ona batırmaya devam ediyorum. Parmağını dişlerimin arasından çekip ağzımın derinliklerine itiyor.

"Em," diye fısıldıyor, ben de emiyorum. "Aferin kızıma."

Sesindeki ipeksi sıcaklıkla içime bir sıcaklık yayılıyor. Parmağını daha sert emiyorum, gözlerim kapalı. Bir an sonra Lorenzo'nun inlediğini duyuyorum ve ne yaptığımı fark ediyorum.

Ağzımı geri çekip Cassius'a ters ters bakıyorum. "Bitirdin mi?"

"Sana yaptıklarının sonuçları olacağını söylemişim. Eğer dediklerimi yapmazsam bana güvenmeyi nasıl öğreneceksin?"

Sırayla üç adamın her birine bakıyorum. Cassius'un sert ifadesi. Vinicius'un hınzır zevki. Lorenzo'nun kalkmış sikinin dibini kavrarkenki hararetli ilgisi. "Siz üçünüz beni sonsuza dek nasıl esir tutacaksınız? Kendi başıma kaçmanın bir yolunu bulacağım."

"Zamanla ne hakkında olduğumuzu öğreneceksin ve o zaman ayrılmak istemeyeceksin," diyor Cassius. "Uğruna ölmeye değecek hiçbir şey bir gecede olmaz. Bir gün anlayacaksın."

Diğer ikisine bakıyorum ve arkadaşlarının söylediklerine tamamen inandıklarını görüyorum. Cassius beni bırakıyor ve yavaşça doğruluyorum ama belimi tutmaya devam ediyor. Yanındaki kanepeye yerleşiyorum, topuklarım yanan kıcıma değiyor ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Birbirinize bu kadar mı güveniyorsunuz? Birbiriniz için ölür müsünüz?"

"Tamamen," diyor Vinicius, öğleden sonra güneşi yanaklarında oynatıyor ve gözlerini altın renginde parlatıyor. "Birlikte yaşadıklarımızdan sonra birbirimize güvenmeyi öğrendik."

"Ama ne hakkında-" Neredeyse Salvatore'un adını söyleyecektim.

Vinicius gözlerini kısar. Eski arkadaşından bahsedilince o bile soğuk ve tehditkâr bir hal alıyor.

"Yok bir şey. Boş ver."

Cassius parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor. "Garip olduğunu biliyorum. Yine de gerçekten ciddiyyiz. Sana bakacağız ve seni koruyacağız. İş o noktaya gelirse senin için ölürüz. Ama önce sen bize güvenmelisin."

Benim için öl. Kalbim, senin için ölecek birinin saf ve katıksız sevgisini tanıdıkça acıyor.

Değeri olan tek aşk türü budur.

"Bu bir öğleden sonrası için çok fazla, *bambina*. Bunu daha sonra konuşabiliriz. Ama şimdilik oraya git ve Scava'nın işini bitir."

Lorenzo elini hâlâ dik olan sikinin etrafına sarıyor ve beni daha yakına çağırıyor. "Senin amını hissettim prenses. Bu ağız ne yapıyor?"

"Dişlerimle aletini koparacağım."

Cassius elini kalçalarımın arasına sokup parmaklarıyla klitorisime masaj yapıyor ve diğer ikisine bakıyor. "Şu andan itibaren üçümüz de kibarca sormaya ne dersin? Bu söz kulağa nasıl geliyor, *bambina*?"

"Tamamen saçmalık," diye cevap veriyorum ama gözlerimin kapanmasına ve dokunuşuyla inlememe engel olamıyorum.

"Kibarca sormam mı gerekiyor? Kibarlığı tanımla," diye homurdanıyor Lorenzo.

Gözlerim açıldı ve ona ters ters baktım. "Beni kaçırmaması bir başlangıç olurdu."

Gözleri eğlenerek genişler. "Güzel. Adam kaçırmak yok. Şimdi, buraya gel."

Olduğum yerde kalıyorum, Cassius amıma dokunurken ben onun güçlü göğsüne yaslanıyorum. Cassius beni hak eden kişi. Lorenzo mavi taşaklarıyla orada oturup izleyebilir.

Cassius dudaklarını kulağıma dayayıp klitorisimi yavaşça, işkence edercesine daireler çizerek okşuyor. "*Bambina*, amın çok ıslak. Tekrar boşalmayı ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum. Bunu istiyor musun?"

Derin kahverengi gözlerine bakıyorum ve çenesini okşuyorum. "Hepiniz bana berbat şeyler yaptırıyorsunuz."

"Fark ettik," diyor ve kulağımın arkasından öpüyor. "İlk gecedен beri sende sevdiğimiz şey buydu."

"Yalancı," diye fısıldadım.

"Benden nefret ediyordun." "Öyle mi düşünüyorsun?"

Parmaklarımı kolundan çekerken yüzünde beliren acı ve tiksintiyi hatırlıyorum.

Üzgünüm, bu gece size yardım edemem. Beklemek zorundasınız. Söz veriyorum, geri geleceğim.

Benden iğrenmediğinin farkındayım. Babamın yaptıklarından.

"Eve gideceğiz," diye fısıldar. "Ama önce oraya geri dön ve Scava'nın işini bitir. Bunu istediğini biliyorum."

Bir kolumu Cassius'un boynuna doluyorum ve o klitorisimi ovmaya devam ederken sırtımı eğiyorum ve sonra Lorenzo'ya dönüyorum. "Belki de burada kalmalıyım."

Lorenzo'nun ağzının kenarında bir eğlence belirliyor. "Beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun prenses? İşe yaramayacak. Yine de sabırsızlanmaya başladım."

İzlemek için pencereye yaslanmış olan Vinicius'a bakıyorum. Güzel gözleri ilgiyle parlıyor.

"Peki ya sen?" Ona sordum.

"Kıskandım mı?" Vinicius gülümseyerek soruyor. "Kardeşlerim bir kez olsun mutlu görünüyor. Bu dünyada istediğim tek şey bu."

Vinicius benim görmediğim bir şey görmediyse *mutlu* olup olmadıklarını bilmiyorum ama Cassius ve Lorenzo normalden daha rahat görünüyorlar.

Cassius'un kucağından inip Lorenzo'nun oturduğu yere doğru kayıyorum ve ellerimi kalçalarına koyarak bacaklarının arasına diz çöküyorum. Birbirimize bakarken uzun bir süre orada oturuyorum. Eğer beni zorlamaya kalkarsa, onu öldürmenin bir yolunu bulacağım, buna söz veriyorum.

Lorenzo kımıldamıyor.

Dönüp Cassius'a bakıyorum, sonra da Vinicius'a. Yüz ifadeleri değişmemişti.

Merak ettim.

Karşımdaki yakışıklı şeytana bakıyorum. "Ya dişlerimi kullanırsam? Bundan korkmuyor musun?"

Lorenzo gülümsüyor. "Belki hoşuma gider."

Saçlarımdan tutup sikini ağzıma sokmasını ve bunu Salvatore'un bana yaptığı gibi korkunç bir hale getirmesini bekliyorum. Onun yerine Lorenzo beni öpecekmiş gibi eğiliyor. Beni hiç öpmediğini fark ediyorum. Öpücüğünün nasıl hissettireceğini tahmin ederken gözlerim ağzına kayıyor. Sarhoş edici ve bir kurt kadar aç.

Ama Lorenzo dudaklarımın önünde duruyor ve başparmağını dudaklarımın üzerinde bir kez gezdiriyor. Bir öpücük gibi. Ve gözlerimin içine bakıyor.

Belki de bu onun öpücük versiyonudur.

İçime bir sıcaklık ve şefkat dalgası gönderiyor ve dudaklarım bunu tekrar yapmasını umarak ayrılıyor.

"Bana ne yaparsan yap hoşuma gidecek," diye fısıldıyor. "Tamamen seninim."

Şaşkınlıkla ona baktım. Bu vahşi, dövmeli pislik az önce bana benim olduğunu söyledi. Parmakları kafatasımın tabanını okşuyor, vücudumu ağır ve baygın hissettiriyor. Aletinin ucu tam orada, ağzımdan birkaç santim ötede, görünce ağzım sulanıyor.

Omzumun üzerinden Cassius ve Vinicius'a bakıyorum. "İkiniz de sadece izleyecek misiniz?"

"Onların da katılmasını mı tercih edersin?" Lorenzo soruyor.

Bu öneri karşısında içimde sıcak bir his parlıyor. Hayır, ama...

"Bu fikri beğendin mi? Hey, çocuklar, neden siz-"

Dilimle uzanıp Lorenzo'nun sikinin ucuna fiske vuruyorum. Bu onu susturdu. Üç santimini ağzıma alırken gözlerini kapatıyor ve inliyor.

"Kahretsin, bu inanılmaz prenses," diye nefes alıyor, ben yavaşça onun uzunluğunu emerken ve sonra tekrar aşağı inerken. Parmaklarını saçlarımda gezdirmeye devam ediyor. İlk defa bana prenses diyor ve bunu alaycı bir şekilde söylemiyor.

Lorenzo nazik davranıyor. Lorenzo evcil hayvan isimleri kullanıyor. Hangi alternatif evren bu?

Bacaklarımın arkasına bir şeyin süründüğünü hissediyorum ve bunun Vinicius olduğunu fark ediyorum. Arkamda diz çökmüş ve kalçalarımı kavramıştı.

"Kedicik, buna dayanamıyorum. Seni sikmem lazım."

"Az önce kibarca sormak hakkında ne demiştik?" Cassius odanın diğer tarafından sesleniyor. Dönüp ona bakıyorum, koltuğun üzerinde rahatlamış, kolunu arkaya atmış, bir tür hakem gibi izlemekten memnun. Yanağı avucuna dayanmış, dudaklarında kıvrılan bir gülümseme var.

O mutlu.

İki arkadaşıyla beni izliyor, pantolonunun içinde taş gibi sert ve daha fazla memnun olamazdı.

Vinicius ellerini sırtımda gezdiriyor. Çıplak amım pantolonunun önünü okşuyor ve bu his beni inletiyor. "Lütfen seni becerebilir miyim, kedicik?"

Vinicius bana her dokunduğunda dünya altın rengine dönüyor. Lorenzo'nun bana yaşattığı orgazm çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor ve Cassius'un şaplaklarının sıcaklığı amımın zonklamasına neden oluyor.

Bekaretimi kaybettiğim gün aynı anda iki erkek, bir diğeri de beni izliyor. Babam dehşete düşerdi. Bu muhtemelen sürtükçe hissettirmeli, ama bu kelimeyi hiç sevmedim. Her neyse, şu anda düşünmek istemiyorum.

Sadece hissetmek istiyorum.

Yavaşça, ağzım hâlâ Lorenzo'yla doluyken başımı sallıyorum.

Vinicius'un kemerinin şingirtisini ve fermuarının sesini duyuyorum ve sonra ucu içime giriyor. Gerçi bugün sadece ucuyla yetinmeyecek ve bir an sonra derinlere doğru itiyor.

Vinicius uzun, lüks bir "*Fuuuuuck*" diye inliyor.

Kısa süreli bir acı ve ardından daha uzun süreli bir zevkle inliyorum ve dizlerimi açıyorum.

"Bu hoşuna gitti. Sikimi daha sert emiyor," diyor Lorenzo.

"Benim de hoşuma gidiyor," diye homurdanıyor Vinicius. İçime girerken şişmiş klitorisimi ovma için bacaklarımın arasına uzanıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ağzımı Lorenzo'nun sikiinde yukarı ve aşağı sevgi dolu vuruşlarla çalıştırıyorum. Vinicius vücuduma ısı ve zevk dalgaları gönderirken oral seks dağınık ve ritimsiz, ama Lorenzo umursamıyor gibi görünüyor. Aslında, büyülenmiş gibi.

"Sikilirken çok iyi görünüyorsun prenses. Benim gördüğümü sen de görmelisin.

İşte böyle, o güzel ağzını bana dola ve em."

Ağzım onunla doluyken inlerken ellerim karnına bastırıyor. Üzerime çökmüş bir his çöküyor ve üçünün de ilgisini ve arzusunu hissediyorum.

Vinicius içimde her dibe vurduğunda, tüm vücudum doruk noktamla sertleşene ve Lorenzo'yu boğazımın arkasına itene kadar kendimi zirveye daha da yaklaştırdığımı hissediyorum.

Vinicius aniden çekilir ve üzerine sıcak ve ıslak bir şey fişkirir.

Ben.

"Kıçını döllerıyla boyadı. Tanrım, prenses. Siktir bu..."

Ama Lorenzo'nun bana bunun neye benzediğini söyleme şansı yok çünkü kendisi geliyor ve ağzımı onun tadıyla dolduruyor.

Vinicius beni göğsüne doğru çekiyor ve sıkıca sarılıyor. "Bunu yapmak için bir yıldır bekliyordum. Her saniyesine değdi, kedicik."

Başımı çevirip önce ona, sonra da koltuğuna yığılmış Lorenzo'ya bakıyorum. İkisinin de yüzü kızarmış ve gülümsüyorlar. Ben yutkunurken Vinicius başparmağıyla ağzımın kenarlarını siliyor.

"İyi kız," diye mırıldanıyor Vinicius kulağıma. "Çok iyi kız."

Cassius bana elini uzattı. "Buraya gel de seninle konuşabileyim." Vinicius gitmeme izin veriyor ama tereddüt ediyorum, kendime bakıyorum. Hissedebiliyorum.

Lorenzo ağzımda. Vinicius'u kesinlikle kalçalarımnda hissedebiliyorum.

Cassius kara kaşlarını kaldırdı. "Bu konuda alıngan olduğumu mu düşünüyorsun? Bebek gibi davranma."

Ayağa kalkıp Cassius'un yanına gidiyorum ve beni kucağına, göğsüne doğru çekiyor. "Çok yoğundu. İyi iş çıkardın."

Cassius beceriksizce ve bilinçsizce iki kolunu bana doluyor ve bana sarılıyor. Göz ucuyla Vinicius ve Lorenzo'nun şaşkın bakışlarını görüyorum.

"Sevgi göstermekten hoşlanmadığımı sanıyordum," diye fısıldıyorum, böylece sadece Cassius beni duyabiliyor.

"Deniyorum, senin için," diyor sıkıca. Tutuşu da sesi kadar sıkı.

Metal bir kafes tarafından sarılmak gibi.

"Kaslarını gevşet. Yumuşak hissetmeni istiyorum."

Cassius derin bir nefes alır ve bırakır. Kollarındaki ve göğsündeki tüm gerginlik yavaşça eriyor. Ona sokuluyorum ve yanağımı omzuna yaslıyorum.

"Hoşuna gitti mi, *bambina*?"

Ona bakıyorum, utangaç ve bitkin. "Aslında... yaptım." "Aferin kızıma."

Bunu söylemeyi bırakmalılar. Bağımlısı olacağım. Cassius'un sıcak sözleri içimde çağlıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Ne öğleden sonraydı ama. Her şeye rağmen

Dehşet verici bir şekilde başladı, geçen bir saat ya da daha fazlası çok lezzetliydi. Zihnim olayların içinde geriye doğru yolculuk yapıyor. Lorenzo'yu yutmak. Vinicius'un içime girmesi ve sikinin üzerine sertçe boşalması. Kafama silah dayamışken Lorenzo'nun altına boşalmam. İddiayı hatırlamak içimde bir öfke patlamasına yol açıyor. Bu konuyu daha sonra açacağım ve onlara bir daha böyle bir numara yaparlarsa bana dokunmayı unutabileceklerini söyleyeceğim ama şimdilik boş veriyorum ve Cassius'un benim için yaptığı sıcak kozanın içinde sürükleniyorum.

Vinicius ve Lorenzo'nun sessizce konuştuklarını duyabiliyorum. Lorenzo. Ne kadar tuhaf, korkunç bir adam, ama tüm bunların ortasında bir şey gördüm, değil mi? Genelde dünyaya sunduğu yüzünden daha savunmasız biri. Kafama silah dayadığında ya da yüzüme o korkunç bıçağı sapladığında bile o kişiyi gördüm.

Bıçak.

Gözlerim açıldı.

Bıçak.

Beni tehdit etmek ve kıyafetlerimi kesmek için üzerimde kullandı. Hatırladıkça midem bulanıyor. Aynı bıçak annemi öldürmek için de kullanılmıştı.

Cassius'un sevgisi için asla yalvarmamalıydım. Onun kollarında olmak yeniden hissetmemi sağladı ve geri gelen ilk duygu içimi ateş gibi yaktı.

Utanç verici.

Parmaklarımı Cassius'un gömleğinin içinde sıkıştırıp yüzümü göğsüne bastırıyorum. "Beni öldürebilir misin, lütfen? Artık yaşamak istemiyorum."

"*Bambina?*"

Tiksinti içime işliyor ve gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor. "Ölmeyi hak ediyorum. İğrenç biriyim. Bana bunu yapmasına izin verdiğime inanamıyorum."

"Kim?"

"Lorenzo," diye fısıldadım. "Onun bıçağı."

"Bıçağı mı?" Cassius tekrarlar. Lorenzo'nun bıçağı odanın diğer tarafındaki halının üzerindeydi. Üzerinde kan yok. Benim üzerimde de iz yok. "Anlamıyorum."

Yanaklarımı siliyorum ve yüzü gergin, solgun bir maskeye dönüşmüş Lorenzo'ya bakıyorum. Diğerleri bilmeseydi bile o biliyor.

Cassius saçımı okşuyor. "Scava, Chiara'nın güvenini kazanmak için ona ne yaptın?"

"Fazla değil. Ondan nefret ettiğimi ve ondan kurtulmak istediğimi düşünmesini sağladım. İşe yaradı."

"Ona *güvenmedim*," diye itiraz ediyorum. "Arkamı görmekten başka bir şey istemiyormuş gibi davrandığında ona inandım. Nefretin karşılıklı olduğunu düşündüm."

"Ama senden bu kadar nefret etmesi için ona ne söyledin?"

Omuz silkiyor. "Aklıma gelen her şeyi."

Cassius yanağını kavırıyor ve yüzümü kendine doğru çekiyor. "Sana ne söyledi, *bambina*?"

"Fark etmez. Sadece ölmek istiyorum, lütfen. Beni kırdın. Sen kazandın."

"Yaşadığınız onca şeyden sonra vazgeçmeniz için Scava'nın birkaç kötü sözü mü yetiyor?"

Cassius anlamıyor. Lorenzo'nun beni incittiği tek şey kelimeler olsaydı, ben de kendiminkilerden birkaçını söyleyebilirdim. Kelimeler beni incitmez.

Hasta, sapkın ve ahlaksız davranışlar, beni inciten de bu. *Benim davranışım*. O canavarla seks yaptım ve bundan hoşlandım. Bu beni ondan daha büyük bir canavar yapar ve bir hayvan gibi uyutulmalıyım.

"Annemi, sevdiğim tek insanı öldürmesi için o bıçağı babama verdi. O bıçağı benim üzerimde kullandı ve sonra ben... sonra..."

Kelimeleri bile söyleyemiyorum.

Cassius'un çenesi sıkıştı. Lorenzo'ya ters ters bakıyor ve sonra garip bir şekilde omzumu okşuyor, vücudu yine kaskatı kesiliyor. Beni bu şekilde rahatlatmaktan ne kadar nefret ettiğini hissedebiliyorum. "*Bambina*, yalan söylüyordu."

"Hayır, değildi. Babamın annemi öldürmek için kullandığı bıçağı kendim gördüm. Lorenzo boynumdaki çipi kestiğinde, sırf zulimlik olsun diye bıçağını üzerimde kullandı. Bugün de kıyafetlerimi kesmek için kullandı."

Vinicius, Lorenzo'ya öfkeli bir bakış fırlatır. "Böyle düşünmesine izin mi verdin?"

Lorenzo gülmeye zorluyor. "Ne? Bahsi kazanmaya çalışıyordum. Sen de aynısını yapardın."

Oda sessiz kalır.

Cassius sonunda, "Ona gerçeği söyle," diye homurdandı.

"İyi," diye mırıldandı Lorenzo ve bana baktı. "Bıçağı parmak eklemlerimin üzerinde çeviriyordum ve baban yanımdan geçip bıçağı kaptı. Mutlu oldun mu?"

"Hayır, değilim!" Ağlıyorum. "Neden onu durdurmadın?"

"Çünkü bir adamın karısını öldürmek istemesi beni ilgilendirmez. Ve bıçağı boynundaki çipi çıkarmak için kullanmadım. Neşter kullandım, sadece ne yaptığımı göremedin."

Ona baktığımda öfke alev alev yanıyor. Belki bıçağı babama o vermedi ama verdiği inanamama izin verdi ve sonra da *beni becerdi*.

"Senden nefret ediyor. Bunu hissedebiliyorum,"

diyor Cassius. Lorenzo sabırsızca iç geçiriyor.

"Umurumda bile değil."

Vinicius spekülâtif bir şekilde Cassius ve bana bakıyor. "Kimi seçersek seçelim hepsi Lorenzo'dan nefret edecek. Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. En azından Chiara ondan etkileniyor."

"Hayır, *vermeyeceğim*. Bir daha bana dokunmasına asla izin vermeyeceğim. Bu öğleden sonra iğrenç, korkunç bir hataydı. Birinin bekaretini kimin alacağı konusunda birbirinizle bahse girmeniz normal değil."

"Şaka yapmıyorum, biz normal değiliz," diye karşılık veriyor Vinicius. "Ve yaşadıklarınızdan sonra normal olabileceğinizi düşünüyorsanız kendinize yalan söylüyorsunuz."

Bu doğru değil, umutsuzca düşünüyorum. Ben her zaman Chiara Romano oldum, belediye başkanının kızı, okulda başarılı ve herkesin ilgisinden memnun. *Uyumlu ve vicdanlı*, tüm okul karnelerim böyle diyordu. Salvatore'ye söz verdiğim yıl boyunca bu fikre umutsuzca sarıldım ve bu kolaydı çünkü çoğu zaman orada değildi.

Bu üç adam, onlara her baktığımda bana acımı hatırlatıyor.

Cassius başparmağını yanağıma sürüyor ve gözyaşlarımın yüzümden aşağı süzülüğünü fark ediyorum.

"Dördümüz birlikte bazı şeyler yaşadık," diyor Cassius. "Acı verici, acımasız şeyler sizi başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde birbirinize bağlar. Hepimizin bağ kurabileceği birine ihtiyacımız var. İçimizden birine."

"Bunu istemene neden olacak ne yaşamış olabilirsin ki?"

Lorenzo yavaşça küçük tırnağını boğazında gezdiriyor. Bir an için beni öldürmekle tehdit ettiğini düşündüm.

Sonra bana onlara ne olduğunu anlattığını fark ediyorum. "Hepinizin sevdiği biri miydi?"

Kollarını kavuşturdu ve bana ters ters baktı. "Düşündüğün şekilde değil prenses."

Cassius'a döndüm. "Bunun için üzgünüm ve bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğim için ciddiylim ama üç tane deli erkek arkadaş istemiyorum."

"Hiç kimse doğru görünmüyordu," diyor Cassius. "Başta sen de doğru görünmüyordun ama..."

"Ama annemin ölümünü izledim ve bu hepinizin anlayabileceği bir şey mi?" Bitiriyorum.

Cassius sertçe başını sallar.

Yıkım sayesinde birleştiler. Bir kan bağı. Dördünün sahip olacağını düşündüğü şey bu.

"Bunu yapmayacağım. *O* bir deli," diyorum Lorenzo'ya başımı sallayarak. Sonra Vinicius'a bakıyorum. "Tek yaptığı yalan söylemek. Ve sen," diye bitiriyorum, Cassius'a bakarak, "bana bir damla sevgi göstermen bile hayatından onlarca yıl götürüyor. *Bir eşten daha yakın* bir şey istemiyorsun, bir oyuncak istiyorsun ve ben oynamıyorum. Başka bir kız bul, tercihen hepiniz kadar çılgın ve hasarlı birini, çünkü o ben olmayacağım."

Cassius

I Bir şeyi seviyorsan, bırak gitsin. Eğer sana geri gelirse, sonsuza kadar senin olur. Dönmezse...
O zaman gidip *almalısın*.

Scava Chiara'yı dairemde çaldıktan üç gün sonra toplantılarımı erkenden bitirip eve dönüyorum. Asansörden çıktığımda Chiara kanepede kitap okuyordu, saçları tepesinde dağınık bir topuz ve göbeğini açıkta bırakan bir bluz.

Kahretsin, çok tatlı. Ne zaman ona baksam, eşit miktarda acı ve zevk hissediyorum. Evelina öldürüldükten sonra başka birine bağlanmayacağıma yemin etmişim ve Chiara'nın daha genç ve çok sevimli olması onu yıllardır düşünmediğim kadar çok düşünmeme neden oluyor.

Nefret ediyorum. Onu arzuluyorum. Ruh halim tahmin edilemez şekilde değişiyor ve bunun ona haksızlık olduğunu biliyorum. Chiara'yı uzaklaştırma dürtüsünden kurtulabilir miyim bilmiyorum.

Ama deniyorum.

Kanepenin arkasına yaslanıyorum ve ona bakıyorum. "Bugün seni özledim, *Bambina*."

İçimden geldiği gibi konuşmama şaşırmış gibi gözlerini kırptırıyor. "Herkes neredeydi? Diğerlerini günlerdir görmedim. Seni zar zor gördüm."

"Biraz yalnız kalmak istersin diye düşündük." Aslında diğer ikisine bir süreliğine geri çekilmelerini söyledim, Chiara'nın i y i l i ğ i için, ama belki de bencilce

nedenler de var. Onu paylaşmak istiyorum, diğerleriyle birlikte görmek istiyorum ama şu anda çok geride kaldığımı hissediyorum. Scava onu yatağına alan ilk kişiydi.

Scava. Tanrı aşkına.

Chiara'ya hırlaması ve Vinicius'un onun külotuna gizlice girmeye çalışması arasında, *Mio Dio*, sorunlarımın üstesinden gelmek için daha fazla zamanım olduğunu düşünmüştüm. Scava'nın ne pahasına olursa olsun kazanma ihtiyacını ve bizim küçük tatlı sarışından ne kadar etkilendiğini hafife almamalıydım.

Ellerini yüzünde gezdiriyor. "Düşünmekten başka bir şey yapmadım. Çok yoruldum."

Kanepenin etrafından dolanıp yanına oturuyorum. "Ne düşündüğünü sorabilir miyim?"

Chiara iç geçiriyor ve bir yastığı çekiştiriyor. "Annem. Her zaman onu düşünüyorum ve babamın onu öldürdüğü ve hiçbir sonuçla karşılaşmadığı gerçeğini." Başını elleriyle sıkıyor ve inliyor. "Her zaman çok kızgınım. Ne yapacağımı bilemiyorum."

Keşke ona tavsiyelerde bulunabilseydim ama konu kaybın acısı ve öfkesi olduğunda ben de onun kadar sıkışmış durumdayım.

"Biliyorsun, kim olduğunu bildiğin kişiden babamı öldürmesini istedim. Ama o bunu yapmadı."

Salvatore. Belediye başkanını öldürmez. Bu beni şaşırtmadı. "Babanın ölmesini mi istiyorsun?"

Bu konu hakkında uzun süre düşünür. "Ben Katolik olarak yetiştirildim. Annem inancını ciddiye alırdı. Komşunu sev. Sana karşı suç işleyenleri affet." Chiara dümdüz önüne bakıyor, gözleri yanıyor. "Eğer seçim babamın yaptıklarının hiçbir sonucuyla karşılaşmaması ya da kanunsuz bir adalet arasında ise, o zaman bir arka sokakta öldürülmeli."

Dilinin ucunda bir soru olduğunu hissediyorum.

Ama o sormuyor, ben de onu kollarıma alıyorum.

Mavi gözleri kocaman açılıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Yatağı. Seni düşünmeden edemiyorum."

Onu yatağımanın ucunda ayaklarının üzerine yatırdığımda Chiara'nın yanaklarında pembe bir kızarıklık belirliyor. "Şu kadar gün içinde üç erkek," diye fısıldıyor. "Eski arkadaşım Nicole'e buraya geldiğimden beri neler olduğunu anlatmayı hayal ettim. Uzun zamandır arkadaş değildik ama hala onunla konuşuyorum."

bazen kafamda. Hani şu vazgeçmeye hazır olmadığın arkadaşların var ya?"

"Evet. Biliyorum."

Chiara gömleğimin yakasını okşuyor. "O çok akli başında ve geleneksel bir insan ve ona üç erkeğin bana dokunduğunu, beni soyduğunu ve beni boşalttığını nasıl anlatırsam anlatayım, kesinlikle onaylamıyor."

"Durmamı ister misin?"

Cevap olarak Chiara parmak uçlarında yükseliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Donup kalıyorum ve ellerim bileklerinde kilitleniyor.

"Özür dilerim. Bundan hoşlanmadın mı?" Cevap vermediğimde, dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor, kelebek kanatlarının fırçalanması gibi yumuşak, çırpınan öpücükler. Her biri içimi bir sızı gibi yakıyor.

"Beni öldürüyorsun, *bambina*."

"Durmamı istiyor musun?" diye yankılanıyor. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Asla."

Ağzımı onunkinin üzerine eğdim ve onu sertçe öptüm. Bir yıldır düşündüğüm öpücüğü alıyorum. Dudakları yumuşacık ve benimkilere teslim oluyor ve ağzını dilime açıyor. O gömleğimin düğmelerini çözerken, ben de kıyafetlerini vücudundan çekip açgözlülükle avuçluyorum. Dolgun küçük kışını. Göğüslerini. Hepsi benim, diye düşünüyorum bencilce. Paylaşmaktan mutluyum, seyretmeyi seviyorum ama bazen sadece benim olmasını istiyorum.

Onu yatağa çekiyorum ve sikimin ucuyla girişini dürttüğümde çıplak kalçaları kalçalarımın etrafında kayıyor. Çok hızlı ıslanıyor ve bana muhtaç gözlerle bakarken bunu yavaştan alma kararım pencereden uçup gidiyor.

Aletimin tabanını kavradım ve içine battım.

Chiara keskin bir şekilde nefes alıyor. "Cassius, aman Tanrım." "Durmamı mı istiyorsun?"

"Dur da seni öldüreyim. Ama bu kadar çok olmak zorunda mısın?"

Göğsümdeki siyah kıllara bastırıldığı küçük ellerine bakıyorum. Ben içine girerken ince kalçaları kalçalarımın etrafına sarılmıştı. "Bu benim olduğum kadar. Rahatla, *bambina* ve seni ihtiyacım olduğu gibi becermeme izin ver."

Derin nefesler alabilmesi ve vücudunun esnekleşmesine izin verebilmesi için birkaç vuruşta o kadar derine itmeyerek biraz gevşetiyorum.

"İşte bu," diye mırıldanıyorum ikna edici bir şekilde. "Aferin kızıma. Sikimle ne kadar da dolusun, değil mi?"

Chiara inliyor ve kalçalarını yuvarlıyor. "Çok tatlı edepsiz konuşuyorsun."

Yumuşakça gülüyorum. "Bu tam da senin ilham verdiğin şey, *bambina*. Bir yıldır sana böyle dokunmak için yanıp tutuşuyordum. Seni diğerleriyle izledim ve bu beni deli ediyordu."

"Kıskanç deli mi?" diye soruyor.

Kıskançlık, birinin size ait olması gerektiğine inandığınız ama asla size ait olmayan bir şeyi çalmasıdır. Chiara hepimize ait ve onu asla birbirimizden alamayız. Burada benimle, benim yatağında olsa bile, o hala bizim, benim değil.

"Kendimi sabırsız hissettim. Scava'nın taşaklarını içinde gördüğümde de çok kıskandım. İkiniz de birbiriniz için delicesine ateşliydiniz. O an mükemmel görünüyordu."

"Kafama silah dayamıştı," diye inleyerek işaret ediyor, ben daha derine iterken başı geriye düşüyor.

"Belki sen de bundan hoşlanıyorsundur. Sınırlarını zorlamamdan hoşlanıyorsun, değil mi *bambina*? Bak." Başını tutup kaldırıyorum, böylece içine ne kadar gömülü olduğumu görebiliyor.

Her yerimi. Her santimini.

"Vay canına," diye fısıldıyor. "Çok fazla yarak var. Nereye gittin sen?"

Tekrar gülümsediğimi hissediyorum. Ve bu tatlı edepsiz konuşmayı yapması gereken kişi benim.

Sırtüstü dönüp bana sarılıyor, bana binişini izlemek için sabırsızlanıyorum. Yavaşça, çekingen bir şekilde kalçalarını bana doğru sallıyor, her vuruşta hız ve güven kazanıyor. Kısa süre sonra dudağını ısırtıyor ve başı geriye düşüyor ve sonra bir çılgılla boşalıyor, iç kasları uzunluğum boyunca yırtılıyor.

O boşalmayı bitiremeden, kalçalarını kavıyorum ve orgazmımı hızlandıran bencilce sert itişlerle ona sertçe vuruyorum. Son saniyede geri çekiliyorum ve Chiara'yı göğsümde sıkıca tutuyorum.

Yastıklara yaslanıyorum ve kız arkadaşımın üzerime uzanmasıyla inliyorum.

Daha iyi. Çok daha iyi.

Ayağa kalkıyor ve yanımdaki çarşafın üzerine yuvarlanıyor. "İçime girmeme konusunda çok dikkatlisin. Daha önce aklıma gelmeliydi."

"Dikkatli olmaya devam edeceğiz ve hepimiz temiziz. Scava sizi buraya getirmeden önce bundan emin oldu."

Chiara burnunu kırıştırarak, "Ah evet, *doktor*," diye mırıldanıyor.

Uzanıp yanağını okşadım. "Seni korkuttuğunu ve korkutucu olabileceğini biliyorum ama tehdit altında olsaydın seni koruyacak ilk kişi o olurdu."

Chiara aynı fikirde değildir, hatta başını bile sallamaz. Scava'nın ona kendini kanıtlamak için çok çalışması gerekecek.

"Kazanabilirdin," diye fısıldıyor, parmaklarını göğüs kıllarımda gezdiriyor.

Vinicius, Scava ve benim aramdaki bahis. Chiara yatağında uyuduktan sonraki sabah, eğer ona kollarımı açmış olsaydım, kollarıma girecekti.

"Sana bir sır vereyim, *bambina*. Bahis hakkında çok az düşündüm. Sana kafayı takmakla meşguldüm."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve kollarını boynuma doluyor. "İşte bu yüzden senden hoşlanıyorum Cassius."

Yatakta doğruluyorum ve Chiara'yı kucağıma alıp kalbime bastırıyorum. *Senden hoşlanıyorum Cassius*. Kahretsin, bu çok fazla ve aynı zamanda mükemmel.

"Küçük kız kardeşime okumayı böyle öğrettim," diyorum parmaklarımı saçlarında gezdirerek. "En sevdiği kitaplarla kucağımda oturuyordu. Küçük bir melek gibiydi."

"Şimdi ne yapıyor?" "O öldü."

Chiara yüzünü buruşturur. "Özür dilerim. Birini kaybettiğini söylediğinde kastettiğin kişi bu muydu?"

Chiara'nın parmaklarımın arasından kayan saçlarına odaklanarak başımı sallıyorum.

"Ginevra Fiore bana kız kardeşinin de öldürüldüğünü söyledi. Hepiniz aile üyelerinizi mi kaybettiniz?"

"Dördümüz küçük kız kardeşlerimizi kaybettik. Tehlikede olduklarını biliyorduk ve onları kendi başımıza korumaya çalıştık. Hepsi ölene kadar birbiri ardına başarısız olduk."

Chiara uzanıp yüzüme dokunuyor. "Bu korkunç. Çok üzüldüm. Ve bunu kimin yaptığını hiç bulamadınız mı?"

"*Bambina*, nedenini bile zar zor biliyoruz." Göğsümdeki sızı, Evelina'nın öldüğünü öğrendiğim günkü kadar şiddetli ve onun için ne kadar acımasız bir son olmuştu. Chiara'yı kendime yaklaştırıyorum ve güzel kokan saçlarına fısıldıyorum. "Bir kadına böyle sarılmak hiç doğru gelmemişti çünkü ben

onu güvende tutacağıma söz verip veremeyeceğimi bilemezdim. Hepimiz söz veriyoruz. Vinicius ve Scava senin için hayatlarını feda edecekler, ben de öyle."

"Asla sadece sen ve ben olamaz mıyız?"

"Hayır, *bambina*. Asla böyle olamaz. Benim için değil." Onların acısı benim acım. Onların mutluluğu benim için Chiara'nınki kadar önemli.

"Ama eğer Sal..." ise üçünüz o kadar da bağlı olamazsınız. Dudağını ısıyor. "Sen benimle dalga geçmeden onun hakkında konuşabilmek istiyorum."

Ne soracağını biliyorum. Kısa süre önce dört kişiyle çalışacağımızdan bu kadar eminken, üçümüz bunu yapmak istediğimizden nasıl bu kadar emin olabiliyoruz?

Eminim. Bir gün Chiara anlayacak.

"Salvatore hakkında konuşacağız. Ama şimdi değil. Senin iyiliğin için, onun değil." "Benim hatırım için mi? Ama-"

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Güven bana. Şimdi olmaz."

"Keşke bana söyleseydin. Daha fazla şoka dayanamam."

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, annesinin ölümünden sonraki dakikalarda yardım için bana uzandığında hissettiğim sarsıntıyı hatırlıyorum. Trafik ışıklarına baktığımda onu bir Geak ile arabada otururken görüyorum. On yedinci yaş gününde ona davranış şeklimiz yüzünden dördümüzü azarlamasını dinlemek.

Scava'nın kafasına silah dayayarak onu becerirken ellerinin sevgiyle Scava'yı okşadığını görmenin kıskançlığı ve zaferi.

Dudaklarını ilk kez benimkilere bastırması, çok saf ve tatlı. Nükleer bombalar kadar yıkıcı bir sürprizler dizisi. "Bazen ben de aynı şeyi düşünüyorum, *bambina*. Ama hiç durmayacaksın, değil mi?"

"Aptalca," diye mırıldanıyor gülümseyerek ve başını göğsüme koyuyor.

Chiara'yı uyuyana kadar kollarımda tutuyorum, sonra onu yatak örtüsünün altına sokuyorum ve Vinicius ile Scava'ya bir mesaj gönderiyorum.

Sonra mutfağa gidip üç bardak ve bir şişe votka aldım.

Ona ihtiyacımız olacak.

Asansörden çıktıklarında Scava hemen etrafına bakınır. "Prensesimiz nerede?"

"Yatağında uyuyor."

Vinicius tek kaşını kaldırıyor ve gülümsüyor. "Sen...?"

Başımı salladım. "O..." Kelimeler kifayetsiz kalıyor ama önemli değil. Onu Vinicius ve Scava ile gördüm. Onlar zaten biliyor. "Bu iş böyle yürümeyecek."

"Bu hiç işe yaramayacak," diye homurdanıyor Scava.

Vinicius votkasından bir yudum alır ve başını sallar. "Harika bir tavır, Lorenzo."

"Haklıyım. Bizden nefret ederken onu bizim yapmaya çalışmanın bir anlamı yok."

"Cesaretin," diye karşı çıkıyor Vinicius. "Sırf önce onu becermek için işleri bu kadar ileri götürmeseydin belki işe yarayabilirdi."

Scava'nın dudakları beyaz, öfkeli bir çizgiye dönüşür. Kardeşlerinin ne zaman haklı olduğunu bilir.

"Bizden nefret etmiyor," diyorum. Diğer ikisi dönüp bana bakıyor. Chiara'nın yumuşak öpücükleri yüzünden dudaklarım hâlâ karıncalanıyor. "Senden bile değil, Scava. Bana kafasının içinde eski bir arkadaşıyla bizimle ve onunla ne yaptığımızla ilgili tartışmalar yaşadığını söyledi. Kafası karışık ve en önemlisi, hâlâ on yedinci yaş gününün gecesinde, annesinin ölümünü izlerken takılı kalmış durumda."

"Evet, bu seni mahveder," diye mırıldanıyor Scava.

Vinicius başını sallar. "O da hepimiz gibi zarar görmüş durumda. Aslında ondan vazgeçmek istemememin nedeni de bu."

Ben de tam olarak bunu düşünüyordum.

Scava başparmağı ve parmaklarıyla gözlerini ovuşturarak kendi kendine mırıldanıyor. "Neydi o?" diye soruyorum.

"İkisi de değil. Yap. Ben," diyor dişlerini sıkarak.

"Güzel. Anlaştık. Peki, bu konuda ne yapacağız?"

Chiara

T Yatağın yanıma çöktüğünü hissettiğimde sabah ışığı gözlerimin arkasında parıldıyor. Cassius'un yatağında olduğumu hatırlayarak gülümsüyorum. Gözlerimi açmadan uzandım ve büyük, sıcak bir elin kaydığını hissettim.

Parmaklarımı onunkilere geçirdim.

Sıkıyorum ve bir süre sonra o da beni sıkıyor. Uzun, lüks bir esneme hareketi yapıyorum, bacaklarımı uzatıyorum ve ayak parmaklarımı işaret ederek çarşafı çıplak vücudumdan çekiyorum.

"Kahretsin, harika göğüslerin var."

Gözlerim birden açıldı. Bana bakan Cassius değildi. Lorenzo'ydu. Elimi onunkinden çekip çarşafı tekrar üzerime çektim.

Lorenzo kollarını kavuşturuyor ve bana dik dik bakıyor. Ondan bir zehir ve nefret dalgası beklerken kalbim hızla çarpıyor.

Numara yaptığını hatırlamadan önce. "Gerçekten kafamı karıştırdın, biliyor musun?"

Az önce dişlerini sıkmış gibi çenesinde bir kas esniyor ama bir şey söylemiyor.

"Benden nefret ettiğine gerçekten inanmıştım ve şimdi seni zalim ve gaddar bir insan olarak düşünmekten vazgeçebilecek miyim bilmiyorum."

"Muhtemelen en iyisi bu."

Öyle mi? Onun yatağında yalnızken farklı hissediyordu. Daha yumuşak. Daha savunmasız. Acaba onu bir daha böyle görebilecek miyim, yoksa bu tek seferlik bir şey miydi? Kafama silah dayamış olmasına rağmen Lorenzo'yu o anda sevdim, ki bu da Nicole ile yaşadığım bir başka tartışma. Onu omzumda oturan iyi peri olarak düşünmeye başladım ve ben de Lorenzo Scava'nın günah kadar ateşli ve karmaşık bir adam olmasının yanı sıra tehlikeli, gaddar ve deli olduğuna işaret eden kendi omzumda oturan kötü periyim.

"Yüzündeki o ifade de ne öyle?" diye tersliyor.

"Yüzümdeki ne bakışı?"

"Bilmiyorum amına koyayım. Sanki köpeğiniz ezilmiş gibi."

Çarşafı üzerime sarmalayarak yavaşça doğruldum. Bana prenses dediğinde sesinin nasıl çıktığını hatırlıyordum. Onu ağzıma aldığımda, sanki onun için çok değerliymişim gibi parmaklarını saçlarımda gezdiriyordu.

Tanrım, beni dinle, acımasız bir katille seks yapmaktan zevk aldığım gerçeğiyle yüzleşmek yerine Lorenzo'yu romantikleştiriyorum. "Burada ne yapıyorsun? Cassius nerede?"

"Cassius'u seviyorsun, değil mi?" Lorenzo gözlerinde sinsi bir parıltıyla soruyor. "Lütfen dışarı çık. Giyinmek istiyorum."

Lorenzo ayağa kalkıyor ve bana ironik bir selam veriyor. "Elbette prenses."

Yalnız kaldığımda giyiniyorum, o alaycı *prensesin* sesi kafatasımda yankılanıyor.

Salonda Cassius bana bir kahve uzatıyor ve parmaklarımız birbirine değiyor.

Dudaklarına bir gülümseme dokunuyor ve içimin eridiğini hissediyorum. "Seninle konuşmak istiyoruz," diyor bana.

Diğerlerine bakıyorum. "Ben de hepinizle konuşmak istiyorum." Vinicius gülümseyerek, "Önce bayanlar," diyor.

"Boş ver onu. Önce biz," diye araya giriyor Lorenzo ve bana dönüyor.

"Var mısın, yok musun prenses? Ya Cassius'un geçen gün sana anlattıkları hoşuna gider ve kalırsın ya da gitmez ve siktir olup gidersin."

Kahvemden bir yudum alıyorum ve ona alaycı bir gülümseme veriyorum.

"Oh, Lorenzo.

Önemsiyorsun."

Çenesi gerilir. "Her şeyin normale dönmesini istiyorum. Burada olmak istemeyen birine bebek bakıcılığı yapmak hepimizin zamanını boşa harcamaktır."

Vinicius, "Chiara etraftayken işler normal ya da kolay olmayacak," diye belirtiyor. "O sadece düzüşebileceğiniz biri değil. Onu Coldlake Belediye Başkanı ve onun kontrol ettiği herkes de dahil olmak üzere düşmanlarımızdan korumamız gerekiyor."

"Ona dokunan herkesi öldürmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Lorenzo sesinde tehlikeli bir ton olduğunu söylüyor.

Cassius konuşmayı takip ediyor ama bir şey söylemiyor. "Eklemek istediğin bir şey var mı?" Ben soruyorum.

Başını sallar. "Önce ne hakkında konuşmak istediğini duymak istiyorum." "Babam hakkında konuşmak istiyorum."

Lorenzo bıçağını çıkarır. "Başka bir şey söyleme. O öldü." "Kes şunu. Hayır." Derin bir nefes alıyorum. "Onu öldürmek istiyorum."

En azından ben öyle düşünüyorum. Kız kardeşlerinin ölümünü görmezden gelmenin bu dört adama ne yaptığına bir bakın. Bencil ve zalim bir adam yüzünden öldüğü için geceleri öfkeyle yatıp kalkıyorum. Annem adaleti hak ediyor ve bunu onun için sağlayabilecek tek kişi benim. Babam kadar güçlü bir adamın yasalar tarafından dokunulmaz olduğunu söylediğimde Nicole bile karşı çıkmıyor.

Yüz ifadeleri sersemlemişti. Sonra bıçağını kaldırırken Lorenzo'nun dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Vinicius'un kaşları kalkıyor ve sonra etkilenmiş gibi yavaşça başını sallıyor.

Kaşlarını çatan tek kişi Cassius. "Hayır. Bu çok tehlikeli ve sen nasıl yapılacağını bilmiyorsun."

"Kız kardeşinin intikamını başkasının almasına izin verir miydin?" Ona sordum.

Cassius kahvesini bırakır. "Ne söylediğini bir düşün. Onu vuracağını hayal et. Babana yaklaşmalı, gözlerinin içine bakmalı ve sonra tetiği çekmelisin."

Kafamın içinde silah sesini duyuyorum. Dizlerinin üzerine çökerken babamın yüzündeki şok ifadesini görüyorum. Sadece bir an, sonra her şey bitecek. "Yapabilirim."

"Hayır, yapamazsın."

"Cassius, bana bebek gibi davranman ve *bambina* demen hoşuma gidiyor ama önemli şeyler hakkında değil. Bu benim için önemli ve yoluma çıkarsan seni asla affetmem."

"Onun böyle bir şansı var. Biz muhtemelen hiç bulamayacağız." Lorenzo'nun gözleri acı ve nefretle dolu. Ona baktığımı fark etti. "Ne?"

"Sadece benim tarafımda olmana şaşırdım."

"İntikam. Tek ortak noktamız bu prenses. O piçi öldürmek mi istiyorsun? Senin için onu tutacağım."

"Teşekkür ederim. Ama bunu kendim yapmak istiyorum."

Vinicius kollarını kavuşturuyor ve bana ciddiyetle bakıyor. "Bunu gerçekten düşündün mü? Birini öldürmek seni sonsuza dek değiştirir."

Lorenzo küçümseyici bir hareket yaptı. "Onu kafasına silah dayayarak becerdim ve sikimin üzerine boşaldı. Artık o kadar da masum değil."

"O masum, ama eline silah verdikten sonra masum olmayacak!" Cassius bağırır.

"Hiç silah tuttun mu?" Vinicius soruyor. Başımı sallıyorum.

"O zaman her şey sırayla. Sana ateş etmeyi öğreteceğim." Lorenzo'ya bakar. "Bileşik kullanabilir miyim?"

Lorenzo ayağa kalkar. "Misafirim ol, ama izlemek istiyorum. Geliyor musun?" diye soruyor ve birimizden diğerine ters ters bakan Cassius'a dönüyor. "Ona bebek gibi davranmayı bırak. Kızımız küçük bir cinayet işlemek istiyorsa, biz kimiz ki ona engel olalım?"

Sonunda dördümüz de gittik. Cassius'la birlikte gidiyorum, söylemek istediği daha çok şey olduğunu ve yalnız olursak içini dökmesinin daha kolay olacağını hissediyorum.

Otobana çıktık ve elleri direksiyonda sıkılaştı. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Biliyorum. Ama tek düşünebildiğim bu. Annemin intikamını almak için bir şey yapmazsam çıldıracağım."

"Sen masumsun ve bizim işimiz de seni bu şekilde tutmak. Yardımım için yalvarmıştın, hatırladın mı?"

"Salvatore'a babamı öldürmesi için yalvardım. Bekâretimi almak için o Geak'i kullanmaya çalıştım. Lorenzo'dan kaçmama yardım etmesini istedim. Ne zaman başka birinden yardım istesem yüzüme patladı. Bu kendi başıma yapacağım bir şey. Ayrıca, beni masum tutmanın senin işin olduğunu kim söyledi?"

"Ben öyle dedim," diye homurdanıyor.

"Siz bir avuç suçlusunuz ve ben de yozlaşmış, katil bir belediye başkanının kızıyım. Bu birlikte erdemli bir gelecek için bir reçete değil."

Bana baktı. "Bizimle kalma teklifimizi mi düşünüyorsun?"

Onların ol. Üçüne de ait. Pencereden geçen şehre bakıyorum. "Bilmiyorum. Bırakın o kadar ileriye, yarından sonrasını bile göremiyorum."

Lorenzo'nun yerleşkesinde, Cassius'tan arabayı garaja sürmeden önce durmasını rica ediyorum, böylece eve ve bahçeye bir göz atabiliyorum. Cehennem gibi güvenli görünen koyu gri bir ev ve saklanacak hiçbir yeri olmayan temiz bir çimenlik dışında görülecek pek bir şey yok.

Lorenzo yanımıza yanaşıyor ve camını indiriyor. "Birlikte geçirdiğimiz zamanları mı hatırlıyorsun prenses? Ben de öyle."

Gülüştü şeytani. Onunla yatakta olmayı düşünmüyordum ama şimdi düşünüyorum.

"İsteğim dışında buraya getirildiğim iki seferde de burayı iyice göremedim. Yaşadığınız yer burası mı?"

"Burası benim evim ve karargâhım. Silahlı korumalar, köpekler, güvenlik kameraları, on dört metrelik duvarlar ve hareket sensörleri var. Benden habersiz kimse girip çıkamaz."

"Bir hapishanede yaşıyorsunuz," diye belirttim.

"Ve bir bebek gibi uyuyorum. Eğer babanı öldürürsen bütün şehir senin kanın için ağlar. Bunu bir düşün." Hızla yeraltı garajına girer ve gözden kaybolur.

İyi bir noktaya değindin.

Cassius'un arabasına geri biniyorum ve onu takip ediyoruz, Vinicius da Ferrari'siyle hemen arkamızda. Yerin altı, zemin seviyesinin size inandırabileceğinden çok daha büyük. Beton duvarlar ve koridorlar hoş değil ama nükleer bir sığınak kadar güvenli hissettiriyor.

Lorenzo bir yerlerde kayboldu ve Vinicius bizi bir koridora götürdü.

"Lorenzo burada ne yapıyor?" Ben soruyorum.

Tanrım, ya bu gerçekten organ toplama işiyse?

Vinicius gülüyor. "Bu uzun bir hikâye. Belki Lorenzo bir gün sana kendisi anlatır."

İki kabini ve uzak ucunda insan şeklinde hedefleri olan uzun, dar bir odaya döner. Cassius kapının yanında durur, kollarını kavuşturmuştur, onaylamama duygusu dalga dalga yayılmaktadır.

Lorenzo birkaç dakika sonra elinde iki tabanca ve bir kutu mermiyle beliriyor ve onları kabinlerden birinin içindeki masanın üzerine bırakıyor. "Al bakalım. Bebeğin ilk silahları."

Silahlar ağır ve benim ellerim için fazla büyük görünüyor ama Vinicius her birini eline alıp başıyla onaylıyor. Onları yüklemeye başlıyor ve

bazı güvenlik kuralları. Ana çıkarım, ateş etmeyi düşünmediğiniz hiçbir şeye doğrultmayın gibi görünüyor.

Boynum karıncalanıyor ve ellerim nemli hissediyorum. Bir silaha bakmak bile kalbimin hasta bir hisle çarpmasına neden oluyor.

Vinicius iyi bir öğretmen, silahın nasıl çalıştığını anlatırken yavaş ve sakın konuşuyor. "Ateş etmeyi denemeye hazır mısın?"

Terli ellerimi kotumun koltuğuna siliyorum ve bana uzattığı silahı alıyorum. "Bu çok büyük. Başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Eminim sana ilk seferinde de böyle demiştir, değil mi Cassius?" Lorenzo arkamdan söylüyor.

Dudaklarımı büzüyorum ama önüme bakmaya devam ediyorum. "Siz gidip başka bir şey yapabilir misiniz? Siz bana bakarken konsantre olamıyorum."

"*Bambina*, biz sana bakarken tetiği çekemiyorsan, namlunun ucunda belediye başkanına bakarken de çekemezsin. Ya Scava? Kapa şu lanet çeneni."

Vinicius silahı kavrayışımı ayarlıyor. "Geri tepmeyi absorbe etmenize yardımcı olması için silahın elinizde iyi bir boyutta olmasını istersiniz. Bu bir 9mm ama yine de tepecek."

Ona bakıyorum ve gülümsüyorum. "Eğer benim okulumda öğretmen olsaydın, hepimiz senin sınıfına girmek için savaşırdık."

Vinicius sırtıyor. "İki yüz Katolik kız bana Bay Angeli mi diyor? Kulağa eğlenceli geliyor."

Sesi ve talimatları beni sakinleştirdi ve derin bir nefes alıp hedefe nişan aldım.

Parmağım tetiğin üzerindeyken Vinicius, "Sık, çekme," diyor.

Sıkıyorum ve muazzam bir patlama oluyor ve silah elimde tekmeleniyor. Gözlerimin kapalı olduğunu ve kurşunun nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. "Hedefi vurdum mu?"

"Ah, hayır, ama bu iyi bir başlangıçtı." Vinicius kollarını benimkilere doluyor ve hedefimi ayarlıyor. "Acele etme. Harika gidiyorsun."

Ona bakmak için başımı hafifçe çeviriyorum. "Değilim, ama teşekkür ederim."

Dudaklarıma yavaş ve cesaret verici bir öpücük konduruyor. Vinicius'un öpücükleri beni her zaman ne kadar lezzetli oldukları konusunda şaşırtıyor. "Tek gereken pratik yapmak."

"Bunu yapmamı gerçekten istiyorsun," diye fark ettim.

"Amalia ona zarar veren adamlardan asla intikam alamadı, ben de alamadım. Babanla yüzleştğinde ve o tetiği çektiğinde, seni alkışlıyor olacağım.

devam et."

Amalia. Kız kardeşinin adı bu olmalı. Yakışıklı yüzünde tek bir keder ya da acı kırıntısı bile görmedim. Kimsenin dokunamayacağı derinlerde bir yerde saklıyor olmalı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Bir saat ve bir düzine yeniden doldurma işleminden sonra, hedefi çeşitli mesafelerden göğsünden vurmayı başardım.

Silahları boşaltıp yere bıraktığımda Lorenzo yanıma gelip onları ve mermi kutusunu alıyor.

"İyi işti. Çok ateşliydi."

Beni şaşırtarak boynumun kenarına bir öpücük konduruyor. Aslında bu daha çok dişleriyle bir ısırık gibiydi ve ben de ona ters ters baktım. Cinayet işlemek yerine benim tarafımı tutmuş olması, yaptığı her şey için onu affettiğim anlamına gelmiyor.

Salvatore Fiore ve Chiara Romano'nun düğününe DAVETLİSİNİZ.

"Bu işe yarayacak mı? Bunun bir hile olduğunu tahmin edeceklermiş gibi hissediyorum," diyorum resmi bir hatla basılmış davetiyeyi incelerken.

Vinicius kartı benden alarak, "Baban çok açgözlü," diyor. Bu fazladan bir karttı ve aslı iki gün önce babama ve Salvatore'ye gönderilmişti. "Bunun doğru olduğunu umacaktır ve doğru olmadığından şüphelense bile tek yapmamız gereken seni onunla aynı odaya sokmak." Baş ve işaret parmağıyla bir silah yapıyor. "Ve pow."

Haklı.

Cassius asansörden elinde şeffaf plastik bir kılıf içinde bir gelinlikle salona çıktı. Ben Vinicius'la atış talimi yaparken bir haftadan kısa bir sürede diktirmişti. Babamı öldürme fikri ona hâlâ doğru gelmiyor ama hazırlıklı olmam için elinden geleni yapıyor.

Elbiseyi ondan aldım ve ışığa tuttum. İşlemeli, straplez bir korsaj ve uzun tül bir etek. "Cassius, bu çok güzel."

Çok da ağırdı. İlk gelinliğimden bile daha ağır.

"Giyinmene yardım edeyim," diyor ve beni odama kadar takip ediyor. Saçımı ve makyajımı çoktan yapmıştım, iç çamaşırlarıma kadar soyunuyorum ve Cassius'un elbiseyi giymeme yardım etmesine izin veriyorum.

Arkasını sıkıca bağladıktan sonra beni kollarına çekiyor, sırtımı göğsüne yaslıyor. "Keşke oraya seninle birlikte girseydim."

Bunu tartıştık ama üçü o eve adım atarsa babam yüzünü göstermeyecek çünkü bunun bir tuzak olduğunu anlayacak.

Benim zayıf olduğumu düşünüyor. Bu benim avantajım.

"Bana geri dön. Seni tutmalarına izin verme. Sana *zarar vermelerine* izin verme." Gözlerimiz aynada buluşuyor ve parmak uçlarıyla yanaklarımı okşuyor. "*Sei bella.*"

Çok güzelsin.

"*Grazie. Per tutto.*" Teşekkür ederim. Her şey için.

Lorenzo elinde uçuk pembe güllerden oluşan bir buketle odaya giriyor. Bana uzatırken elimde tartıyorum. "Ağır."

"Evet. Tamamen dolu. Gitmeye hazır mısınız?"

Vinicius kapı aralığında belirliyor. Her birinin yansımasına bakıyorum, babamı karanlık bir yolda seve seve pusuya düşürüp benim için hayatına son verebilecek üç güzel adam. Benim için öldürebilirler ama gitmeme izin verirler mi? Babamı öldürdükten sonra Lorenzo'nun beni kendi yerleşkesine götürmek için can attığını hissedebiliyorum. Onlara göre dördümüz arasında bu iş bitmedi ve ben bir zorbanın yerine üç zorba daha koyuyorum.

Ama bu yarın için bir sorun. Annemi öldürmeden önce bile babama karşı gelmedim. Bize aksesuarıymışız gibi davrandı ve ben bir daha kimsenin dekoru ya da piyonu olmayacağım.

"Ben hazırım."

Dördümüz Lorenzo'nun Mercedes'ine bindik ve yollar ellerim kadar tanıdık gelene kadar sürdük. Beni sokağın en sonunda, evin görüş alanının dışında bıraktılar.

Lorenzo arkasını döndü ve bana başıyla onay verdi. "Göğsüne üç el ateş et, yere düştüğünde de kafasına sık."

Ön yolcu koltuğunda Cassius tedirgin bir şekilde elini siyah buklelerinin arasından geçirir.

Vinicius onun omzunu kavrar. "O iyi olacak. İyi olacağını biliyorsun."

Aralarında anlamlı bir an geçiyor ve benim duymadığım kelimelerin söylendiğini hissediyorum. Her ne söyledilerse, şu anda bir önemi yok. Kalbim çılgınca atıyor ve odaklanmam gerekiyor.

"Git getir onu, kedicik. Biz senin arkadayız."

Derin bir nefes alıyorum, arabadan iniyorum ve yürümeye başlıyorum. Ağır elbisem kaldırımda hışırdıyor ve sanki gerçekten bir kilisenin koridorunda yürüyormuşum gibi çenemi yukarıda tutuyorum ve adımlarımı yavaş atıyorum. Düğünümün olduğu gün hiç yapamadığım yürüyüşü.

Evim önümde beliriyor, büyük sütunlu girişi ve geniş ön bahçesiyle ihtişamıyla devasa. Bugünden sonra ne annem ne de babam olacak. Sadece ben ve bana sahip olmak isteyen erkekler olacak. Merdivenlerden yukarı yürüyüp kapı ziline bastım.

Ben geldim.

Chiara

S ışıık suyun yüzeyinde dans ediyor. Yüzme havuzu canlı mavi renkte ve gelinliğimin üzerine kırılan bir ışık düşürüyor. Ona bakıyorum, suyun içinde çiçek açan kan şeritlerini hatırlıyorum. Annemin Bütün yıl yanımdaydı, ama şimdi her zamankinden daha yakınımda gezindiğini hissedebiliyorum.

Babama ve Salvatore'a bakıyorum, takım elbise giymişler ve şüpheli ifadeler takınıyorlar.

"Üzgünüm geciktim," diyorum onlara.

Salvatore'un gözleri benim ciddiyetsizlik girişimim karşısında kısıldı. Şimdi öngörülemez olan benim ve o da beni dikkatle izliyor ve ne yapabileceğimi merak ediyor.

Gözleri gelinliğimi tarıyor ve bana verdiği ve benim verdiğim nişan yüzüğüne takılıyor. Sanki incinmiş gibi irkildi.

"Nerelerdeydin?"

Kalbim acıyla sıkışıyor. Cassius beni o kiliseden çıkardığında Salvatore'a yarı aşkıttım. Evliliğimiz bir felaket olabilirdi ama tutkuyla doluydu. Ateş. *İhtiyaç.*

Ve kan.

Diğerleri Salvatore'un kaybıyla kan ağlıyor. Babam öldüğünde bu şehirde bir güç boşluğu oluşacak ve Coldlake'in en güçlü adamları savaşa girecek.

"Arkadaşlarınla."

"Neden gitmene izin verdiler?"

Bunu dikkatlice düşündüm. "Sanırım yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşündüler."

"Bu üçü ne zamandan beri doğru olanı önemsiyor?" Salvatore alay eder.

Ama buraya Salvatore ile Cassius, Vinicius ve Lorenzo'yu tartışmaya gelmedim. Dördünün burada olma sebebimle hiçbir ilgisi yok.

Sorunum karşımda siyah bir takım elbise içinde, gözleri güvensizlikle kısılmış, Salvatore'nin yanında sessiz bir şekilde duruyor. Onu Lorenzo'nun atış poligonunun diğer ucundaki adam şeklindeki bir hedef olarak hayal etmeye çalışıyorum ama kanımda dolaşan adrenalin bana öyle olmadığını söylüyor.

O babam.

O yaşayan, nefes alan bir insan ve beni bu dünyaya getiren adam. Annemi öldürmeden önceki anlarda ne hissettiğini merak ederek onu yakından izliyorum. Tereddüt etti mi ve kendine ne halt ettiğini sordu mu? Yoksa yoluna çıkarsa soğukkanlılıkla ne yapacağını mı planladı?

Annem arkasındaki ayak seslerini ya da bıçağı kullanan adamın kokusunu tanıdı mı? Bir yandan, annemin onun babam olduğunu bilmemesini umuyorum, ama bu, bu dünyadaki son düşüncelerinin Lorenzo'nun onu öldürdüğü anlamına gelir.

Hayır bebeğim, kulağında onun mırıltısını duyuyorum, sakın ve tatlı. Bu dünyadaki son düşüncelerim sendin. Sadece seni.

Keskin bir nefes alıyorum ve gözlerimi temizlemek için kırıştırıyorum. Sevdiğimi düşünüyorum şiddetle.

O derin ve saf sevgiyi bir daha asla hissedemesem bile, en azından hayatımda bir kez yaşadım.

Bugün ölssem bile.

"Coldlake Belediye Başkanı olduğunuzda iyi niyetlerle mi yola çıktınız yoksa yol boyunca yozlaşmanıza izin mi verdiniz?"

Babamın yüzünde can sıkıntısı ve sabırsızlık beliriyor ve arkasını dönmeye başlıyor. Salvatore'la evlenmek için burada olmadığımı ve bu yüzden onun için bir amacım olmadığını biliyor.

Değeri yok.

Kendi kızı.

Silahlı buketin içinden çıkarıp havaya kaldırdım. Lorenzo'nun silahı, elimde ağır ama güvenli hissediyorum. Parmağım, Vinicius'un bana öğrettiği gibi tetiğin üzerinde.

Sıkın, çekmeyin. Üç kez göğsüne ve bir kez de kafasına. Çabuk yap. Cassius da bunu isterdi, böylece güvenle ona dönebilirim.

Üçüne de.

Ama babam bana tek kelime etme zahmetine bile girmemişken bu şekilde bitemez.

Elim titremeye başladı. "Orada kal. Konuşmak istiyorum ve sen de sorularıma cevap vereceksin."

Konuşacak, bu beni öldürse bile.

Senin gibi erkekler tarafından söyleneni yapmayan kadınların sonu ölümdür.

Babam bana döndü. "Her zaman istediğini elde edemezsin Chiara ve benim yapacak daha iyi işlerim var." Salvatore'ye dönüyor. "Eee? Onu artık istemezsen seni suçlamam."

Salvatore gözlerini üzerimde gezdirdi. "İçlerinden biri seni sikti mi?" Herhangi biri. Keşke eski arkadaşlarına ne yaptığımı bilseydi.

"*Hepsi* seni sikti mi?"

Silahlı hâlâ babamın göğsüne doğrultmuş durumdayım ama bakışlarım bir anlığına Salvatore'a kayıyor.

Evet, hepsi.

Ve hoşuma gitti.

Dudağı kıvrılıyor. Ben mahvoldum. İşe yararlığımın ötesinde yaşadım. Babam başını sallar ve tekrar arkasını dönmeye başlar.

Bir adım öne çıktım, silah elimde titriyordu. "Hayır! Benimle konuşacaksın. Bunu bana borçlusun."

Salvatore babamla benim aramda bakışıyor ve sessizlik uzuyor. Su havuzun kenarında tur atıyor.

Yap işte.

Yap hadi.

Ama affedilmem için yalvarması gerekiyordu.

Benim istediğim de buydu, farkındayım. Onu öldürmek değil. Beni görmesi için onu zorlamak.

Annemi öldürdüğü için çektiği acıyı bana göstermesi için. Annemi öldürdüğü için üzülmeli. Başka türlü insan olamaz.

Bana bir şey vermesi için ona gözlerimle yalvarıyorum.

Herhangi bir şey. Bunu yapmak istemiyorum.

Bana sadece bunu verirsen bunu yapmam.

Lütfen.

Ama babamın dudakları kapalı, yüzü boş ve soğuk.

Salvatore hüsrana dolu bir hırıltıyla ceketinin içinden bir silah çıkarıyor, kolunu kaldırıyor ve karnıma nişan alıyor. "Muhtemelen çoktan hamile kalmıştır. İşe yaramaz."

Gökyüzü büyük bir *çatırtıyla* yarılr.

Bir güç bana öyle sert çarptı ki geriye doğru savruldum. Yere bakıyorum, elbisemin önünden kan akıyor ve beyaz tülü lekeliyor. Silah parmaklarımdan kayıyor ve fayanslara çarpıyor.

Babam elleri cebinde, yüzünde hiçbir ifade olmadan öylece duruyor.

Hiçbir şey.

Geriye doğru sendeliyorum ve ayağım havuzun kenarından kayıyor. Su beni yutmadan önce gördüğüm son şey babamın soğuk yüzü oluyor.

Tıpkı annem gibi öleceğim.

Su etrafımı sarıyor, annemin kolları gibi hissediyorum. *Bitti, bebeğim. Her şey bitti.*

Onu şimdiden hissedebiliyorum. Onu duyabiliyorum.

Ağlama. Ben buradayım, ağlama.

Tüm acılar, tüm kalp kırıklıkları suya yayılıyor. Karanlığın içine kayıyorum ve beni almasına izin veriyorum.

EPILOG

Chiara

I Klor gözümü kör ediyor ve göbeğim demir bir ağırlıkla ezilerek öldürölüyormuş gibi hissediyorum. Karnımı tutmaya çalışıyorum ve elimi bulanık gözlerimin önüne kaldırıyorum.

Islak ve kırmızı.

Kan ve havuz suyu, o keskin, tanıdık koku. Biri beni dışarı çekti ve ellerini üzerimde hissedebiliyorum.

Sadece beni geri it. Bırak öleyim ve annemin yanında olayım.

Şiddetle sarsıldım. "Hayır, yapamazsın. Aç şu lanet gözlerini."

Birinin ağzının benimkine değdiğini hissediyorum. Ciğerlerim zorla genişliyor.

Sonra dünya kararır.

Soğuk.

Tek

başına.

Sonra şok edici beyaz. Işık gözlerimi deliyor. Boğazıma su kaçıyor ve nefes alamıyorum, *nefes alamıyorum, nefes alamıyorum*. Öksürürken görüşümde noktalar dans ediyor. Ciğerlerimi göğsümden sökecekmiş gibi hissettiren çaresiz, kesik kesik öksürükler.

"Chiara? Chiara!"

Hırıltılı nefesler alıyorum, gözlerim akıyor. Göremiyorum. Nerede olduğumu bilmiyorum. Bilincimi korumak için savaşıırken ellerim kaslı omuzlarımı kavırıyor.

Dudaklarıma karşı dudaklar. Benimkini defalarca öpmüş, her seferinde nefesimi ve kalbimi çalmış bir ağız. Ona cevap vermeme isteyen dudaklar. "Chiara? Beni öp ki hâlâ nefes aldığımı bileyim."

Second Comes War (Kanla Vaat Edilenler, 2) 22 Eylül'de

Şimdi ön sipariş verin

YAZARIN NOTU

Vay canına, ne uçurumdu ama! Sizi böyle asılı bıraktığım için üzgünüm ama yemin ederim aradığınız tüm cevaplar *İkinci Savaş Geliyor*'da.

Sevgili editörüm Heather Fox'a ters harem yolculuğumdaki tüm yardımları için teşekkür etmeliyim. Daha iyi bir destek isteyemezdim!

Merak ediyorsanız, bu kitaba iki şey ilham verdi. İlki, organize suçun Providence, Rhode Island'ı nasıl şekillendirdiğini ve Patriarca suç ailesi ile yozlaşmış belediye başkanı Vincent "Buddy" Cianci arasındaki bağlantıyı inceleyen *Crimetown* podcast'inin birinci sezonuydu. Cianci, Providence sakinleri tarafından sevilen biriydi ancak neşeli ve güler yüzlü kişiliği entrikacı ve şiddet yanlısı doğasını gizliyordu. Cianci elbette Belediye Başkanı Romano'nun arkasındaki ilham kaynağıdır.

İkinci ilham kaynağım ise yıllar önce beynime yerleşen ve o zamandan beri beni rahatsız eden Roma tarihinden bir kesitti. Roma İmparatoru Valentinianus'un kız kardeşi Honoria, (muhtemelen çok sıkıcı) bir senatörle evlendirilmek üzere sözlenmişti. Honoria hırslı ve önüne gelenle yatan biri olarak ün salmıştı (burada yargılama yok, kızım) ve kendisine söyleneni yapmak yerine bir plan yaptı.

Roma'da kimse ona yardım etmeyecekti, bu yüzden daha uzaklara, Hunların Kralı, Roma'nın yeminli düşmanı ve muhtemelen taş gibi soğuk tilki Attila'ya baktı. Bir kaynakta nasıl tarif edildiğini dinleyin:

O, ulusları sarsmak için dünyaya gelmiş bir adamdı, tüm ülkelerin baş belasıydı, hakkında yayılan korkunç söylentilerle bir şekilde tüm insanlığı dehşete düşürmüştü. Yürüyüşünde kibirliydi, gözlerini devirirdi.

Bir o yana bir bu yana gidip geliyor, böylece gururlu ruhunun gücü bedeninin hareketlerinde ortaya çıkıyordu.

Yani, ben yapardım.

Honorio, Attila'ya bir mektup göndererek yardımını rica etti ve ödeme olarak nişan yüzüğünü ekledi. Ne tür bir yardım umduğu açık değildir. Muhtemelen onun Roma'yı istila etmesini ve düğünün iptal edilmesine neden olacak kadar karışıklık çıkarmasını bekliyordu. Net olan şey, Attila'nın yüzüğe bir kez bakıp Honorio'nun kendisine evlenme teklif ettiğine karar verdiği ve çeyiz olarak gelinini ve batı imparatorluğunun yarısını talep ettiğidir.

Honorio'nun, kardeşi imparator yatak odasına girdiğinde ve ona düşmanına evlenme teklif ederek ne *halt* ettiğini sorduğunda ne kadar kızarmış ve çileden çıkmış olduğunu hayal edebiliyor musunuz?

Attila gelinini kaçırmayı başaramadı, ama başka biri kaçırdı. Kötü huylu, zorba Cassius, pahalı bir İtalyan takım elbisesi giymiş bir barbarın kalbine ve ruhuna sahiptir.

Önemli bir farkla: o sadece paylaşmayı *seviyor*.

Son olarak, *First Comes Blood*'ı okuduğunuz için size çok teşekkür ederim. Çok seksi olduğunu söylemeliyim. Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün.

YAZAR HAKKINDA

Lilith Vincent, vahŖi tarafta yaŖamaya inanan buharlı bir mafya ters harem yazarıdır! Hepsini seçmek varken neden birini seçersiniz ki?

Haberler, tanıtımlar ve ücretsizler için Lilith Vincent'ı takip edin:

[TikTok](#)

[Instagram](#)

[Goodreads](#)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.